

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

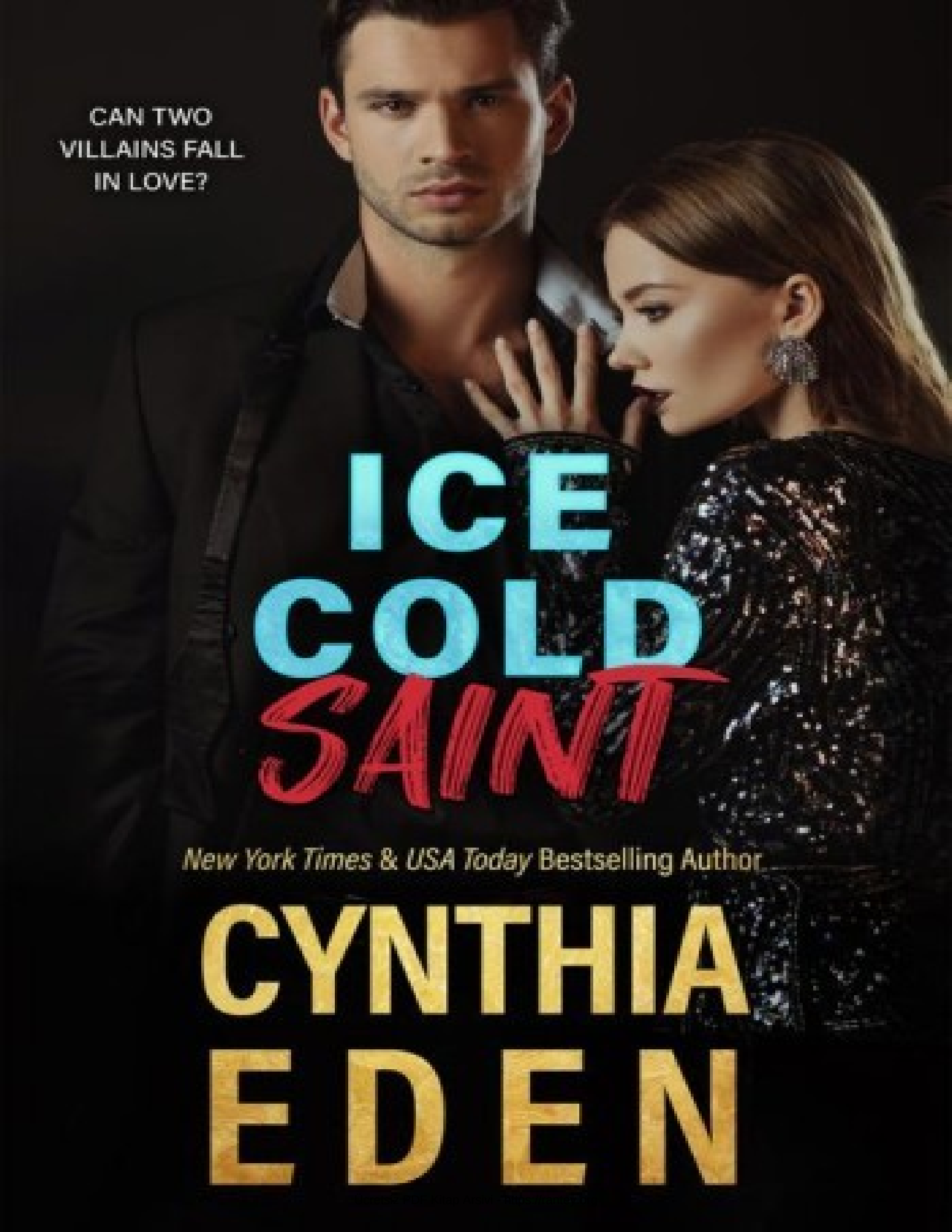
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAN TWO
VILLAINS FALL
IN LOVE?

ICE COLD SAINT

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

"Seni indirmek için buradayım." - Aziz

"Bunu yanlış söyledin. Demek istediğin bana aşık olmak için burada olduğundu." - Alice

Saint aile işinde... katilleri avlama ve çözülmemiş davaları kapatma işinde. Ününün farkında; çoğu insan onun bir canavar *olduğunu* düşünüyor. Tehlikeli, soğuk, ölümcül... ve vicdansız.

Ama bu işi yapmak için onun gibi bir adam gerekiyor. Peki ya son işi? Bu iş, onu şüpheli bir Kara Dul'un peşine düşürür... güzel ve her zaman baştan çıkarıcı olan Alice Shephard'ın. Bir kadın ki üç adamın kaybolmasıyla bağlantılı.

Güzellik en soğuk yalan olabilir.

Fısıltılar ve skandal her adımını takip eder ama Alice'in umurunda değildir. Kayboluşlardan o mu sorumlu?

Üç eski sevgilinin olası ölümleri? Saint öğrenecek. Kadının ağına düşecek ve eğer kadın suçluysa, daha önce her davada yaptığı gibi onu bizzat hapse atacaktır. Duyguları asla onun yoluna çıkmaz.

Onu istemek sürpriz değil. Ona ihtiyaç .

Alice onun cazibesine karşı bağışıklı görünüyor. Yeterince adil, çünkü Saint çekiciliğiyle tanınmıyor. Ama iş baştan çıkarmaya gelince cehennemden farksızdır ve Alice ile aralarındaki çekim elektrik gibidir. Ona dokunduğunda, ihtiyaç onu sarsar, öyle şiddetli bir arzu ki ikisini de tüketmekle tehdit ediyor. Ama Saint onu isteyebilir ve Yine de onu kilit tut. Sorun değil. Ya da...

Problem. Ya suçlu değilse?

Alice onun hayatını kurtardığında, Saint onun görüldüğünden daha fazlası olduğunu fark eder. Belki de onu kullanıyordur, belki de her şey onun için bir oyundur, ya da belki... belki de Alice hikâyedeki kötü adam değil, gerçek kurbandır. Pek olası değil ama... Ya öyleyse? Ya başından beri karanlıktan başka biri saldırıyorsa? Ya başka biri Alice'i sahiplenmeye, diğer tüm erkekleri hayatından çıkarmaya kararlıysa?

Peki ya Aziz her şeyden çok ihtiyaç duyduğu tek kişiyi kaybederse?

Ona Aziz diyorlar ama herkes onun bir canavar olduğunu biliyor... ve karanlık tarafını avlamak için dışarı çıkarmaya hazır.

Yazarın Notu: Buz Kırıcılar'ın bir parçası olan Saint, soğuk vakaları çözmeye kararlıdır. Ama son davası kızışır -daha doğrusu Alice'le tanıştığı anda erimişti. Onun bir kötü adam olması gerekiyordu. Yeterince adil, o tam olarak kahraman malzemesi değil. İki kötü adam aşık olabilir mi? Bunu öğrenmenin zamanı geldi. Bu ikisi iyi oynamıyor, sert ve kirli seviyorlar ve birbirleri için dünyayı ele geçirecekler.

Yazan: Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen tesadüflerin sonucudur. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar

Kurgusal.

Telif Hakkı ©2022 Cindy Roussos tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya bölümler dışında yazarın izni.

Metin düzenleme: JRT Editing
(yapı 2)

İÇİNDEKİLER

- [Başlık Sayfası](#)
- [Telif Hakkı Sayfası](#)

Buz Gibi Aziz

- [Önsöz](#)
- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Beşinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [On İkinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [Bölüm On Dört](#)
- [On Beşinci Bölüm](#)
- [On Altıncı Bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On Sekizinci Bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirminci Bölüm](#)
- [Bölüm Yirmi Bir](#)

[**Yazar**](#)
[**NotuHakkında**](#)
[**Yazarın**](#)

ÖNSÖZ

"O durdurulmalı."

Aziz Black önündeki resme baktı. Güzel, gülümseyen bir kadın ona bakıyordu. Dolgun dudaklarındaki gülümseme alaycı ve şehvetliydi ama gözlerine hiç dokunmuyordu. Sıra dışı gözler, topaz ve kahverengi karışımı, neredeyse altın rengi. Fotoğraftaki bakışları ona bakarken tuhaf bir şekilde aydınlık görünüyordu.

"Katil gibi görünmediğini anlıyorum," dedi ofisinde volta atan müstakbel müşteri, nefesi kesilerek. "Bu da sorunun bir parçası. Ya da belki de cazibesinin bir parçası. Bilmiyorum. Erkekler onun ayaklarına kapanıyor. Hep öyle oldu. Kardeşim Donovan gibi adamlar. Ona aşık olurlar ve sonra..."

Aziz bakışlarını kaldırmaya zorladı. Beş dakika önce, tam da geceyi bitirmeye hazırlanırken ofisine dalan kadına kilitlenmek için.

"Sonra da onları öldürüyor," diye sözlerini bitirirken elini kaldırdı ve sol gözünün altına bir mendil attı.

Tracy Eldridge. Adı buydu. Onunla olan randevusuna geç kalmıştı ve adam oldukça emindi.

Parmakları, kadının birkaç dakika önce masasına bıraktığı resme doğru kaydı. "Bana onun kim olduğunu söylemedin."

"Alice Shephard." İsim bir lanet gibi çıkmıştı. "Donovan'ı onun bela olduğu konusunda uyarmaya çalıştım. Onunla tanıştığım ilk andan beri biliyordum. Ama beni dinlemedi. Şimdi o gitti, diğerleri gitti ve o hâlâ dışarıda. Tekrar saldırması an meselesi."

İçinden bir merak geçti. Merak her zaman tehlikeli bir şeydir. Çünkü bir şeyi merak etmeye başladığında... Aziz'in bakışları tekrar fotoğrafa kaydı. Parmağının kızın gülümsemesinin üzerinde hafifçe kaydığını fark edince kaşlarını çatı.

Ne oluyor lan?

Tuhaf hareketini hemen durdurdu.

"Seni işe almak istiyorum," diye açıkladı Tracy. "Para benim için önemli değil. Onu yakalamak zorundasın."

Şimdi işe koyuluyorlardı. "Kefaletle mi çıktı? Eğer hakkında arama emri varsa-"

Tracy masasına doğru koştu. Ellerini yüzeye vurdu. "Hayır! Hayır, arama emri yok, sorun da bu! Onu asla tutuklamıyorlar! Polisler de herkes gibi onun büyüüne kapılıyor ve gitmesine izin veriyorlar." Soluk mavi gözlerinde yaşlar parıldarken bile acı ve öfke kelimeleri sarstı. Sarı saçları sert bir şekilde geriye doğru toplanmıştı. "Gitmesine izin verdiler," diye tekrarladı öfkeli bir sesle, "ve kimse onu durdurmama yardım etmeyecek."

Dikkatli ol. "Ben bir ödül avcısıyım. Eğer bu Alice Shephard bir suçtan aranmıyorsa, yapabileceğim pek bir şey yok."

Kirpikleri titriyordu. Rimeli akmış, gözlerinin altındaki deriyi karartmıştı. "Seni ödül avcısı olarak işe almaya çalışmıyorum."

Evet, o bundan şüphelenmişti. Bu yüzden onun devam etmesini bekledi. "Senin... bağlantılarını duydum."

Aziz yüz ifadesinin değişmesine izin vermedi. Hiç değiştirmede. Konu taş suratlı olmak olduğunda, o bir ustaydı. "Bunlar hangi bağlantılar olabilir?"

"Faili meçhul davaları çözüyorsun."

Ara sıra. "Sıkıldığım zaman." Kolay, küçümseyici bir yanıt.

Çenesi kalktı. "Şu anda sıkılıyor musun?" Sonra, o cevap veremeden elini çantasına soktu ve bir çek defteri çıkardı. Elmas yüzükler parmaklarında parlıyor, onları ağırlaştırıyordu. Masasından bir kalem kaptı. Çekin üzerine bir miktar karaladı ve ona doğru itti. "Ya da... şimdi nasıl olur?"

Yüz bin dolar. "Eğer Buz Kırıcılarla olan ilişkimden bahsediyorsanız..." Aziz omuz silkti. "O çevrimiçi grupla ilişkim tamamen asgari düzeyde. Ve işleri için para almıyorlar."

"Biliyorum. Diğerlerine ulaşmaya çalıştım. Bana hiçbir faydaları olmadı. Bana *zamanları* olduğunda yardım etmeye çalışacaklarını söylediler." İlk çeki yırtıp attı. Bir tane daha yazdı. "Zamanımız tükeniyor. Tekrar öldüreceğini biliyorum. *Her zaman* yeniden öldürür. Erkekler ona aşık oluyor. tuzağa düşürüyor, sonra da öldürüyor. Üç ölü

aşıklar. Yakında dördüncüyü seçecek." Tracy ona doğru bir çek daha itti.

İki yüz bin.

Aziz sandalyesinde doğruldu. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" Ödül avcılığı işi sayesinde bu kadar para için adam öldürebilecek insanlar tanıyordu -aslında birkaç tanesini-.

Ancak o, öldürme işinde değildi.

Ama biraz suç çözme işiyle uğraştı. Bir erkeğin hobiye ihtiyacı vardır, değil mi?

"Kanıt bulmanı istiyorum. Yaptığın şey bu, değil mi? Kanıt bulursun. Kurbanları bul. Hepsini ortadan kaldırdı. Bu yüzden polisler cesetler olmadan bana yardım etmiyorlar. Alice kardeşimi ortadan kaldırdı. Diğer iki adamı da o ortadan kaldırdı."

Bakışları bir kez daha fotoğrafa kaydı. Alice Shephard narin hatlara sahip, küçük bir kadın gibi görünüyordu. Bir kadın için kendisinden çok daha iri bir insanı *ortadan* kaldırmak hiç de kolay değildi. En azından yardım almadan.

"Her zaman ödüllerinizi yakalarsınız ve Buz Kırıcılar ile pes etmezsiniz. Bunu istiyorum. Buna *ihtiyacım var*. Alice Shephard bir katil." Nefes alıp veriyordu.

Hesabı almak için hiçbir hamle yapmadı. Bakışları Alice'in görüntüsünde takılı kaldı.

Güzellik bir canavarı gizleyebilir.

"Onun yaptığını biliyorum!" Tracy'nin sesinde keskin bir çatlak. "Ve eğer bunu kanıtlamama yardım etmezsen, o zaman onu kendim durduracağım!" Sözlerinde öfke ve çaresizlik vardı.

Fotoğrafı aldı. Masasının çekmecesine koydu. Çeki çekmeceye koydu. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Tracy'nin çenesi düştü. "Sen-sen-" Gözleri ateşli bir umutla parlıyordu. "Benim davamı alacak mısınız?"

Zihni çoktan olasılıkları değerlendirmeye başlamıştı. "Bir karadulu tarif ediyorsun."

"Ben-ne?"

"Bir karadul. Eşlerini seçer, sonra da onları öldürür." Daha önce hiç karadul vakası olmamıştı. İlginç olmalı.

Yine merak uyandırdı. Bu sefer daha güçlüydü. Merak her zaman onun zayıf noktası olmuştu. Belki de sadece sıkılarak ya da hiçbir şey hissetmeyerek o kadar çok zaman geçirdiği için, merak ortaya çıktığında kendini kaptırmaya meyilliydi.

"Teşekkür ." Tracy'nin ince omuzları çöktü. "*Teşekkür ederim.*"

"Henüz bir şey yapmadım." Ve hiçbir söz vermedi. "Sadece etrafı biraz kazacağım. Ne keşfedeceğime bakacağım." Güzel ve potansiyel olarak ölümcül Alice hakkında.

"Onun kilit tutulmasını istiyorum."

Çok kötü. Her zaman istediğimizi alamayız.

"Bu dünyada değer verdiği her şeyi kaybetmesini istiyorum," diye devam etti Tracy tutkuyla. "Benim canım yandığı gibi onun da canının istiyorum. Cinayetten paçayı kurtardığını sanıyor ama biz ona öyle olmadığını göstereceğiz."

Eğer Alice suçluysa, o zaman evet, onun hapse atıldığını görecekti. Hapishane gerçek bir orospuydu. Bilmesi gerekirdi. Kendisi de orada çok zaman geçirmişti.

"Dikkatli olacak mısın?" Tracy hızla sordu. "Seni kandırmasına izin vermeyecek misin?"

Aziz kendini tutamadı. Güldü. "Merak etme. Onun ağına düşmek üzere değilim." Onu kandırmak için güzel bir yüzden çok daha fazlası gerekiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Şifre nedir?"

Dalga mı geçiyorsun benimle? Saint, az önce önündeki ahşap kapının küçük, metal ızgarasını açan adama ters ters baktı. Kapının kendisi 1920'lerden fırlamış gibi görünüyordu ama zaten muhtemelen amaç da buydu. Georgia, Savannah'da bir içkili mekanın önünde duruyordu ve kapıdaki küçük görüş alanının arkasından gözlerini kısarak ona bakan pislik, Saint sihirli kelimeyi söylemediği sürece onu içeri almayacaktı.

"Şifre," diye tekrarladı adam sabırsızca.

Lanet olası sinir bozucu. Saint cüzdanından bir ellilik çıkardı ve adamın gözlerine doğru itti. Izgaranın ötesinde görebildiği tek şey gözleriydi. "Grant olduğuna eminim." Faturadaki başkan.

Para küçük bir çitanın arasından kayboldu. "Hayır, hayır. Bu gece parola *yanlış yönlendirme*. Başka biri sorarsa diye bunu unutma." Sonra büyük kapı açıldı ve Aziz'in içeri girmesine izin verdi.

"Abrakadabra'ya hoş geldiniz," dedi Aziz'e. "Biraz sihre hazır olun."

Saint fedainin yanından geçerken göz devirmesini zorlukla bastırdı -Siyahlar giymiş uzun boylu bir adam onu karanlık koridorda bekliyordu. Duvarlarda gaz lambaları titriyordu ve ayaklarının altında ağır taşların durduğunu fark etti. Mekânın atmosferi için puan vermek zorundaydı, eğer biri kasvetli ve soğuk bir atmosfer arıyorsa. Sonra köşeyi döndü, koyu kırmızı perdeleri gördü ve Aziz onları kenara itti...

Vay, vay, .

Gerçekten de zamanda geri gitmek gibiydi. Çünkü Saint doğruca eski usul bir içkili mekâna baktığına yemin edebilirdi. Tüm duvarlarda açık tuğlalar görünüyordu, odanın sağ tarafında uzun, kıvrımlı bir bar uzanıyordu ve yüksek arkalı sandalyeler ve yuvarlak masalar çevre boyunca dağılmıştı.

Sol tarafta siyah perdeli ve siyah zeminli bir sahne bekliyordu. O sahnede bir kadın ışıktan bir çemberin içinde durmuş, mikrofona sıkıca tutunmuş ve var şarkı söylüyordu. Ve mekan

Tıka basa doluydu. Erkekler ve kadınlar mekânı doldurmuştu ama sanki şık bir balodaymış gibi giyinmişlerdi. Erkekler smokin, kadınlar ise tasarımcı elbiseleri içindeydi. Ve içkiler kesinlikle akıyordu.

Tamam, Alice Shephard nasıl para biliyor.

Çünkü burası onun yeri. Son altı gününü onu araştırarak geçirmişti. Gizemli Alice hakkında mümkün olan her detayı öğrenmişti. Ayrıntılar onu kesinlikle tehlikeli gösteriyordu.

Alice'in bir katil olduğu herkesçe biliniyordu. Sadece bir cinayetten değil, potansiyel olarak üç cinayetten paçayı kurtarmıştı. Kalabalığın arasından geçip bara doğru ilerlerken, onun hakkında birkaç heyecanlı fısıltı bile duymuştu...

"Sence bu gece burada olacak mı?"

"Tanrım, hayal edebiliyor musun? Gerçek bir katille içkimi paylaşıyorum!" "Onunla fotoğraf çektirmek istiyorum."

Yorumlar karşısında kaşları çatıldı. Tecrübelerine göre, insanlar bir katille takılma ihtimalinden heyecan duymuyorlardı. Ya da en azından heyecanlanmamaları gerekirdi.

Alice bu kişilerden alışılmadık bir tepki alıyor gibiydi. İnsanların sırf onun mekânı *olduğu* için içkili mekânı doldurduğunu fark etti.

Bara vardığında gördüğü tek açık tabureye oturdu. Cüzdanına uzandı ve bir ellilik daha çıkardı. Koyu renk saçlı bir kadın ona arkasını dönmüştü. Kadın hafifçe mırıldanarak bir içki karıştırıyordu ve adam dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

"Merak etme yakışıklı," dedi arkasına bakmadan, "sonra seninle olacağım. Ama şimdiden eski usul viski içen biri olduğunu tahmin ediyorum. Eski moda mı? Peşinde olduğun şey bu mu? Çünkü bana pek güzel içki içen bir tip gibi görünmedin."

Kalabalığa bakıyordu ama o alçak, boğuk sesle -teni içine işleyen bir ses- başını barmene doğru çevirdi. Kadının parıltılı, gümüş bir elbise giydiğini fark etti. Çok fazla flapper benzeri. Sırtına doğru alçalıyor, cüretkâr bir V şeklinde dalıyor ve tam yuvarlak kalçalarının üzerinde duruyordu. Biraz öne eğildiğinde, barın duvarının ötesini görebiliyordu.

kenarında duruyordu ve adam onun dolgun bacaklarına ve yüksek topuklu ayakkabılarına bir göz attı.

-

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Kız hâlâ ona bakmıyordu ama onun kendisine baktığından kesinlikle emin görünüyordu. Bakışları hemen yukarı fırladı, duvarda bir ayna olması gerektiğini düşündü, böylece ona bakabilirdi, ama-

Hayır. Ayna yok. Sadece alkol şişeleri ve şişeleri.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Gırtlaktan gelen, baştan çıkarıcı bir kahkaha. "Ama üzgünüm, benim karanlık ve tehlikeli yeni arkadaşım, menüde ben ." Sonra ona doğru döndü.

Ve şüphelendiği gibi oldu.

Siktiğimin Alice Shephard'ı.

Topuklular ona fazladan boy vermişti. En az iki santim fazladan. Belki üç. Ve saçları farklıydı. Daha önce gördüğü fotoğrafta Alice'in saçları sırtına kadar iniyor ve sarı röflelerle süsleniyordu. Şimdi ise saçları omuzlarının hemen altından geçiyordu. Çok daha koyuydu ama öne doğru bir adım attığında ve bir ışık huzmesi ona vurduğunda, saçlarında hâlâ altın rengi vurgular olduğunu fark etti.

Altın rengi vurgular. Dolgun, şehvetli dudaklarında kan kırmızısı ruj. Daha da derin görünmeleri için dikkatlice gölgelendirilmiş ışıltılı gözler. Daha da cesur. Elmacık kemikleri kesecek kadar keskin.

Başını sağa doğru eğdi ve saçları omzunun üzerinden kaydı. "Bu geceki ilişki için uygun kıyafetler giymiyorsun."

Kot pantolon giyiyordu. Siyah bir gömlek. Eski ceket.

"İçeri girmek için rüşvet verdin." Başını salladı. "Tipik. Kalmana izin vereceğim ama sırf inanılmaz derecede iyi bir insan olduğum için. Bir dahaki sefere uygulamamızı indir, böylece akşamın temasının ne olduğunu bileceksin. Tema ve şifre."

Yani bir tema mı vardı? Bu yüzden mi herkes bu kadar süslüydü? Her neyse. Süslü olmak umurunda bile değildi. Onu önemsiyordu. "İyi misin?"

Barın sonundaki biri ona seslendi.

O kişiyi görmezden geldi. Alice bakışlarını onun üzerinde keskinleştirirken, Saint gözlerinde bir ilgi kıvılcımının parladığına yemin edebilirdi. Sonra da

ona doğru eğilmiş, vücudunun üst kısmını barın kenarına doğru kaydırıyordu ve Saint de kendini ona doğru eğilmiş buldu. Kadının kokusunu aldı -hafif, çiçeksi, ona bir iki kez kokladığı yeni kesilmiş gülleri hatırlatıyordu- ve kokuyu içine çekti.

"Hayır," diye cevap verdi Alice, sesi alçalmış ve daha da boğuklaşmıştı. "Ben iyi biri değilim."

Ona gülümsedi. "Güzel. Çünkü ben de değilim." Adil uyarı.

Gerçek hayatta fotoğrafta olduğundan daha da parlak olan bakışları adamın ağzına kaydı. "O muhteşem, büyüleyici gülümsemelerden birine sahipsin," diye not etti, bir ritmi bile kaçırmıyor gibi görünüyordu. "Çok tehlikeli. Eminim o gülümsemeyi gösterdiğinde kadınlar külotlarını ayaklarının altına seriyordur."

Yere doğru baktı. "Şu anda etrafımda hiç göremiyorum."

Tekrar baktığında, kadın ona doğru eski moda bir kadeh itiyordu. Kehribar rengi sıvının içindeki portakal kabuğunun kıvrımlı kabuğunu fark etti.

"Onları görmüyorsunuz çünkü ben sadece sırtıtmak için külotumu indirecek biri değilim. Daha fazlası gerekir. Benim için bundan çok daha fazlası."

Aziz parmaklarını içkinin etrafına doladı. Bunu yaparken *onun* parmaklarına dokundu çünkü kadın geri çekiliyordu. Temasla birlikte içinden sıcak, sert bir şehvet dalgası geçti. *Evet, ben de bundan korkuyordum.* Şehvetini ve ağrıyan aletini görmezden geldi ve içkiyi denedi.

Mükemmeldi. Aslında, şimdiye kadarki en iyi-

"Yaşadıklarının en iyisi mi?" diye mırıldandı. "Bunu çok duyuyorum." Ona bir gülümseme gönderdi. Fotoğraftaki gibi gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümseme. "İçkinin tadını çıkar." Alice arkasını döndü.

"Ne gerekiyor?" İçkinin tadını çıkardı. Bu kalibrede eski moda bir içkiyi hemen bitirmezsiniz. Bir şey özel olduğunda, onunla zaman geçirirdiniz.

Alice durakladı. Omzunun üzerinden ona baktı. "Benimle başa çıkamayacağını söylediğimde bana güven."

"Nelerin üstesinden gelebileceğimi bilsen şaşırırdın."

Arkasındaki kalabalığa doğru işaret etti. "Git gülümsemeyi orada dene. Eminim şansınız olağanüstü olacaktır. Pek çok kadın bu karanlık ve tehlikeli havayı sever."

"Ama sen değil." İkisinden bir yudum daha aldı. Gözleri onun üzerinde kaldı.

Yüzünü tamamen ona döndü. "Tehlike zentisiyle ilgilenmiyorum."

Oh, bu ilgi çekiciydi. Hayır, *yleydi*. "Sadece gerçek anlaşmaya mı gidiyorsun?"

Bir kez daha barın üzerine eğildi. Kokusu onunla alay ediyordu. Ama konuşmadı. Bunun yerine onun bakışlarını inceledi. Alice'in o topaz gözleriyle ona öyle sert bakarken ne aradığını merak etti.

"Gerçek bir tehlike mi istiyorsun?" diye homurdandı, gerilim giderek artarken. "Sana bunu veremeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Dudakları aralandı. O gidiyordu-

"*Bu o.*" Saint'in hemen arkasından gelen bir kadın sesi. Kalabalığın arasında ilerlerken daha önce yakaladığı heyecanlı seslerden biri. Bu kadının onu isteyen kadın olduğundan oldukça emindi-

"*Ltffen sizinle bir fotoğraf ektirebilir miyim?*" Kadın bara doğru sıçradı. "Ltffen mi? Bu çok harika olurdu. Yani, yanımda duracak kadar cesur olduğuma inanamayacak arkadaşlarım var-"

Alice'in bakışları kadına döndü. Sertleşmişti. Alice'in dudaklarında gülümseme yoktu.

Kadın konuşmayı kesti. Sesi, her zaman açıkça utandığını gösteren o doğal olmayan, gergin şekilde kesildi.

"Tam olarak neyin yanında?" Alice belirsiz bir şaşkınlıkla sordu.

Aziz, Alice'in yanına kadar sokulan kadına baktı. Kadının saçları simsiyahtı ve teni koyu kırmızıya boyanmıştı. Kadından yayılan alkol kokusunu alabiliyordu ve cesaretinin çoğunun ikiden kaynaklandığını fark etti.

Arkadaşlarından biri kolundan tutup onu geri çekmeye çalıştı. "Genna!" Alçak, uyarıcı bir tıslama.

"Ah... içki dükkânının sahibinin hemen yanı demek istedi!" Başka bir arkadaş aceleyle haykırdı. "Genna'nın kastettiği buydu. Burası çok popüler olduğu için." Kızaran kadının diğer omzunu tuttu. "Genna, hadi *ama.*"

Genna tökezleyerek geri döndü. Bir elinde telefonunu tutuyordu ve hâlâ fotoğraf çekmeye çalışıyor gibiydi-

Telefon elinden alındı. "Alice misafirlerle fotoğraf çekmez." Telefonu alan adam başını salladı ve ışık sarı saçlarında parladı. "Size bir taksi çağdırmama ne dersiniz?"

Aziz bunun kibarca "*Kıçlarınız dışarı atılıyor.*" olduğunu fark etti.

"Teşekkürler Logan," diye mırıldandı Alice. "Sanırım tam da ihtiyaçları olan şey bir taksi."

Logan kadınları uzaklaştırdı. Saint onu çabucak değerlendirdi. İri yarı, kaslı ve tavırlarıyla fedai ya da koruma olduğunu belli ediyordu. Adam Alice'e ulaşmak için sessizce bara doğru kaymıştı. *Paramı korumaya yatırıyorum.* Ama bir korumaya sahip olmak için Alice'in düşmanlara ihtiyacı olacaktı.

Ona o düşmanları sormak geri döndü-

Ama Alice gitmişti. Gözlerini kırıştırdı. Tekrar baktı. Hatta bir şey almak için eğilmediğinden emin olmak için barın üzerine eğildi ama... hayır, gitmişti.

Saint yavaşça taburesine geri çöktü. Bardağını bir kez daha kaldırdı ve bunu yaparken Alice'in içkinin altına koyduğu küçük peçeteyi fark etti. Siyah, üzerinde beyaz harflerle süslenmişti.

Abrakadabra.

Hay sikeyim. Şimdi onu daha da merak ediyordu.

Gece iki, kapanış saati demektir. Her zaman birkaç kişi kalırdı ama Logan onlarla nasıl başa çıkacağını bilirdi. İnsanlara istediğini yaptıрма konusunda iyiydi. Çünkü müdürü çok korkutucu olabiliyordu.

"Ateşle oynamayı seviyorsun, değil mi?" Logan onu arka kapıya doğru götürürken sordu. Özel çıkış.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Evet, onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

"Çılgın Alice hayranlarının sana yaklaşmak isteyeceğini biliyorsun. Mekan çok kalabalıklaştığında gözlerden uzak durman gerekiyor."

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Ama eğer gözden kaybolursam, o zaman nasıl geri dönüp arkadaşlarına beni gördüklerini söyleyecekler?" Gözlerinin açılmasına izin verdi. "Kötü şöhretli küçük yaşlı ben." Bazı çevrelerde kötü şöhretli. Suç takıntılı çevrelerde. "Biliyorsun, her zaman biraz dışarı çıkarım." Barda çalışmak, bulunduğu yerdeki herkesi tanımasını sağlıyordu ve bazen insanlar onun kim olduğunu fark etmiyordu bile. En azından ona sırlarını dökene kadar.

Barmenler en iyi sırları öğrenir. Yıllar önce keşfettiği bir şey.

"Suç turu bu tarafa gelmeye başladı," diye homurdandı. "Bu gece gelirken ön tarafta bir grup gördüm, binaya bakıyorlardı, rehberin biri durmadan konuşuyordu."

Gülmek zorunda kaldı. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun." Alice kapıyı iterek açtı. "Turistler sadece daha fazla para demek. Eskiden sevdiğin bir şey." Binanın arkasında, değerli kiraz kırmızısı üstü açık arabası yaklaşık yirmi metre ötede bekliyordu.

Logan ona, "Parayı hâlâ seviyorum," diye güvence verdi. "Para tüm dünyada en sevdiğim şeydir."

Evet, öyle olduğunu biliyordu. Logan da tıpkı onun gibi hiçbir şeyi olmadan büyümüştü, bu yüzden konu servet edinmeye -ve bu servetle birlikte gelen tüm görkemli ziynetlere- geldiğinde oldukça tutkuluydu. "O zaman neden şikâyet ediyorsun?"

"Herkesin senin hakkında fısıldamasından bıkmadın mı?" Sözcükler ağzından fırlayacak gibiydi. "Kesinlikle sıkıldım!"

Başını iki yana salladı. "Ne dedikleri umurumda değil. Benim yerime geldikleri, bana paralarını verdikleri sürece istedikleri kadar fısıldayabilirler."

"Alice..." Telefonu biyledi ve titredi. Çekip çıkardı. Ekranı görünce küfretti. "Geri dönmeliyim. Marcel'in ön kapıda bana ihtiyacı var." Ama oyalandı.

İç çekti. "Benimle arabama kadar yürüdün. Gereken özeni gösterdin. Güvende ve sağlamım. Git." Elleriyle işaret etti. "Ben *iyiyim*."

Ve sonunda gitti. İsteksizce. Alice bir elinde anahtarlarını tutuyordu ve o içeride kaybolana kadar bekledi, kapı arkasından kapanana kadar bekledi ve... "İçeride saklanmanın bir nedeni var mı?"

Gölgeler?" diye sordu, sesini taşımak için yükseltti ama yine de sakin ve rahat görüldüğünden emin oldu. "Yoksa sadece yeni tanıştığın kadınları takip etmekten mi hoşlanıyorsun?" Başını sağa çevirdi. Binanın kenarındaki karanlığa doğru.

Karanlığın içinde beklediğini bildiği adama doğru.

Hafif bir hışırtı duydu ve ardından yumuşak ayak seslerini işitti. Adam yavaşça dışarı çıkarken Alice kendini nefesini tutarken buldu.

Büyük, kötü ve tehlikeli özentisi. Bardaki adam. Onun eski moda müşterisi. Gölgelerin arasından sanki onlar onun bir parçasıymış gibi yürüyordu ve Alice onun kesinlikle dramatik bir sahne yaratabildiğini kabul etmek zorundaydı.

Adam yaklaşırken o da yerini korudu. Çünkü bugünlerde Alice hiç kimseden ya da hiçbir şeyden çekinmemeye özen gösteriyordu. Ne de olsa karanlıktaki canavar siz olduğunuzda korkacak neyiniz vardı ki?

Sadece diğer canavarlar.

Ona gülümsedi. Arka kapının üzerine ışıklar yerleştirmişti ve bu ışıklar onun sırtışını görmesini sağlıyordu. Hâlâ eskisi kadar muhteşemdi. Onun için ne kadar harika. Gerçekten de bu sırtışın ona hayatta her türlü kapıyı düşünüyordu.

Bu arada, kapılar tekrar tekrar yüzüne kapanmıştı. *Ama artık değil.* "Bil diye söylüyorum, beni soyacağını ya da başka bir şey yapacağını düşündüğün durumlardan biri olursa diye... haince..." Ne kadar eğlenceli bir . "Şu anda videoda olduğunu . Ve yardımın koşarak gelmesini istersem, tek yapmam gereken anahtarlığımdaki küçük bir düğmeye basmak." Doğrudan Logan'a gidecek bir güvenlik uyarısı.

Ama belli ki Logan'ın o anda olay yerine koşmasını istemiyordu. Aksi takdirde, bu küçük konuşma için neden beklesin ki? Başından beri yabancının gölgelerde olduğunu biliyordu. Adımlarının belli belirsiz hışırtısını duymuş ve binadan çıktığı anda vücudunun dış hatlarını görmüştü.

Vücudu oldukça unutulmazdı.

Ona daha da yaklaştı. O kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordu. Adam büyüktü, hatta

Logan'la arasında en az bir iki santim fark vardı ve omuzları geniş ve güçlüydü. Topuklu ayakkabılarının içindeyken bile ona bakabilmek için başını geriye zorunda kalmıştı.

"Nefarious." Başını salladı. "Neden benim kötü adam olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü gölgelerin içinde gizleniyorsun. Çünkü ilk tanıştığımızda bana gözlerinde tanıma duygusuyla baktın." Listesindeki maddeleri kolayca tıkladı. "Çünkü Abracadabra'ya tesadüfen gelmedin ve bir suç örgütü üyesi değilsin."

"Suç örgütü üyesi mi?"

"Um." Kızgınlık içinde parladı. "Numara yapma. Zamanımı boşa harcıyorum. Kim olduğumu biliyorsun."

"Alice Shephard."

"Benim *ne* olduğumu biliyorsun," diye kasıtlı olarak ekledi.

"Üç erkeği öldürdüğünden şüphelenilen kadın. Bir seri katil."

Bu yanıt onu duraksattı. "Ben seri katil değilim."

"Seri katilin tanımı, birden fazla kişiyi oldukça öngörülebilir bir şekilde öldüren kişidir."

İçinden kahkahalar döküldü. Onu sık sık içine çeken ağırlığa rağmen gerçek kahkahalar.

Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi sesle irkildi.

Kahkahanın sürmesine izin verdi çünkü iyi hissettiriyordu ve iyi hissetmekten hoşlanıyordu. Sonra şöyle dedi: "Benim tahmin edilebilir hiçbir yanı yok."

Başını salladı. "Bunu görmeye geliyorum."

"Senin hakkında da tahmin edilebilir pek bir şey olduğunu sanmıyorum." Onun lehine bir nokta. "Çünkü benimle yatmak isteyen çoğu erkek beni doğrudan seri katil olmakla suçlamıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, biraz havayı bozuyor. Elbette, bunu düşünebilirler, ama bu kelimeleri açıkça söylemek..." Başını salladı ve kesinlikle "Ruh hali *katili*" demekten kendini alamadı.

Dudakları kıpırdadı. Tam bir gülümseme değil ama kesin bir eğlence. Sadece kısa bir an için. "Seni becermek istediğimi düşündüren ne?"

Neredeyse tekrar gülecekti. Alice zamanlarda bu kadar eğlenmediğini fark etti...hmm, ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Yaşları. "Ciddi misin?"

Şehveti bir erkeğin gözlerinde gördüğümde anlarım. Abracadabra'nın içinde bana baktığında, bakışların alev alevdi diyelim."

Çenesi sertleşti.

Vay, vay. Birisi arzusunun söylenmesinden hoşlanmamış. Çok yazık.

"Sanırım erkeklerin seni istemesine alışkınsın," dedi, sesi derin, karanlık ve son derece lezzetli bir gümbürtüydü. "Yani hepimizin aynı olduğunu varsayıyorsun."

Bu ölümcül varsayımı asla yapmazdı. "Ama buraya seni becermeye gelmedim, Alice."

"Hayır mı? O zaman ne yapmak için buradasın?"

Elini kaldırdı. Kadın otomatik olarak gerildi, sonra da kendine lanet etmek istedi. Adamın parmakları uzandı ve yanağını okşadı. Okşayış, tenindeki bir rüzgâr nefesi kadar nazikti. Parmak uçlarındaki nasırları hissedebiliyordu ama dokunuşu her zaman çok dikkatliydi. Hatta onun dokunuşuna dönüşmek istiyordu, ne kadar çılgınca olsa da-

"Seni indirmek için buradayım." Sesi ciddi ve biraz da hüzünlüydü. Ve tamamen, tamamen eminim.

Böylece onun dokunuşuna karşılık verdi. Adamın eline biraz sokuldu ve nefesini hızla içine çektiğini duydu. Ama Alice onun tepkisine gülümsemedi. Şimdi gülümsemenin sırası değildi. Ancak, gizemli yabancıyla birazcık gerçeği paylaşma zamanıydı. Dudaklarının adamın elinin üzerinde gezinmesine izin verdi.

Onun gerildiğini gördü. Hissetti.

Eli ondan geri çekildi.

Alice çenesini kaldırdı. "Yanlış söyledin."

Elleri yanlarındaydı. Ağzıyla dokunduğu eli mi? O el yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Çok anlamlı. Bir an için adamın yumruğundaki koyu renkli girdaplara hayran kaldı. Dövmeleri ilginçti. Adam eski moda içkisini içerken fark ettiği bir şeydi bu. Dövmeler ellerinin arkasını kaplıyordu. Bileklerine kadar uzanıyordu. Kollarına kadar uzanıyor muydu? O antik görünümlü ceketini giydiği için bunu söylemek .

Odaklan. Doğru. Çünkü bu zavallı adamı yola getirmesi gerekiyordu. Alice küçük bir iç çekişe izin verdi. "Demek istediğin bana aşık olmak için burada olduğundu."

"Kastettiğim kesinlikle bu *değildi*."

Alice ona doğru adım attı. Elini onun göğsüne koydu.

"Hanımefendi, ateşle oynuyorsunuz," diye uyardı.

"Oyun oynamıyorum." Kalbi onun dokunuşu altında hızla çarptı.

"Ben oyun oynamam. Muhtemelen hakkımda öğrenmen gereken ilk şey bu."

"Zaten çok şey öğrendim."

Alice bu ifşa edici kısmı daha sonrası için dosyaladı. "Hayatıma girdin ve beni alaşağı etmek için burada olduğunu söyledin."

"Sizinle bağlantılı üç cinayet gibi küçük bir mesele *var*."

Ayak parmaklarının üzerine bastırdı. Onun ağzını sevmiştı. Sert ama yontulmuş dudaklar. Çenesini de sevmiştı. Sert ve güçlüydü. Çenesinde hoşuna giden küçük bir yarık vardı. Gerçi bu onun sert ve yakışıklı yüzünü yumuşatmıyordu. Aksine, bu hafif yarık onu bir şekilde daha seksi gösteriyordu. Koyu renk, gür saçları alnından geriye doğru itilmişti ve çenesini belli belirsiz bir kirli sakal örtüyordu. "Sen polis değilsin."

"Hayır mı?"

"Hayır. Bir polis gibi görünmüyorsun ve kesinlikle öyle davranmıyorsun."

"Beni tanımıyorsun. Varsayımlarda bulunma."

"Ah. Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirim." Kız adamın ağzına bakıyordu. Onu sırf bu yüzden öpmeyi kesinlikle düşünüyordu. "Lanet olsun." Pişman. Ayak parmaklarından kurtulup geri çekilmeye başladı. "Senin ne olduğunu biliyorum."

"Peki ben neyim?"

Belli ki... "Kötü adam." Başka bir iç çekiş. Bu sefer daha kederli. "Çeken tek erkek türü bu." Onu kesinlikle çekici buluyordu. "Bir çeşit yeteneğim var. Bazı kadınlar kendilerine çiçek getiren ve mum ışığında yemek ısmarlayan erkeklerden hoşlanır. Ben mi? Ben sorun çıkaran erkeklere ilgi duyuyorum."

"Sorun olmadığına emin misin?"

Oh, öyleydi. "En kötü türden bela," diye onayladı Alice tereddüt etmeden. "Benim hakkımda bunu unutma ve uzak dur, olur mu?"

"Neden? Uzak durmazsam sonum son üç sevgilin gibi mi olacak?"

İrkilmedi. Nefes almadı. Sanki o kesici sözler *onu* kesmiş gibi elini dramatik bir şekilde kalbine götürmedi. Kesmiş olsalar bile.

Bununla başa çık. "Sonumuz onlar gibi mi olacak?" Bunu düşündü. Düşünüyormuş gibi yaptı. "Son derece tatmin olmuş ve diğer herkes için cinsel olarak mahvolmuş mu demek istiyorsun?"

Bir sessizlik ritmi. Boğazını temizledi. "Hayır." Bir törpü. "Ölü demek istedim."

Bunu yapmak zorundaydı. Adam tamamen çok baştan çıkarıcıydı. Alice bir kez daha ayak parmaklarının üzerine kalktı. Bu sefer ellerini adamın omuzlarına doladı, böylece onu kendisiyle buluşması için aşağı çekebilecekti. Ne de olsa büyük bir adamdı. Onu kendine yaklaştırması gerekiyordu. Onu pozisyonuna getirdiğinde, ağzı sol kulağına doğru hareket etti. "Bu adamların benim *son* üç sevgilim olduğunu nereden çıkardın?"

"Alice..."

Ah, dilinin kulağının kabuğu üzerindeki kısa yalamasını hissetmiş miydi?

"Çok yanılıyorsun," dedi ona boğuk bir sesle. *Birçok şey hakkında.* Onun sırlarını keşfedeceğinden değil.

Hiç kimse yapmadı.

Adam ona karşı gerilmişti. Omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordu ve hınzır olduğu ve hınzır olmak eğlenceli olabileceği için Alice bir kez daha kulağının kenarını hafifçe yaladı.

Bir nefes tısladı. Elleri dışarı fırladı ve kadının beline dolandı. Hızlı. Sıkı. Güçlü. O-

"Burada bir sorun mu var?" Logan'ın sert sesi.

Neredeyse şaşkınlıkla sarsılıyordu. Neredeyse. Ne kadar yakın bir şey.

Logan ne zaman dışarı çıkmıştı? Arka kapının açıldığını duyduğunu hatırlamıyordu ama şimdi Logan'ın adımlarının onlara doğru koştuğunu net bir şekilde görebiliyordu.

"Alice?" Logan seslendi.

Geri çekildi ama karşısındaki adam belindeki bırakmadı. "Sorun değil," dedi adamın derin, karanlık gözlerine bakmadan.

Logan hızla yaklaştı. "Çek ellerini onun üzerinden, pislik!" Ama onu kavrayışı gevşemedi.

Yani yabancısı Logan'dan korkmuyordu. Hatırlanması gereken bir şey daha. Başını Bay Tehlikeli Seksi'ye doğru eğdi. "Çek ellerini üzerimden."

Hemen ellerini indirdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye mırıldandı. "Önce seninkini bana koydun."

Öyle miydi? *Onun* yanağına dokunduğunu çok net hatırlıyordu. Ama evet, olaydan sonra biraz alınganlık göstermiş olabilir.

"Bana istediğin zaman dokunabilirsin, Alice. Tabii bana öldürme niyetiyle dokunmadığın sürece."

Dudakları birbirine yapıştı.

"Bunun komik olması mı gerekiyor?" Logan bir elini yabancının omzuna koydu ve onu geriye doğru itti. "Piç kurusu, defol git buradan-"

"İsim," dedi Alice, sesi düzdü. Çünkü bir isim istiyordu. İhtiyacım vardı.

Gözleri hâlâ kızın üzerindeydi ve Logan'ı hiç fark etmemiş gibiydi. "Bana Aziz de."

Şaka yapıyor olmalıydı. Onun yerine "Günahkâr" diye seslendi. Çünkü günahı çok iyi biliyordu ve ona bakarken bu adamın da öyle olduğunu anladı.

Benzer benzeri çağırır. Karanlık karanlığa. Alice içinde güçlü bir karanlık taşıdığını biliyordu. Bu yalın gerçeği inkâr etmenin bir faydası yoktu. Ya da bu adama çekildiği gerçeğini inkâr etmenin.

Beğenmek için .

Birlikte inanılmaz olabilirlerdi. Ona karşı hissettiği çekim tarifsiz bir elektrikti. Bir yatağı yakabilirlerdi.

Ya da dünyayı yakar. Çünkü o tehlikeliydi. İlk suçladığı gibi bir özenti değildi. Ama gerçektir. İçten içe bunu biliyordu.

Evet, birlikte inanılmaz olabilirler. Ya da sadece başka bir kabus olabilirler.

Zaten yeterince kâbus görüyordu ve daha fazlasını görecekti havada da değildi. "Sizinle tanışmanın bir zevk olduğunu söylemek isterim." Dikkatli bir nefes verme. "Değildi. Umarım yollarımız bir daha kesişmez." Şimdi daha hızlıydı, topuklarının üzerinde döndü ve bekleyen arabaya doğru ilerledi.

"Yapacaklar." *Aziz'den* bir ses.

Omzunun üzerinden baktı.

"Yollarımız kesinlikle tekrar kesişecek. Buna emin olun." Bir duraklama. "Ve bana kalırsa, bu benim için büyük bir zevkti. Yakında görüşeceğiz." Bununla birlikte, uzaklaştı. *Islık çalıyordu*. Adam karanlığa doğru yürürken sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ıslık çalıyordu.

Onun için ne kadar harika.

Arabasının yanında durdu, anahtarlarını sıkıca kavradı, ta ki adamın ayak seslerini ya da fazla neşeli ıslık sesini artık duyamayana kadar.

Logan ona doğru yaklaştı. "Onun bir daha senin evine girmesine izin verilmemesi için emir vermemi ister misin?" Alçak sesle, zar zor bir nefesle.

Alice bu seçeneği düşündü ve bir kenara bıraktı. "Onun hayatını araştırın. Aziz hakkında mümkün olan her şeyi bilmek istiyorum."

"İyi, kötü ve aradaki her şey?" Alaycı.

"İçimden bir ses çok fazla kötü şey olacağını söylüyor." Bir sorun haline gelmesi durumunda Saint'e karşı kullanabileceği şeyler.

O zaten bir sorun.

Yine de her zaman eski bir atasözüne inanmıştı... *Düşmanını tanı*. Onu tanı ama onunla yatmamaya çalış. Ne kadar inanılmaz derecede cazip olursa olsun.

Vadinin kenarında durdu, kalbi göğsünü sarsacak kadar atıyordu. Nefes alıp veriyordu ve tüm vücudu titriyordu. Kendini uçurumun kenarından bakmaya, biraz daha yaklaşmaya zorladı.

Tenis ayakkabıları birkaç gevşek kayaya çarptı ve onları aşağıya düşürdü. Kenardan bakıp onu aradı. Aşağıda olmalıydı ve o-

Bir el havalandı ve kızın ayak bileğine dolandı. Adam onu yakaladı ve kadın öne doğru düştü, yuvarlandı, yuvarlandı-

Alice lanet yataktan düştü. Yere sertçe çarptı ve küfretti. Ter vücudunu kapladı. Aptal rüya. Ona musallat olmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Örtüler de onunla birlikte düşmüş ve vücudunun etrafına dolanmıştı. Alice onları kenara itti ve ayağa kalktı. Perdelerin arasından zayıf ışık huzmeleri ve daha fazla uyumaya çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu.

Giyinirdi. Koşuya çıkardı.

bazı şeyler vardır. Ama deneyebilirsin.

Alice birkaç dakika içinde koşu şortunu, spor sutyenini ve spor ayakkabılarını giymişti. Evinden çıktı, caddeye indi ve hemen sağa döndü.

Beş dakika sonra Alice takip edildiğini fark etti. Hayır, takip edilmiyordu. *Takip ediliyordu.*

Gün pek de iyi başlamamıştı...

İKİNCİ BÖLÜM

Alice koşmayı bıraktı. Derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Ve hazır olduğunda, ancak o zaman tehditle yüzleşmek için döndü.

Aziz. Koşu şortu giyiyordu. Üzerinde gerçekten harika görünen ve harika, dönen dövmelerinden daha fazlasını sergileyen bir kompresyon tişörtü. Ve tabii ki o öldürücü sırtışını sergiliyordu.

"Ne tesadüf," dedi Saint. "Sen de mi sabah koşusu için bu tarafa geliyorsun?"

Saçmalama havasında değildi. Alice doğruca ona yöneldi. "Her zaman çekici bulduğun kadınları mı takip edersin?"

Gözleri büyüdü. "Seni çekici bulduğumu mu düşünüyorsun?" "Aziz, sevimli olmayı bırak."

"Affedersiniz?"

"Koşu şortunu tenteliyorsun." Adamın vücudunu aşağı doğru salladı. "Tabii ki beni çekici buluyorsun. Sapıklık yapman çok çekici, ama kalmak zorundayım, bu sabah kendini biraz beladan kurtarmalıydın. Sana yollarımızın kesişmesini istemediğimi zaten söylemiştim-"

"Ama yalan söylüyordun."

Evet, öyleydi. Bir yanı onu tekrar görmeyi çok istiyordu. "Tamam. Karşı karşıya gelmelerini isterim ama sen ve ben..." Bakışları onun üzerinde gezindi. Tüm o lezzetli santimlerin ve çadır kuran şortun üzerinden. *Sakin ol, kadın*. Elinde değildi. Adamda onu çağıran bir şey vardı. Daha önce hiç vermediği, tamamen ilkel bir tepki. Onu gördü ve içi sızladı. Saint'le ateşli, kirli bir seks yaptığını çok kolay hayal edebiliyordu. Belki içkili mekânındaki barın tepesinde. Belki bir ara sokağın duvarına karşı. Belki *de... tam burada*.

Hayır. Kötü fikir. Güvenebileceği biri değildi. Ve o da kesinlikle ona güvenemezdi.

"Sen ve ben..." Alice onunla sağlam bir zemine çalışırken bir kez daha tekrarlardı, "bizim kaderimizde yok. Umutlarını ve hayallerini yıktığım için üzgünüm ama sanırım birinin bu karanlık eylemi gerçekleştirmesi gerekiyordu."

"Bir sürü karanlık iş mi yapıyorsun, Alice'im?"

Sahiplenici *my'yi* yakalamıştı. Kasıtlı mıydı? Adamın gözlerine baktığında, bunun bir dil sürçmesi mi yoksa kasıtlı bir itme mi olduğunu anlayamadı. Her iki durumda da... "Evet. Evet, istiyorum. Ama bu sabah değil. Bu sabah sadece güzel bir koşuya çıkacağım."

"Her gün bu yoldan mı koşuyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Neden? Beni takip eden *sapıklar* olabilir diye rutinimi değiştirmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Zar zor durakladı. "Eğer gerçek bir takipçiyse, hangi yoldan gidersem gideyim beni takip edecektir. Bu yoldan gitmeyi seviyorum. Beni parka götürüyor. Neden başkası için zevk aldığım bir şeyden vazgeçeyim?"

"Daha güvenli olduğu için mi?"

Şirinmiş. İşte, sevimli olmaya başladı. "Güvenli bir tipe benziyor muyum?"

Bakışları onun üzerinde kaydı. Yavaşça. Bakışlarını sıcaklık doldurdu.

"Hmm." Saint esneme hareketi yaptı. Rahat bir tavırla, "Çok fazla takipçiniz oluyor mu?" diye sordu.

Kesinlikle çok fazla sorusu vardı. "Şu anda bir tanesine bakıyorum."

O sert çenesi sıkıştı. "Ciddiyim Alice. Dün geceki kadın gibi çok insan var mı? Seninle fotoğraf çektirmek isteyen insanlar? Sana yakın olmak isteyen insanlar?"

Ona doğru bir adım attı. "Senin derdin ne?" Bu kadar oyun yeter.

"Benim anlaşılmam mı?" Omuzlarını geriye attı. Güçlü, geniş omuzlar.

"Evet." Hafifçe tıslayarak. "Beni indirmek için burada olduğunu söylemiştin."

Tam olarak ne için?"

"Ah, sizinle bağlantılı üç kayıp adam var."

Lanet olsun sana, Aziz. İçinden öfke fışkırdı. "Seni kim benim yargıcım, jürim ve celladım yaptı?"

Kirpikleri titriyordu. En derin, en koyu kahverengi gözleri vardı. Altın benekleri yoktu. Yumuşaklık yoktu. Sadece baştan çıkarıcı bir karanlık. "Onları sen mi öldürdün?"

Alice güldü ama gerçek bir eğlenceyle değil. Alaycı, soğuk bir kahkaha. "Gerçekten mi? Sence bu işler böyle mi yürüyor? Beni takip ediyorsun"

Koşu yaparken birdenbire tüm sırlarımı sana mı dökeyim? Seni bir amatör olarak düşünmemiştim."

"Beni ne sandın?"

Bölge çok sessizdi. Çok boştu. Saat daha sabahın altısı bile değildi. En zayıf ışık tarihi sokağa yayılmaya başlamıştı. Saint ile tamamen yalnızdı. Tanımadığı bir adamla. Ondandır neredeyse yüz kilo daha ağır olan bir adam. Büyük ve korkutucu bir adamdı ve onu takip etmeye niyetli görünüyordu.

Korkması gerekirdi.

Peki neden o değildi? "Polis değil." Bunu kesin olarak biliyordu. Ama Logan'dan raporunu henüz almamıştı, bu yüzden geri kalan her şey karanlıkta bir atıştı. "Belki bir özel dedektif? Adımlarımdan kaçanlardan payıma düşenden fazlasını aldım. Hepsi de büyük gizemi çözecek kişinin sihirli bir şekilde kendileri olacağını düşünüyordu." Göğsüne dokundu.

Bakışları hareketi takip etti. Oyalandı. Daha da ısındı. Ah, evet, bir spor sütyeninin büyüleyici gücü. Sanırsın daha önce hiç görmemiş.

"O adamları ben mi öldürdüm? Cesetlerini yok mu ettim? Hikayelerde anlatıldığı kadar kötü biri miyim?" Eli düştü. "Yoksa hikayenin farklı bir tarafı mı var?"

Saint özel dedektif olduğunu inkar etmedi. Doğrulamadı da. Bunun yerine, "İlk başta, senin boyutlarında birinin cesetlerle sorun yaşayacağını düşünmüştüm." dedi.

Şakakları çarpmaya başladı. Bunun için gerçekten çok erkendi.

"Sonra insanları ortadan kaldırmanın senin uzmanlık alanı olduğunu fark ettim. Bir çeşit aile özelliği." Kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanki... sihirle. *Abrakadabra.*"

Alice güldü. Ses bir kez daha onunla alay ediyordu. "Bravo. Davayı çözdün. Bir şekilde -muhtemelen basit bir internet araması yaparak- babamın bir sihirbaz olduğunu bulmayı başardın. Çok ünlü biri değil. Sevgili babam hiçbir zaman büyük sahnelere çıkmadı ama işini severek yaptı. Ve evet, içki dükkanına onun adını verdim. Hafiyelik becerileriniz birinci sınıf." Bileğine baktı. Adımlarını ve kalp atış hızını takip eden saatine ve...

Kalp atış hızım çok yüksek. Bu tırmanışın koşmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey karşısındaki adamla ilgiliydi. Ama yüz ifadesini kontrol altında tuttu ve adama "Sohbet zamanı bitti. Koşumu bitirmeli ve sonra da günümle meşgul olmalıyım." Elini bıraktı. Parlak bir şekilde gülümsedi. "Eski bir deyişi bilirsin. Gitmem gereken yerler var-"

"Ve öldürülecek insanlar?"

Ona siktirip gitmesini söyleme. Söyleme. "Siktir git." Bunu söylemek çok iyi hissettirdi. Ona bir selam verdi. Sonra yoluna devam etti.

Onu takip etmedi ama gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Onu çok dikkatli bir şekilde izliyordu.

Bu adam benim için büyük bir sorun olacak.

"Cinayet."

Alice önündeki son derece sıkıcı evrak işlerinden başını kaldırıp baktı. Muhasebe berbattı ama birinin arada sırada defterleri gözden geçirmesi gerekiyordu. Logan kapısının önünde durmuş, aynı anda hem memnun hem de suratsız görünmeyi başarıyordu. İlginç bir kombinasyon.

Elindeki kalemle oynadı. "Detaylandırmak ister misiniz?"

"Oh, bilirsin işte... *cinayet*... Yeni arkadaşın Saint'in hapse girmesinin nedeni bu olmalı."

Hapishane. Omurgası dikleşti. Kalemle oynamayı bıraktı. "Tüm dikkatim sizde."

Logan içeri girdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Söylemiş miydim? *birden fazla cinayet?*"

Olay örgüsü kalınlaşıyor. Kalbi biraz daha hızlı çarptı. "Şimdi bundan bahsediyorsun. Ve bana daha fazlasını anlatmak üzeresin. Daha fazlasını derken her şeyi kastediyorum."

Masasının önündeki sandalyeyi çekti. Çevirdi, üzerine oturdu ve sonra oturdu. "Aziziniz o zaman on sekiz yaşındaydı."

"O benim değil." Bunu neden söylemişti ki? Neden yanlış hissettirdi?

Logan mırıldandı. "Oldukça vahşi suçlar. Saldırıları çok öfkeli biri yaptı. Saint suçlandı çünkü

saldırılarından birinde olay yerinde olduğuna yemin eden bir tanık vardı. Kurbanla kavga ettiğini söyledi."

Alice zar zor nefes alıyordu.

"Ama görünüşe göre Aziz'in yüksek dostları var."

Onun lehine tehlikeli bir nokta.

"Sonunda suçlamalardan aklandı. İşin komik tarafı, Saint'i aklayan da onu bulup hücreye atan ödül avcısı oldu."

Kaşları çatıldı. Bu garipti.

"Aziz, ödül avcısının işine katıldı. Yıllardır bu işi yapıyor. En kötünün de en kötüsünü yakalamakla ünlüdür." Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Ne derler bilirsin. Bazen bir canavarı yakalamak için bir canavar gerekir."

"Kimsenin bunu söylediğini sanmıyorum." "Emin misin?"

"Hayır." *Boku* . "Neden bir ödül avcısı peşimde? Herhangi bir suçla itham edilmedim ve kesinlikle kanundan kaçmıyorum." Çünkü onu suçlarla kesin olarak ilişkilendirecek hiçbir kanıt kalmamıştı. Alice bundan emin olmuştu.

"Oh, bahsetmedim mi? Söylememiş miydim? Meğer Aziz'inin ek bir işi varmış." "Ona benim demeyi kes."

Logan'ın yüzünde hiç eğlence yoktu. "Ama o senin Alice. O senin sorunun ve onu ortadan kaldırmam gerekecek."

Gözleri kısıldı.

"Buz Kırıcılar diye bir grup duydun mu hiç?" Logan sordu.

"Hayır. Neymiş onlar? Bir hokey takımı mı?"

"Onlar onun ek işi olabilir. Faili meçhul davaları çözmeyi seven bir grup. Bilirsiniz işte, kayıpları bulmak ve işledikleri suçlar yanlarına kâr kalan kötü katilleri durdurmak." Ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti. "Eminim bunun nereye gittiğini anlıyorsunuzdur."

Herkes nereye gittiğini görebiliyordu.

"Söylentilere göre Saint meydan okumayı seviyormuş," diye ekledi Logan.

Yine o isim. Aziz. "O Aziz değil. Bana gerçek adını söyle."

"Sebastian. Sebastian Black." Sesinde öfke mırıldanıyordu. "Sanırım tüm bu yeni bilgilerle birlikte artık

Abrakadabra'ya girmesine izin verilecek mi?"

Alice başını salladı. "Yanlış varsayıyorsun. Aslında, Sebastian bu gece ortaya çıktığında onun için kırmızı halı sermeni istiyorum."

Şimdi dudakları aralandı. "Şaka yapıyorsun." "Ben hiç şaka yapar mıyım?"

Logan durumu değerlendirir gibi görünürken yukarı doğru baktı. "Ben... hayır." Parlak bakışları tekrar ona döndü. "Bu bir hata. Onu *ortadan kaldırım* dedim. Pislik için parti vermeyin."

Bir parti planlamamıştı. "Onu hapse attıran cinayetler hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Hapiste ne kadar kaldığını bilmek istiyorum. Neden bu kadar özel olduğunu ve dışarı çıktığını bilmek istiyorum." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Onunla ilgili ne tür bir dosyanız varsa okumak istiyorum." Her bir ayrıntı önemliydi çünkü Aziz hakkında ne kadar çok şey bilirse onu o kadar iyi yönlendirebilecekti.

Bazı savaşlar düpedüz yapıldı. Saldırının geldiğini gördün. Pek onun tarzı değil.

Düşmanlarına çok ama çok yaklaşmayı tercih ederdi. Bu şekilde, o kan akıtmaya hazır olana kadar tehdidi asla göremezlerdi.

Pişman olacağı hatalar hakkında mırıldanan Logan ofisten dışarı çıktı. Kapı arkasından sessizce kapandı. Alice masasının arkasında durmaya devam etti.

Özel dedektif değil.

Bir ödül avcısı. Canavarları kovalamayı seçen biri. Bir zamanlar kendisi de cinayetle suçlanmış biri. Saint Sebastian kolay bir av değildi. Aslında, şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü düşman olabilirdi.

Bazı , bu onu... kesinlikle mükemmel yapıyordu.

Saint şifreyi biliyordu. Rolüne uygun giyinmişti bile. Smokin kiralıktı ama sanki onun için tasarlanmış gibiydi. Bir zamanlar biri ona böyle bir kıyafet giyeceğini söyleseydi gülerdi.

Fakir olduğu zamanlar. Sokaklarda kazıyarak geçiniyor. Turistlerin arasından yankesicilik yaparak ve

Annesiyle karnını doyuracak para bulabilecekti.

baş belasıydı. Hala da bela.

O da öyle.

Alice Shephard çok tehlikeli, çok baştan çıkarıcı bir belaydı. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe merakı daha da artıyordu.

Elini kaldırdı ve onu Abrakadabra'nın içine götürecek olan ahşap kapıya vurdu. Saint şifreyi tükürmeye hazırdı-

Kapı neredeyse anında açıldı.

"Alice sizi bekliyor," dedi fedai elini sallayarak. "İçeri girin."

Aziz içeri girmek yerine kaşlarını çattı. "Bu gece sihirli kelimeyi söylememe gerek yok mu?"

"Sihirli kelime *Alice*. Seni görmek istiyor." İri yarı adam -yine siyah giymişti- başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Alice ne isterse, onu alır."

"Onun için genel kural bu mu?" İçeri girmedi. Sadece beklemeye devam etti. Aziz, bu adamın sevgili patronu hakkında ne bildiğini merak ediyordu.

"Evet, kural bu."

Bilmek güzel. "Ne zamandır Alice için çalışıyorsun?"

Fedai ona acımasız bir gülümseme sundu. "Hapisten çıktığımdan ve bana bu işi verdiğinden beri."

"Meraktan soruyorum..." Kusuru yine başını kaldırıyor. "Ne için hapse girdin?"

"Saldırı."

Saint'in omuzları gerildi. Alice'in tehlikeli çalışanları işe almayı sevdiğini öğrendiğinde pek de şaşırmamıştı. Ama onu şaşırtan şey, hissettiği garip korumacılık duygusuydu...

Alice'e doğru. Sanki bu biraz mantıklıydı. "Ellerini ondan uzak tuttuğundan emin ol."

"Ne?"

"Sanırım beni gayet iyi duydun." Korumanın bakışlarını - düzeltiyorum, bakışlarını - üzerinde tuttu.

"Ona zarar vermem. Asla." Keskin bir karşılık. "Çıktığımda kimse beni işe almadı. Alice bana bir şans verdi. Ben olsam

onun için her şeyi yaparım."

Saint, Alice'in bu adamı iyi niyetinden dolayı işe almadığından şüpheleniyordu. Bu noktada, Alice'in içinde iyilik olduğundan emin değildi. Aslında, Alice'in ne yapacağından da pek emin değildi. "Onun için adam öldürür müydün?" Bir tepki görmek için ortaya attığı bir soru ve-

"Alice bekletilmekten hoşlanmaz." Keskin bir uyarı diğer uşağı tarafından yapılmıştı. Önceki gece hemen onun yanında olan sarışın.

Saint dikkatini fedainin arkasında beliren adama çevirdi. Logan Becker. Saint onun hakkında araştırma yapmış ve Logan'ın uzunca bir süredir Alice'in hayatında olduğunu, babasının hayatta olduğu zamanlara kadar gittiğini keşfetmişti. Logan, babasının en büyük gösterilerinden birinin hemen ardından zamansız ölümüne kadar babasının asistanlığını yapmıştı. Tam da gösterisi dikkatleri üzerine çekmişken, son performansını sergilemişti.

"Ve sen sormadan söyleyeyim, elbette onun için adam öldürürüm." Logan ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "İsteyeceğinden değil. Alice kendi sorunlarıyla ilgilenmeyi seven bir kadın."

Logan, Alice'e ne kadar yakındı? Ondan beş altı yaş büyüktü. Sevgili miydiler? Şimdi değilse bile, geçmişte olmuşlar mıydı? Bu adam onun sırlarını saklıyordu, Saint bundan emindi. Belki de Logan, Saint'in kullanabileceği zayıf bir halka olabilirdi.

Ama Logan, Saint başka bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve koridorda yürümeye başladı. Saint fedaiye bir kez daha baktıktan sonra onu takip etti. Saint gibi Logan da smokin giymişti. Bu gece resmi, çökmekte olan bir ilişki vaat ediyordu. En azından uygulamadaki açıklama böyleydi. Alice'in işi oldukça yüksek teknolojiliydi. İçkili mekânına girmek isteyenler uygulamayı indiriyor, ardından Alice giriş için şanslı birkaç kişiyi seçiyordu. Onlara şifreyi ve gece için kıyafet talimatlarını gönderiyordu.

Logan'ı ana alana kadar takip ettiğinde, mekânın tıklım tıklım dolu olduğunu görünce şaşırmadı. Ama manzara bir önceki gecedен biraz farklıydı. Buzdan heykeller eklenmişti. Ağzından alkol akan dev bir buz ejderhası bekleyenlerin arasına karışmıştı.

Gözlükler. Avını takip ederken donmuş merdivenlerden aşağı süzülen hırıltılı bir kaplan.

Ayrıca hevesli konuklar için taşan bir çikolata çeşmesi vardı ve sahnede klasik bir müzik grubu çaldı.

İçkili mekânın ortası bir dans pistine dönüştürülmüştü. Zarif çiftler birbirleriyle zarif hareketler yapıyordu. Bara doğru baktı ama bir adam içkileri hazırlıyordu. Alice değil.

"Ona zarar verersen seni öldürürüm." Uyarı sessizce yapıldı.

Saint Logan'a döndü.

Logan sanki az önce ölüm tehdidinde bulunmamış gibi ona neşeyle sırıttı. Sözleri o kadar alçak sesle söylenmişti ki Saint başka kimsenin duymadığını biliyordu.

Logan aynı alçak ses tonuyla, "Ve tabii ki sormasına gerek kalmayacak," diye devam etti. "Bunu eğlence için yapacağım."

"Eğlenmek için sık sık öldürür müsün?" Logan'ın sırtışı sadece gerildi.

"Onun için sık sık öldürüyor musun?" Saint bastırdı. "Çünkü biri onu incitti ve sen de intikam almak mı istiyorsun? Hayatındaki diğer erkeklere de böyle mi oldu? Onu incittiler, sen de onları halletmek için mi devreye girdin?"

Logan Aziz'e bir adım daha yaklaştı. "Neden ruhunda hiç günah yokmuş gibi davranıyorsun?" Başını alaycı bir şekilde salladı. "İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Ve ne kadar uğraşırsan uğraş, daha önce yapılanları telafi edemezsin."

Saint ensesinde hafif bir gıdıklanma hissetti. Logan kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. *Kim olduğumu biliyor. Aman ne önemli.*

Biri Aziz'in omzuna dokundu. . Ve neredeyse nefes almıyordu.

Alice ona gülümsedi. Saçları zarif ve düzdü, ortadan ayrılmıştı ve elmacık kemiklerini eskisinden daha da keskin göstermek için aşağıya doğru kayıyordu. Gözleri, muhtemelen giydiği elbise altın ve siyahın kışkırtıcı bir karışımı olduğu için, normal topazdan daha da altın gibi göründükleri o tuhaf parlak şeyi yaptı. Dudakları

Kırmızı, koyu, gür bir kırmızı ve sanki... sanki onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi ona baktı.

İmkansız tabii ki. Yalan. Ama...

Onu gördüğüme sevindim. Çünkü o onun avıydı. Onun hedefiydi. Çünkü bu onu sorgulamak için başka bir fırsattı. Çünkü...

"Benimle dans etmek ister misin?" Alice ona sordu.

Gözlerin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Saint o içkili mekandaki herkesin , daha doğrusu onu izlediğinden emindi. "Daha çok yapmak istediğim bir şey düşünemiyorum." Onun eline uzandı. Parmaklarını onunkilere doladı ve garip bir şekilde parmaklarındaki kırılmalığın farkına vardı. Ne kadar narin bir el.

Narin bir kızdı. Annesinin, Alice'in babasına aşık olmadan ve onun asistanı olmadan önce bir balerin olduğunu biliyordu. Yıllarca onunla çalışmış, küçük bedenini kolayca kaçmak ve illüzyonlar yaratmak için kullanmıştı. Alice de benzer bir yapıya sahipti. Onu dans pistine çekip sol elini beline götürdüğünde, içinde tuhaf bir his vardı...

Ona özenle dokunmalıyım. Onu çok sıkı tutamam. Onu zedeleyemem.

Bu yüzden onu nazıkçe tuttu. Bir eli belindeydi. Bir eli onunkini kavradı.

"Baloda değiliz," dedi Alice ve sesindeki kahkaha tonunu duyabiliyordu. "Hiçbir refakatçi sana çok yakın olduğunu ya da beni uygunsuz bir şekilde tuttuğunu söylemeyecek."

"Bunu bilemem. Hiç baloya gitmedim." Tam olarak onun sahnesi değil.

"Gerçekten mi? Hmm. Ben de öyle." Elini onunkinden kurtardı ama sadece iki elini de onun boynuna dolayabilmek için. Yine topuklu ayakkabı giymişti. İnanılmaz yüksek topuklular ama dans pistinde rahatlıkla hareket ediyordu. "Kollarını bana dola," dedi.

Yaptı çünkü istediği buydu. Onu kendine doğru çekti. Ona karşı hissettiği duyguyu sevdi. Sanki ona uyuyordu. Yalandı. Kimse ona uymuyordu. Taşıdığı karanlığı kimse kaldıramazdı.

Alice'in bir sürü karanlığı var.

"İsırmayacağım," diye söz verdi Alice ona o boğuk, baştan çıkarıcı sesiyle, aklına harap bir yatak ve sarılmış ipeksi uzuvlar geldi.

onun

etrafında

.

"Yapac
ağım."

Küçük bir sarsıntı geçirdi. Sonra güldü. "Sözler, ."

Adam onu biraz daha sıkıca tuttu. "Evet." Bu gece de aynı derecede güzel kokuyordu. Hayır, daha da güzeldi. Onun kıyafetlerini çıkardığını çok kolay hayal edebiliyordu. Tenini öptüğünü. Onu her yerde tatmayı.

"Beni baştan çıkarmak ana planının bir parçası mı?"

Kadının sözleri onu kafasında kök salmış olan fanteziden çekip çıkardı.

"Avinı baştan çıkarmak ve ona yaklaşmak Buz Kırıcı 101 gibi bir şey mi?"

Onu diğer dansçılardan uzaklaştırdı. Tutuşunu hiç gevşetmedi. "Buz Kırıcı 101 diye bir şey yok."

"O zaman belki de bu sadece senin standart prosedüründür. Her zaman hedeflerini baştan çıkarmaya mı çalışırsın?"

Şimdi güldü. "Peşine düştüğüm adamların çoğu sana pek . Sabıka kayıtları bir mil uzunluğunda olan, acımasız yumrukları olan piçler olma eğilimindedirler. Şiddet yanlısı ve tehlikeliler ve birinin onları bir kafese atması gerekiyor ki bir daha çıkamasınlar."

Ona doğru baktı. "Ve o kişi sen misin?" "Bazı günler öyle."

Alice onun bakışlarını tuttu. Artık hareket etmediklerini fark etti. Artık nazıkçe sallanmıyorlardı. Dans pistinin uzak tarafında durmuşlar ve sadece birbirlerine bakıyorlardı.

Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Bana yapmak bu mu? Beni hiç çıkamayacağım bir kafese mi atacaksın?"

Bu durumda ona yapmak istediği binlerce şeyi düşünebilirdi ama onu kilitlemek... *hayır*. Listesinin başında değil.

Tabii o yapmadıysa. Kahretsin, ama onun suçlu olmasını istemiyordu. Bu düşünce onu şok etti ve Saint onun gitmesine izin verdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı Alice. "Yazık. Seninle başka şeyler yapmak istiyordum. Seni kilitlemek gündemimde yoktu. Ama ne var biliyor musun? Belki eğlenceli olur."

Ne?

Adamın elinden kurtuldu ama sonra Aziz'in elini tutarak onu şaşırttı. "Benimle gel."

Onu her yerde takip edebileceği gibi rahatsız edici bir fikre kapıldı. Bu düşünce onu kızdırdı. Diğer aptallar için de böyle mi olmuştu? Onun cazibesine mi kapılmışlardı? Onları doğrudan cehenneme götürdüğünü umursamamışlar mıydı?

O bundan daha iyiydi. Daha güçlüydü. Güzel bir yüze aldanmazdı ve şehvet kesinlikle onu yönetmiyordu. Evet, Alice'i istiyordu. Ona duyduğu arzu onu endişelendiriyordu çünkü karanlık, ateşli ve fazla *ilkeldi*. Neredeyse vahşiydi. Daha önce hiç böyle tepki vermemişti. Belki de... Diğer sevgililerine karşı hep kendini tutmuştu. Onu gerçekte olduğu gibi görürlerse onları korkutmaktan korkmuştu.

Ama içgüdüleri ona Alice'e karşı kendini tutmasına gerek olmadığını söylüyordu.

Başka bir şey söylemeden onu kalabalıktan uzaklaştırdı. Başka bir koridordan geçip, kıvrılan bir koridordan geçerek bir arka odaya girdi. Kapının yanında bir tuş takımı vardı. Zaman içinde donmuş gibi görünen koridorda göze çarpan modern bir teknoloji parçası. Bir kod girdi ve kapı açıldı. "Buraya sadece seçilmiş birkaç kişiyi getiriyorum." Ona çok fazla gizem içeren bir bakış gönderdi. "Kendinizi VIP olarak kabul edin." Kapıyı iterek daha da açtı. İçeri adım attı.

Ne beklediğinden emin değildi ama...

Sihir.

Bulduğu şey buydu. Sihirle dolu bir oda. Daha doğrusu, eski sihirbazlık numaraları ve aksesuarlarla doluydu. Siyah bir masada silindir bir şapka duruyordu. Pırıl pırıl parlayan gümüş halkalar şapkayı çevreliyordu. Sağ tarafta, içinde su olmayan bir su işkencesi hücresi olduğunu fark etti. Kahverengi bir sandık odanın köşesine itilmişti ve büyük, kırmızı bir kutu -ortasında kılıçlar varmış gibi görünen bir şey- sandığın yanında duruyordu.

Kapıyı onun arkasından kapattı. Pencerenin yanında duran masaya doğru ilerledi. En üst çekmeceye uzandı.

Etrafına bakındı. "Ne koleksiyon ama. Babana mı aitti?"

"Alacaklılar, babamı toprağa verdikten bir gün sonra sahip olduğu neredeyse her şeyi aldılar. O oldukça büyük, büyülü kırmızı kutu hariç, bunlar benim kendi koleksiyon parçalarım. O su işkence odası aslında bir zamanlar Harry Houdini'ye aitti."

Aziz hücreye doğru yaklaştı. O odada baş aşağı asılı, elleri bağlı ve etrafı suyla çevrili bir büyücü hayal edebiliyordu. Kalabalık seyrederken kurtulmak için dönüp duruyordu. "Etkileyici."

"Böyle düşünmene sevindim."

Tekrar ona baktı. "Herhangi bir numara yapabilir misin?"

Yemyeşil ağzı gerildi. "Şahsen 'hile' terimini pek sevmiyorum." Elinde bir şey tutuyordu. Adam bir an gümüş rengi bir şey gördü. "Onlara 'illüzyon' ya da 'efekt' diyebilirsiniz, bu kelimeler daha uygun." Masasının önüne doğru geldi. Kalçasını masaya dayadı. Onu inceledi.

Bakışları kadının ellerine kaydı. "Bunlar kelepçe mi?" "Evet, öyle görünüyorlar."

Bakışları kadının yüzüne döndü. Kaşlarını çattı. "Sapıkça hissediyorsun, değil mi?"

"Aslında sizden cevap almaktan hoşlanacağımı hissediyorum."

"Ve beni kelepçelersen onları sana vereceğimi mi düşünüyorsun?" Ona doğru yaklaştı. Daha çok ona doğru yaklaştı. Doğruca Alice'e doğru çekiliyor gibiydi. Saint durmadı. Alice'in tam önüne gelene kadar durmadı.

"Neden alay ediyorsun?" Başını geriye doğru eğdi. "İkimiz de bunun ilk kelepçelenişin olmadığını biliyoruz, Sebastian."

"Bu ismi gerçekten sevmiyorum. Aziz'i tercih ederim." Kimse ona Sebastian demezdi. Bu başka bir zamanın, başka bir adamın adıydı. Sebastian yıllar önce ölmüştü.

Onu ben öldürdüm.

Geçmişten kurtulmaya çalıştı. "Şuna ne dersin? Bana Sebastian demezsen onlara sihirli *numaralar* demem."

"Ama 'Aziz' unvanının size uymadığı konusunda zaten anlaşmıştık."

Kelepçeleri ondan aldı. Onlara baktı. Ağırdılar. Katı. Ve evet, bir zamanlar kendi bileklerini saran kelepçelere çok benziyorlardı. "Herkes masum olduğumu söyledim. Kimse bana inanmadı." Geçmiş tekrar yükseldi, bu sefer daha da güçlü bir şekilde. "Eminim ki

diğer mahkûmlar değil. On sekiz yaşında bir çocuk için hayatı cehenneme çevirdiler ve sırf benimle alay etmek için bana Aziz demeye başladılar."

Kirpikleri dalgalandı.

Neden bütün bunları ona anlatmıştı ki? Kaşlarını çatarak kelepçelere baktı. Tutuklandığından beri kelepçeleri ilk kez görmüyordu. Avladığı suçlular üzerinde her zaman kelepçe kullanırdı. Ama nedense bu an *farklı* hissettiriyordu. Kız farklı olduğu için mi?

"Eminim seninle uzun süre alay edememişlerdir." Alice'in sesi düşünceli bir hal almıştı. "On sekiz yaşında bile oldukça güçlü olduğumu hayal edebiliyorum. Eğitimdeki genç bir baş belası."

Öyleydi. Evet. "Her gün bir savaştı." Daha fazla konuşma. Kendi kardeşine bile söylemediği daha fazla sır. "Tecrite konur ve orada bırakılırdım. Dışarı çıktığımda da aynı rutin devam ederdi. Beni av sanıyorlardı, ben de onlara öyle olmadığımı gösterdim." İyiliği için çıkana kadar. Suçlu olmadığını kanıtlayana kadar.

Ta ki Memphis bana bunu kanıtlayana kadar.

"Ve şimdi canavarları avlıyorsun," diye bitirdi Alice. "Bir zamanlar avlandığınız gibi."

Kelepçeleri uzattı. Onları test etti. Gerçekmiş gibi hissetti ve onları açmak için gizli bir mekanizma görmedi. "Onları avlıyorum çünkü ben bir avcıyım ve onlar da av."

"Senin için ben bu muyum? Av mıyım?"

Bileğine uzandı. Ne kadar kırılgan, narin bir bilek. Bir kelepçeyi onun boynuna geçirdi. Bir klik sesiyle kapattı. "Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Ama bir şüpheniz var." Kelepçelendiği için hiç telaşlanmamıştı. Sanki bu onun için normal bir olaymış gibi. "Bu yüzden buradasın. Neden beni alt edebileceğini düşünüyorsun. Çünkü ben senin avlamayı sevdiğin canavarlardan biriyim. Bana yaklaşacağını ve tüm lezzetli, derin ve karanlık sırlarımı sana dökmem için beni kandıracağını düşünüyorsun. Sonra da beni kilit altına alacaksın."

Diğer bileğine uzandı. Onu kelepçelemedi. Onun yerine parmakları bileğinin iç kısmında gezindi. Nabzının atışını hissedebiliyordu.

Hızlıydı. Sesi çok sakın ve kontrollüydü ama hızla atan nabızı onu ele veriyordu.

"Sen masumdun," dedi.

Onun üzerine eğilmişti. Kızın uyguladığı o çılgın, görünmez miknatıs tarafından ona daha da yaklaştırılmıştı.

"Eğer masum olsaydın..." Nefesli. Yumuşak. "Benim de öyle olmadığımından nasıl bu kadar eminsin?"

Onun ağzını istiyordu. Onu istiyordu. *Odaklan. Onu konuşurmaya devam et.* "Bana bunu mu söylüyorsun? O üç adamı öldürmediğini mi?"

Üç adam.

Tıpkı Aziz'in şimdi ona çekildiği gibi, ona çekilen üç adam mı?

Onları düşünmek vücudunun gerilmesine neden oldu.

Donovan Eldridge. Ortadan kaybolan ilk adam. Alice on dokuz yaşındaydı. O yirmi bir yaşındaydı. Providence Kanyonu Eyalet Parkı'nda birlikte yürüyüşe çıkmışlardı. Sadece Alice eve dönmüştü. Yetkililere Donovan'dan ayrıldığını söylemişti. Saint raporları okumuştı. Ağlamaklıydı. Morarmış. Kesik. Susuz kalmış. Kaburgası bile kırılmıştı. Bir park bekçisine rastlamış ve Donovan'ın gece yarısı ortadan kaybolduğunu söylemişti.

Anlatılanlara göre yetenekli bir yürüyüşçü olan Donovan bir daha asla bulunamadı.

Bir kaza. Trajik. Herkes aynı fikirdeydi. Ve o zaman Alice kurban olarak seçilmişti.

Ta ki ikinci adam kaybolana kadar. İki yıl sonra.

Yirmi bir yaşındaki Alice nişanlıydı. Evlenmeyi planlıyordu-

"Genellikle bir erkek bana bu kadar yakın olduğunda, tüm dikkati benim üzerimde olur."

Aziz gözlerini kırptırdı.

"Ama sen benden çok çok uzaktasın ve ben bunu oldukça sinir bozucu buluyorum. İşte bu yüzden kelepçelisin."

Bakışları aşağıya kaydı. Alice *onun* bileğine taktığı tek kelepçeyi açmayı başarmıştı ve şimdi iki eli de kelepçeliydi. Hafif hareketleri hissetmemişti bile. Lanet olsun. O

yardım edemedim ama belli belirsiz etkilendim. Tamam, iyi, belli belirsizden daha fazlası.

"Sanırım seni yakaladım," dedi kaşlarını kaldırarak. "Şimdi seninle ne yapacağım?" Elini kaldırdı ve işaret parmağıyla alt dudağına dokunarak konuyu değerlendirir gibi yaptı. "Ah, bir fikrim var. Dediğim gibi, bir erkeğin tüm dikkatinin üzerimde olmasından hoşlanırım." Sonra ellerini adamın çenesi boyunca kıvırdı, onu kendine doğru çekti ve ağzını onunkine dayadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öpücüğün önemli olmaması gerekiyordu. Tutku sadece bir araçtı, gerektiğinde kullandığı bir araç. Öpücük . Ama...

Bu farklıydı. Bir parçası böyle olmasından korkmuştu.

Dudakları onunkilere değdiği anda, atmosferdeki değişikliği hissedebiliyordu. Oda daha sıcaktı. Daha küçük. O daha büyük hissetti. Gerginlik vücuduna yayıldı. Adamın dudakları ayrıldı, onunkiler de ayrıldı ve adamın dili dışarı çıktığında-

Arzu.

Şehvet

.

Açlık.

Oyun oynamayı bıraktı. Bu onu baştan çıkarmakla ilgili değildi. Onu manipüle etmek. Bir an için, sadece kendini bırakmakla ilgiliydi. İhtiyaç dalgasının uzun zamandır hissetmediği bir şekilde içinden akıp gittiğini hissetmek. Birdenbire Alice ona yeterince yaklaşmadı. Elleri göğsüne dokunabilmek için aşağı indi. Kaslarını hissedebiliyordu. Onun sıcaklığını ve gücünü daha fazla içine çekebildi.

Onu aldı.

Bekle, kelepçeli değil miydi?

Aziz onu masanın kenarına oturttu. Bacaklarını ayırdı ve adam arasına girdi. Sersemlemiş bir halde geri çekildi. *Kontrolden çıktı. Yavaşla.* Bakışları, onu kaldırmak için beline dolanan *ellere* -onun ellerine- kaydı.

Kelepçe sadece bir bilekten sarkıyordu.

Alice gülümsemeye başladı.

"Daha fazlasını istiyorum." Saint'in sesi. Gırtlaktan. Talepkar.

Ben de öyle. Gülümsemesi kayboldu.

Ağzını tekrar aldı. Daha sert. Daha derine. Bacaklarının arasında durdu ve elbisesinin eteği yukarı kalktı. Adamın uyarılmışlığı ona doğru itiliyordu. Meme uçları gergin ve ağrıyordu ve elleri hevesle ona doğru bastırdı. Bu bir oyun değildi. Tek kişilik bir oyun değildi. Bu sadece ham bir ihtiyaçtı.

Güzel, sade bir özlem.

Adamın eli kadının kalçasına indi. Adam elbisesini daha da yukarı iterken kelepçenin soğuk dokunuşunun teninin üzerinde kaydığını hissetti.

Daha yüksek. Onu durdurabilirdi. Ama yapmadı. Bundan duramayacak kadar çok zevk alıyordu.

"Alice..." Dudaklarında bir mırıltı. "Kalçana bağlanmış bir bıçak mı o?"

"Tabii ki. Her zaman yakınımnda olmasını isterim." Onun alt dudağını ısırdı. "Eminim ayak bileğinde bir tane vardır." Sanki tek silahı bu olacakmış gibi. Eğer onu doğru değerlendirdiyse, hayır.

Bıçağı kınından çıkardı. Masanın üzerine koyarken hafif bir tıkırtı duydu, sonra o hınzır parmakları tekrar kalçasına gitti. Parmak uçlarındaki nasırlar kızın kalçasına harika bir şekilde sertçe vuruyordu.

Kapısına vurulması şehvet dolu büyüü bozdu.

Lanet olsun.

"Alice!" Logan'ın hırıltılı sesi. Buzlu bir su sıçraması gibi ona çarpan bir ses. "Sana ihtiyacım var, şimdi."

Aziz'le özel bir görüşme planladığını biliyordu, bu yüzden onun araya girmesinin kötü bir şey olduğunu anladı. Yutkunarak Aziz'den biraz uzaklaştı. İfadesinin okullu olduğundan emin oldu ve gözlerinde duygu belirtisi olmamasını umdu. "Bu çok hoştu. Belki daha sonraki bir tarihte tekrar devam edebiliriz? Tabii," diye eklemekten kendini alamadı Alice, "beni bir hapisane hücreesine kapatmayı başaramazsan."

Gözleri parlıyordu. Karanlık bir şehvet ve eğlence karışımı mı? "Devam edeceğiz. Buna güvenin."

"Alice." Logan'ın sesi daha da telaşlı çıkıyordu. Onun için alışılmadık bir durumdu. Yine de onun ofisine dalmayacağını biliyordu. Kapıyı kilitlememiş olsa bile, Logan onun mahremiyetini asla bu şekilde ihlal etmezdi. Ne de olsa kuralları vardı.

Alice iç çekerek Saint'in omuzlarına bastırdı. O da . Bunu yaparken, sağ eli hâlâ sol bileğini çevreleyen kelepçeye doğru kaydı. Parmakları hızla hareket etti ve kelepçe açıldı.

"Masamdaki atacı almışsın." Bir anlığına görmüştü. "Etkilendim."

"Henüz . Ama ."

Ona gülümsemeyecekti. Zaten ona yeterince gülümsemişti.

"İlk testi geçtim mi?" Aziz bilmek istedi.

Bıçağına uzandı. Kalçasının üst kısmına bağladığı kılıfına geri sokmak için acele etmedi. Alice yavaşça -çok, çok yavaşça- elbisesinin eteğini tekrar yerine indirirken onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Değil mi?"

"*Alice*. Güvenlik kayıtlarını kontrol et. Dışarıda. *Senin arsan*."

Göğsü sıkıştı. Bu kadar oyun yeter. Masaya geri döndü ve klavyesine dokundu. Bir dakika sonra güvenlik görüntülerini izliyordu. Gördükleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

" oluyor?" Aziz sordu.

Başını kaldırdı. "Müvekkilin beni ."

Kara kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirdi. "Affedersiniz?"

Ama ne onu ne de bir başkasını mazur görecek durumda değildi. Görkemli bir tutkudan bir anda soğuk bir öfkeye dönüşmüştü. Bazen bu kadarı yeterliydi. "Zekama hakaret etme. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum." Alice kapısına doğru yürüdü. Çekerek açtı.

Logan giriş yolunu doldurdu. "Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı. "Ne yaptın sen, çay içmek için mi durdun?"

Çok şirin. "Onunla ben ilgilenirim." Onu iterek geçmeye başladı.

Sadece onun yolunu daha iyi kapatmak için hareket etti. "Hayır. Bırak polisler yapsın. Onu çok uzun süre çocuk eldivenleriyle idare ettiniz. Kontrolden çıktı. Eğer dikkat etmezsen, o da onun kadar tehlikeli olacak."

"Neler oluyor?" Aziz daha önceki sorusunu sesinde belirgin bir keskinlikle tekrarladı.

Alice hâlâ onun tadını alabildiğini fark etti. Ve Saint *müvekkilinin* ne yaptığının pekâlâ farkında olabilirdi. Belki de bu kafa karışıklığı bir oyundu. Kesin bir yargıya varmak için omzunun üzerinden geriye baktı. "Tracy Eldridge'in sizi Savannah'ya kadar takip ettiğinin farkında mıydınız? Yoksa buraya ikiniz birlikte mi geldiniz?"

"Ne?" Ona doğru atıldı. "Hayır, hayır birlikte gelmedik ve hayır, onun burada olduğunu fark etmemiştim." Aziz başını salladı. "Onun bu kasabada ne işi var?"

"Şu anda arabamı spreyle boyuyor."

Şaşkınlıktan çenesi düştü. "Benimle dalga geçtiğini söyle." "Seninle dalga geçmiyor," diye Logan. "Müvekkilin bir psikopat. senin için pek de iyi bir şey sayılmaz, değil mi?"

Alice, Saint'in bu karşılık vermesine fırsat vermedi. Logan'ın etrafından dolandı ve arka çıkışa doğru fırladı. Topukları her adımda daha hızlı ve daha öfkeli vuruyordu. Nazik olmaya çalışmıştı. Ya da en azından nazik görünmeye çalışmıştı. Yas tutan kız kardeşi ve tüm o dramla uğraşıyordu. Ama artık yeterdi.

Alice kendisini takip eden iki adamın son derece farkındaydı. Gelip gösterinin tadını çıkarabilirlerdi. Logan'ın onun arkasını kollayacağını biliyordu. Her zaman öyle yapardı. Saint'in göreceği sahneye vereceği tepki onu ilgilendiriyordu.

Hangi tarafı seçerdi? Tracy'nin mi? Yoksa onunkini mi?

Alice arka kapıyı iterek açtı. Arabasına doğru yürüdü. "Kırmızı benim en sevdiğim renktir," diye seslendi ve keskin sesi spreylü kadının şok içinde sarsılıp dönmesine neden oldu. "Ama ön camımda kırmızı boya olmasından pek hoşlanmıyorum." Ve işte . Boya dikkatlice ön tarafa sürülmüştü ve arkadaki ışıklar sayesinde, kadın kelimeyi kolayca ...

Katil.

"Ne kadar da orijinal," dedi Alice Tracy'ye yaklaşırken ve

-

Tracy ona kırmızı boya püskürttü. Hızlı bir patlamaydı, tam ve Alice sendeleyerek şaşkın bir şekilde durdu.

"Ne oluyor lan?" Öfkeli bir hırıltı - Logan'dan değil, Saint'ten. Alice'in önüne atladı. Vücutuyla onu korudu. "Ne halt ediyorsun, Tracy?"

Alice üzerindeki boyaya bakarken kollarını iki yana açtı. "Sanırım bu çok açık. Hem arabama hem de bana yeni bir boya işi yapıyor."

Aziz'in başı ona doğru döndü. "Bu hiç komik değil."

"Hayır." Düz. "Değil." Alice kenara çekildi. Onun kendisini korumasına ihtiyacı yoktu. Çok ama çok uzun zamandır kendi savaşını veriyordu.

Logan ileri atıldı. Sprey kutusunu Tracy'nin parmaklarından kaptı. Tracy keskin bir ılık attı. Logan ılığı duymazdan geldi. "Polisleri arıyorum! Seni tutuklatacağım!"

"Hayır!" Bağırmakla hıçkırmak arası bir şeydi. Tracy Alice'i işaret etti. İşaret parmağının ucu karanlık görünüyordu, muhtemelen spreyci şişesinin tepesini tutarken kendini boyadığı için. "Hapse girmesi gereken o, ben değilim! *Ben değil!* Katil o!" Bir ılık. "Bir cinayet-"

"Dur." Aziz'in sesi. Alçak. Emredici.

Ve durdu. Tracy gözlerini kırptırdı. Ona baktı. Kafası karışmış gibiydi.

"Burada olmamalısın," dedi ona.

Tracy Alice'e ters bir bakış fırlattı. Yüzündeki nefreti görmemek mümkün değildi. Ne de olsa tanıdık bir görüntüydü. "Ne kadar sürecek? Onu kilit altında tutman gerekiyordu."

Doğru ya. Sanki ana planın bu olduğunu zaten bilmiyormuş gibi. Ne de olsa, Saint'in faili meçhul davaları çözmek için çalıştığını fark eder etmez, Alice ona kimin ulaştığını çok iyi biliyordu. Yas tutan kız kardeşi. "Uzaklaştırma emri çıkartıyorum," diye duyurdu Alice.

Tüm gözlerin üzerinde hissetti.

"Bir daha bana yaklaşırsan seni tutuklatırım. Suçlamalarına, takiplerine ve mülkümü tahrip etmene yeterince katlandım." ünkü bu, Tracy'nin spreyci kutu delisi olduğu ilk sefer değildi. Aslında Alice bu durum için plan yapmıştı. Elini kaldırdı ve binasına doğru işaret etti. "Gülümse Tracy, kameradasın."

Tracy gülümsemedi. ılık attı ve kendini Alice'e doğru fırlattı.

Alice hiç hareket etmedi. Güzel bir vuruşun, belki de yanağına bir tokat atmanın, polisleri göstermeyi ve ardından medyaya sızdırmayı planladığı videoda iyi oynayacağını düşündü. Ne de olsa bir kadın, bir kadının yapması gerekeni yapmalıydı.

Ama Tracy temas kuramadı. Saint onu yakaladı. Kollarını karnına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Ona dokunmayacaksın," diye homurdandı Tracy'ye. "*Sakin ol.*"

Alice neredeyse ona bu durumun gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Alice'in Tracy'yi tanıdığı onca zaman boyunca, diğer kadın nadiren

sakin görünüyordu. Ya da öyle göründüyse bile bu sadece bir yüz ifadesiydi. Donovan'ın da yüz ifadeleri çok iyiydi. Aileden gelen bir özellik olmalıydı.

"Şu anda seni polise ihbar edebilirim," dedi Alice. Doğru bir ifade. "Az önce malıma zarar verdin. Bana saldırdın-"

"Ben *yapmadım*-" diye karşılık verdi Tracy.

"Elbisem aksini söylüyor." İsraftan bahsediyorum. Ama bu ona ihtiyacı olan kanıtı vermişti. Bazı insanlar çok tahmin edilebilirdi. "Paran bu kanıtı yok etmeyecek. Tacizlerinizden bıktım. İyi niyetim bir yere kadar." Tracy gibi insanlar yakacak paraları olduğu için herkesi kontrol edebileceklerini düşünüyorlardı.

Beni kontrol edemezsin.

"Senin hakkında *iyi* olan hiçbir şey yok!" Tracy tükürdü. "Sen bir katilsin! Ne yaptığını biliyorum! Donovan'a zarar verdin ve sonra onu ölüme terk ettin! O seni seviyordu ve sen onu öldürdün."

"Yanılıyorsun." Tek söylediği buydu. *Çünkü Donovan beni sevmemişti.* Alice, Donovan'ın birini sevebileceğini düşünmüyordu.

Ya da belki de aşık olamayan Alice'ti. Bazı günler kesin olarak bilmek zordu. Alice omuzlarını geriye attı ve dikkatini Saint'e verdi. Tracy'yi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Neden müşterini oteline geri götürmüyorsun? Belki onu benden uzak durmanın gerçekten yapması gereken yaşam tarzı seçimi olduğuna ikna edebilirsin."

Çenesi sertleşti. "Alice..."

Daha fazla konuşmak istemedi. Kollarına yapışan boyayı temizlemesi gerekiyordu. "İyi geceler." Alice içkili mekâna doğru döndü.

Logan onun hemen arkasından yaklaştı. "Çok yumuşak davranıyorsun," diye homurdandı Logan onun peşinden giderken.

Hepsi büyük planımın bir parçası. Ama ona güven veremezdi, o zaman olmazdı. Başkaları izlerken olmazdı. Bu yüzden bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam etti. Binanın arka kapısına uzandı.

"Alice."

Saint'in sesi. Alice onun çağrısını duymazdan gelerek kapıyı açtı ve içeri girdi. "Sprey kutusu sende kalsın," diye sessizce Logan'a talimat verdi. "Bu

onun parmak izleri olacak." Daha sonra ihtiyaç duyabilecekleri bir şey.

Sol eliyle onun kolunu yakaladı. Onu kendine çekti. "Oyunlarını sevdiğini anlıyorum..."

Aslında, onlardan hoşlanıyordu. Ama bu özel durumda... "Bu bir oyun değil."

"Gittikçe daha cesur oluyor. Bu, caddenin karşısına park edip bütün gece sana dik dik bakması değil." Öfke her kelimeyi sarstı. "Ya elinde spreyci kutusu yerine bir silah olsaydı? Ya döndüğünde seni vursaydı? O zaman ne olacaktı?"

Bu, spreyci boya vücuduna çarptığı anda düşündüğü bir senaryoydu. "O artık bir sorun olmayacak."

"Uzaklaştırma emri çıkarttığınız için mi? Evet, sorun çıkardığına dair kanıt istemeni anlıyorum ama bir kağıt parçasından daha fazlasına ihtiyacın var. Onun gibi insanlar kanunları umursamaz. Kahretsin, muhtemelen parası yüzünden yasaların üstünde olduğunu düşünüyor. Muhtemelen yapabileceğini düşünüyor-" Durdu, şüphesiz Logan *neredeyse* ne söylediğini fark ettiği için.

Alice yavaşça nefesini verdi ve onun yerine sözünü bitirdi: "Herhalde cinayetden paçayı sıyrabileceğini sanıyor?" Yutkundu. "Ne inanılmaz bir fikir. Acaba bu gerçek hayatta olur mu?" Ofisine dönerken topuklarını yere vurdu.

Bu tam bir karmaşaydı. "Burada olmamalısın," diye tersledi Aziz.

"Bırak beni!" Tracy onun tutuşuna karşı direndi.

Onu kaldırdı ve olay yerinden taşıdı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Kesin şunu! İndirin beni! Şimdi!"

Binayı boşalttı. Kızı bıraktı.

Hemen onunla yüzleşmek için döndü. Öfke yüzünü kaplamıştı-

Gözleri büyüdü. Adamın ağzına bakıyordu. Ana yoldaki parlak sokak lambalarından birinin altındaydılar ve kadın tamamen dehşete düşmüş görünüyordu. "Üzerinde ruj izi var."

Ne? Elini kaldırdı. Elinin tersini ağzına götürdü.

"Onunla çıktın." Tracy parçaları birleştiriyor gibiydi. "Aman Tanrım, orada onu *öpüyor* muydun?"

Sanki bu soruya cevap verecekmiş gibi. Sanki cehennem üzerine çökene kadar cennette olduğunu itiraf edecekmiş gibi. "Neden Savannah'dasın?" Saint sesini alçak tuttu. "Sana Alice'i araştıracağımı söylemiştim."

"Doğru ya, sen de bunu yapıyordun. Onu *araştırıyordun*."

"*Sikeyim onu*" da diyebilirdi. Ama, hayır, . Henüz değildi. "Alice ve kardeşinin kaybolmadan önce sorunları var mıydı?" Nasıl tepki vereceğini görmek için kasıtlı bir zorlama.

"Ne? Onu *seviyordu*. Sorun da buydu! Kördü ve onun gerçekte ne olduğunu göremedi. Tıpkı senin göremediğin gibi."

Gayet iyi görebiliyordu. Yirmi, yirmi. "Kardeşin küçükken çok kavgaya karışırdı."

"Bunun ne alakası var?"

Her şeyle ilgisi vardı.

"Onu soruşturuyor musunuz?" Şaşırmış. "O bir kurban! Katil o! Onu yakalamanız gerekiyordu, Donovan ve öfkesi hakkındaki eski kirli çamaşırları dinlemeniz değil."

Ve işte oradaydı. "Kardeşin oldukça sinirli olmasıyla tanınırdı." Az önce ayrıldığı sahneyi düşündü. "Sanırım bu ailevi bir şey?"

Geri adım atmadı. Bunun yerine, Tracy hırlarken içinden öfke döküldü, "Evet, bu bir aile meselesi. Babamız bizi hiçbir boku kabul etmememiz için yetiştirdi. Kendimizi savunmamız için. Şehri o yönetiyordu ve bize saygısızlığa asla ama *asla* müsamaha göstermememizi söyledi."

Zamanında böyle birkaç pislik tanımıştı. "Peki sana herkesten daha iyi olduğunu da öğretti mi?"

"öyle, öyleydik."

Evet, Aziz kesinlikle bunun gibi pisliklerle karşılaşmıştı. "Dur tahmin edeyim. Kardeşin de tıpkı onun gibi mi büyüdü? Yani aileniz ölene kadar."

Titreyerek nefesini içine çekti. "Trajik kaza. Birbiri ardına trajediler... Hiç durmayacak. Durmayacak çünkü Alice'in işlediği cinayet yanına kâr kalıyor ve senin de ona yardım etmen gerekiyordu ama . Sadece onun peşinden koşuyorsun ve istiyorsun ki-"

Yeterli. "Dört numara."

"Ne?"

Kadına bir resim çizmek zorunda mı kalacaktı? "Bir sonraki kurbanı geçeceğini söylemişti. Başka bir aptal piçi seçip ağına düşürmesinin an meselesi olduğunu söylemişti." Etrafına bakındı, yakınlarda kimseyi göremedi. Tracy'nin geri çekilmesi ve Alice'ten *uzak* durması için her şeyi açık açık anlatırdı. "Alice'e yaklaşmam gerek. Gerçeği öğreneceksem, siktir et, neden kendimi ateş hattına atmayayım?"

"Sen... sen ciddi değilsin."

Belki de öyleydi. Belki de değildi. Şu anda tek istediği bu kadını Alice'ten çok ama çok uzağa götürmektir. Alice'e o boyayı püskürttüğünde-

Lanet olsun, ya o bir silah olsaydı? Alice'in hayatını araştırmakla o kadar meşguldü ki kendi müşterisini yeterince iyi araştırmamıştı. Bu durum en kısa zamanda değişecekti. Çünkü Alice onun *davasıydı* ve kimse onu tehdit edemezdi. "Ondan uzak duracaksın."

"Kendini onun bir sonraki hedefi olarak mı gösteriyorsun?" Şimdi Tracy'nin nefesi kesilmişti. "Bu harika!"

Hayır, değildi. Az önce sigara kokusu mu almıştı?
Aziz kaskatı kesildi.

Ama sanki bir düğmeye basılmış gibi, Tracy şimdi neredeyse baş döndürücü görünüyordu. Ona doğru yaklaştı. "Sana her şeyi anlatacak ve sen de tetikte olacaksın çünkü onun ne olduğunu biliyorsun. Donovan'a yaptığı gibi seni gafil . Onu durdurabilirsin. Sonunda onu durdurabiliriz!" Kollarını ona doladı. Ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim!"

Tabii ki hayır. Kadının ellerini tutup kendisinden uzaklaştırdı ve onu geri itti. "Alice'in yakınında bile olamazsın. Kasabadan defol. Ondan uzak dur. Bundan sonra onunla ben ilgileneneğim."

Çılgınca bir baş sallama. "Kesinlikle. Anlıyorum. Şimdi anladım."

Hayır, .

Ama o hızla uzaklaştı. Sokakta bekleyen uzun, siyah bir limuzine doğru koştu. *Olay yerine limuzinle mi gelmiş? Benimle dalga mı geçiyorsun?*

Arkaya atladı. Limuzinin farları yandı ve Saint'e doğru ilerledi. Ve farlar , o

yaklaşık on metre , kemerli bir kapı aralığında gizlenen figürü görebildi.

Tanıdığı bir figür.

Fedai. Eski mahkum. Sikeyim.

Adam doğruca Aziz'e baktı. Elindeki sigarayı yavaşça kaldırdı. Bir nefes çekti. Sigarasının ucundan kırmızı bir alev çıktı.

Boku yedim. Saint elini cebine attı. Biraz para çıkardı. "Ne kadar alacaksın?" Saint adama yaklaşırken sordu.

Fedai sigarayı düşürdü. Ayaklarının altında ezildi. "Sende olandan daha fazla."

"Bundan o kadar emin olma."

Kulüpte yedek kıyafet bulunduruyordu. Alice kollarındaki boyayı yıkamak için elinden geleni yaptıktan sonra hızlıca siyah bir pantolon ve siyah bir bluz giydi; personeline de aynı kıyafetleri sipariş etmişti. Siyahın bir nedeni vardı ve bu sadece estetik bir şey değildi. Bu eski bir büyü sırrıydı. Evinin tüm duvarları siyah perdelerle kaplıydı ve gerektiğinde çalışanları karanlıkta bu perdelerin arasına kolayca karışabilirdi. Gizlice yaklaşabilirlerdi. Konuşmaları yakalayabilirlerdi. Sırlar. Tek yapmanız gereken siyah bir şapka takmaktı ve doğru ışıkta neredeyse yok oluyordunuz...

Logan onunla barda buluştuğunda, "Seni eve bırakayım," dedi. Sesi alçaktı, sadece onun için. "Kendi arabayı sürebilecek gibi değilsin."

Hayır, şu anda yapamazdı. "Ben bir araç bulurum. Sen buralara göz kulak ol."

Dudakları gerildi ama itiraz etmedi. Logan ona orada ihtiyacı olduğunu biliyordu. Alice başını eğdi, sonra sağ taraftaki perdelerle doğru kaydđ, böylece-

"Alice?" Tereddütlü.

Bu onun ana fedaisi Marcel'di. Ona hızlı bir gülümseme sunmayı başardı. "Özür dilerim, ama biraz acelem var-"

"Seni kullanıyor."

"Affedersiniz?" Etrafındaki sesler yüksekti, bu yüzden onu duymak biraz zordu. Daha da yaklaştı.

"Şu etrafta dolaşan adam. Dün gece. Sonra bu gece. Ona içeri girmesi için izin verdin ama vermemeliydin." Marcel'in büyük elleri önünde büküldü. "Seni kullanıyor. Bunu söylediğini bizzat duydum."

Marcel tüm dikkatini ona vermişti.

"Limuzindeki o kadınla konuşuyordu."

Limuzin mi? Gerçekten mi? Tracy suç mahalline limuzinle mi gitmiş? Çok tipik. Yasaları çiğnerken görünmemeye çalışmak gerektiğini anlamıyor muydu? Bazı şeyler açık olmalı. *Amatör*. "Ona ne söyledi?"

"O... o yakınlaşacaktı. Tüm sırlarını öğrenecekti." Adem elması sallanıyordu. "Kendisini bir sonraki hedefin olarak gösterdiğini söyledi."

Hedefi mi? Muhteşem. *Yani suçlu olduğuma karar verdi*. "Aziz'i hayal kırıklığına uğratmaktan kesinlikle nefret ederim."

"Ona güvenemezsin."

Birileri ikramiye alacaktı. "Merak etme, Marcel. Merak etmiyorum." Marcel Taylor. Bir adamı neredeyse öldüresiye dövdüğü için saldırı iki yıl hapis yatmıştı. O adam Marcel'in kız kardeşine cinsel saldırıda bulunmuştu. Onu şoka sokmuş ve intihara meyilli bırakmıştı. Marcel onu bileğini kestikten sonra bulmuştu. Onu zar zor kurtarabilmiş, sonra da saldırganın peşine düşmüştü.

Hapisten çıktığında, iş aramak için kulübünün kapısına dayanmıştı. Belki de kadının şöhreti yüzünden, işe alacağı kişiler konusunda fazla seçici olmayacağını düşünmüştü. Yanılmıştı elbette. Son derece seçiciydi. Hayatının her alanında. Marcel gerekli tüm niteliklere uyduğu için onu hemen işe almıştı.

Ve kesinlikle tam da onun ihtiyaç duyduğu türden bir insan olduğunu kanıtlamaya devam ediyordu. Hayranlıkla, "Yemin ederim, her yerinden yöneticilik fışkırıyor," dedi.

"Sen... endişeli görünmüyorsun."

Endişelenmenin ne faydası olacaktı? Endişelenmek hiçbir zaman bir sorunu çözmemişti. Ama diğer yandan eylem? Eylem sorunları ortadan kaldırırdı. "Bana geldiğiniz için teşekkür ederim. İşinize yarayacak başka bir şey duyarsanız lütfen bana haber verin."

Yoğun bakışları onunkileri sardı. "Senin hakkında ne dedikleri umurumda değil. Kimse bana iyi davranmazken sen bana iyi davrandın ve bunu asla unutmayacağım."

Ama Marcel yanıliyordu. Özellikle iyi değildi. Sadece kendi çıkarlarını nasıl gözeteyeceğini biliyordu. İnsanların derinlerde kim olduklarını tam olarak bilmeden onlara yaklaşmasına izin vermezdi. Pek çok kişiyi kandırabilecek dış görünüşün ötesinde. Bir zamanlar Alice bu kadar derine bakmayı bilmiyordu. Yalanlara ve kolay vaatlere inanmıştı.

Artık yok. Bir daha asla.

"İçeri girmesine izin vermeyeceğim," diye söz verdi Marcel.

Bunu neden yapsın ki? "Ama eğer içeride değilse, onu nasıl kullanabilirim?"

Marcel'in kaşları çatıldı. "Bir söyle?"

Bir itirafta bulunabilmek için ona daha da yaklaştı. "Ben pek diğer yanağını çeviren tipte bir insan değilim."

Başını salladı. "Ben de öyle."

Ortak bir noktaları vardı. "Biri beni kullandığında, ben de onu kullanırım."

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

Öyle olduğunu düşünüyordu. "İyi geceler Marcel." Alice kendi gecesinin en hafif tabirle çok ilginç geçeceğinden şüpheleniyordu.

Alice kalabalığın arasından sıyrılıp dışarı çıktı ve büyük, kötü Aziz'inin ana yolun yanındaki kaldırımında volta attığını görünce pek de şaşırmadı. Onu görür görmez yaklaştı.

"Dinle," diye başladı Aziz, sesi gergin ve sertti, "açıklamam gerekiyor..."

"Beni eve götürüyorsun."

Sertleşti. "Ne?"

"Sen öndesin çünkü beni bırakmayı teklif edecektin.

Eve. Ne kadar kibarsınız." Kollarını kaldırırken kırıştı. "Banyo lavabosundaki tüm boyayı çıkaramadım ve yapış yapış oldum. Umutsuzca duş almam gerekiyor, bu yüzden beni eve bırakırsanız iyi olur. Teşekkür ederim."

Aziz ona doğru kaydı. "Sen... bir açıklama istemiyor musun?"

Ondan çok şey istiyordu. Şimdilik yorgun görünmeye çalışıyordu. Hatta belki de biraz savunmasız. Ne yazık ki Alice bunu biliyordu.

o kadar da iyi savunmasız değildi. "Cehennem gibi bir gece oldu. Biri ortaya çıkıp benimle fotoğraf çektmek istemedten önce eve bırakılmayı çok isterdim."

Aziz başını sallayarak onayladı. "Seni ."

Tabii ki yapacaksın. Bu onun planının bir parçasıydı. Parmakları kalktı ve onun yanağına dokundu. Kirli sakalın tenine yaptığı baskıyı hissetti. "Kahramanım benim."

"Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım."

"Hayır mı? O zaman belki de yanlış insanlarla takılıyorsun."

Gözleri parlıyordu. "Belki de kahraman ben değilimdir."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alice koridorun sonunda, duştaydı. Tamamen çıplaktı. Tabii ki çıplaktı. İnsanlar duşta çıplaktı. Bu normal bir olaydı ama nedense Saint'in zihninde sürekli Alice'in kıyafetlerinden sıyrıldığı bir görüntü canlanıyordu. Büyük bir duşa giriyor, spreyin vücuduna düşmesine izin veriyor. Dik göğüslerinin üzerinden kayıyor ve aşağıya, ona doğru-

"Kırmızı sprey boya kanalizasyona döküldüğünde kana çok benzediğini biliyor muydun?" Alice onun arkasından sordu.

Lanet olsun. Kafasındaki seksi fantezi buraya kadarmış. Alice belli ki oyun oynama havasındaydı. Yine de istediği oyun onun aklındaki gibi değildi.

"Bildiğimden değil, dikkatinizi çekerim," diye devam etti şehvetli, boğuk sesiyle, "kişisel deneyimlerimden falan bahsetmiyorum. Sadece görüneceğini hayal ediyorum."

Ona doğru döndü.

Ona gülümsedi. Masumca göz kırptı. Belki de masumca göz kırpması işe yarayabilirdi, eğer üzerinde sadece kalçalarını sıyıran ipeksi siyah bir bornoz olmasaydı. Kumaş incecikti ve ipeğe sürtünen göğüs uçlarının dış hatlarını rahatlıkla görebiliyordu. Islak saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Tüm makyajını silmişti ve göz kamaştırıcıydı.

Çenesi kilitletti. "Olmaz."

"?" Çok nazik ve kibar.

"Farklı bir bornozun olmalı. Kalın, kabarık ve havlu kumaştan yapılmış bir şey."

Kaşları önce kalktı, sonra düştü. "Neden cübbe seçimimle ilgileniyorsun?"

"Çünkü ağzımın suyunu akıtmaya çalışıyorsun ve derin bir sohbeta ihtiyacımız var. Meme uçlarını görebiliyor olmak derin bir sohbeta pek de elverişli değil."

Alice kendine bakarken başı öne eğildi. "Meme uçlarımı görebiliyor musun? Özür dilerim. Duş biraz soğuktu." Başını kaldırdı. "Ama bakmana gerek yok. Gözlerim burada, biliyorsun." Bir elini gözlerine doğru salladı.

Ona gülümsedi.

Ve bakışlarındaki tedirginlik gördü.

"Evet, öncelikle ben hayatında manipüle etmeye alışkın olduğun diğer aptallar gibi değilim Alice'im. O seksi kışını ipek bir bornozla dışarı çıkarıp sonra da beni ayaklarının dibine bırakamazsın." Yine de kabul etmeliydi ki, kızın ayakları çok güzeldi. Ayak tırnakları, tırnaklarıyla uyumlu olması için koyu kırmızıya boyanmıştı.

"İnsanları manipüle ettiğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü muhtemelen senin için nefes almak gibidir. İkinci doğa." Dudakları gerildi. "Duygularımı incitiyorsun."

Öyle miydi? Sesinde acı dolu bir nefes olduğuna *neredeyse* inanabilirdi ve kahretsin, onu incitmek istemiyordu, istemiyordu-

Aziz ona doğru bir adım atarken kendini tuttu. "Ölümcülsün." Hayranlık dolu ses tonuna engel olamadı.

Alice omuz silkti. "Bunu daha önce de duymuştum." Adam donup kalmışken Alice ilerledi. Alice'in çıplak ayakları hiç ses çıkarmadan yemyeşil halı üzerinde kaydı ve tam önünde durana kadar ilerledi.

Onun çalışma odasındaydılar. Forsyth Park'tan çok da uzak olmayan, pahalı olduğu belli olan tarihi bir evin çalışma odası. İki katlıydı, önünde devasa beyaz sütunlar ve evin her iki katını da çevreleyen geniş verandalar vardı. Dışarıdaki merdivenlerden çıkarken yasemin ve gül kokusu almıştı ve eve girer girmez antredeki parke zeminin zengin parlaklığını fark etmişti. Zarif bir şekilde dekore edilmiş ev, para diye bağılıyor gibiydi. Para ve güvenlik. Çünkü evin her köşesine yerleştirilmiş olan güvenlik kameralarına göz atmıştı.

"Boya kalıntılarını temizlemek tahmin ettiğimden biraz daha uzun sürdü." Ona geniş gözlerle baktı. "Kıyafetimden gerçekten rahatsız olduysanız ve kendinizi kontrol edemeyeceğinizi düşünüyorsanız, gidip üzerimi değiştirebilirim."

Güzeldi. Kızın ona bir şeyler fırlatması hoşuna gitmişti. "Benim yüzümden değişme. Sadece üşüdüğünü ve daha büyük, daha kabarık bir bornozla ısınmak isteyebileceğini düşündüm."

"Oh, düşündüğün bu muydu? Ne kadar ."

Siktir et. Oyun oynayacak havada değildi. *Müşterim ona saldırdı.* "Hayır, çok seksi görüldüğünü düşündüm. Seni kollarıma almak ve ofisinde kaldığımız yerden devam etmek istedim. Tracy Eldridge arabanı ve seni spreyci boyayla boyamaya karar vermeden önce."

Alt dudağını ısırıldı. "Beni kollarına çekmiyorsun."

Kendi kalp atışlarının gürültüsünü duyabiliyordu. "İstediğin bu mu?"

"Evet. Bence seninle seks yapmak harika olurdu. Sende beni ilkel bir düzeyde etkileyen, zar zor dizginlenen bir duygusallık var."

Ne-

Arkasını döndü. Yanmayan şömineye doğru yöneldi. "Ama güvenmediğim erkeklerle yatmaktan hoşlanmam." Elini kaldırdı. Parmakları şöminenin koyu renkli ahşabına dokundu. "Beni kafeslemek isteyen erkeklerle yatmayı da sevmiyorum. Buna tuhaflık diyebilirsiniz."

"Kafeslemek mi?"

"Beni hayatımın geri kalanında küçük bir hapisane hücrelerine kilitleyin. Özgürlüğümü elimden alın ve beni parçalanmış halde bırakın."

Kendini ona doğru yaklaşıırken buldu. "Yapmak istediğim son şey seni kırmak." Bir suçtan bahsediyoruz.

Kimse onu kıramayacak. Bu düşünce derindi. Rahatsız ediciydi. Alice'in kırılması fikriyle içini dolduran ağır öfke de . *Bana neler oluyor?*

"Bildiğim iyi oldu. Ama hâlâ çözmemiz gereken şu sinir bozucu güven meselesi var." Alice omzunun üzerinden ona baktı. "Açıkçası beni hayal kırıklığına uğrattın."

Kaşlarını kaldırdı. "Nedenini söylemek ister misin?"

"Müvekkiliniz hakkında hiç araştırma yaptınız mı? Kadının son derece dengesiz olduğu tamamen dikkatinizden kaçtı mı?"

Yani kartlarını masaya mı koyuyorlardı? Ona göre hava hoş. "Esas olarak sana odaklandım."

"Tabii ki yaptın. Çünkü ben üç aşığı ortadan kaldıran karanlık baştan çıkarıcıyım." Bir iç çekiş. Onunla yüzleşmek için döndü, omuzları şömineye değecek şekilde hareket etti. "İkimiz arasında cinayetle suçlanan kişinin sen olduğunu belirtmeliyim. Hem de birden fazla cinayetle."

"Anlaşıldı." son mesafeyi de ortadan kaldırdı. "Ama o suçlamalar düştü. Aklandım."

"Masum olduğun için mi?"

Masumiyet göreceliydi. "O adamları ben öldürmedim."

"Ama gözaltında tutulduğunuz sırada birden fazla kişiye saldırdınız, doğru mu? Birinin kaburgalarını kırdınız. Bir başkasının çenesi. Hücre hapsinde tutulmak zorunda kaldınız-"

"Benim hakkımda araştırma yapmışsın."

"Adil görünüyordu," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Alice. "Madem beni soruşturuyordun. Düşmanını ve her şeyi tanı."

Düşmanını sikmeye ne dersin? Lanet olsun. Ona verdiği tepkiden hoşlanmamıştı. Daha önce hiç kimseye bu şekilde tepki vermemişti ve ilkel arzusu aklındaki tüm kırmızı bayrakları kaldırdı. Ona dokunmadı ama Alice'in baş döndürücü kokusu onu kızdırmak için uzandı. "gelen insanlarla savaştım. On sekiz yaşında serseri bir çocuk olduğum için beni alt edebileceklerini sandılar. Yanıldılar."

"Kesinlikle öyleydiler." Eli göğsünün üzerinde gezinmek için kalktı. Adam onun dokunuşuyla irkildi.

"Bu da ne demek oluyor? Elbette sana zarar vermeyeceğim. Diğer her şeye karşı bu kadar güçlü durduktan sonra olmaz. Sana yumruklarla saldırdılar ve ben sana zar zor dokunuyorum."

Hissettiği acı değildi. "Tehlikeli olmayı seviyorsun." "Seni buna inandıran ne?"

Bakışları onunkileri tuttu.

"Sen masumdun, Aziz. Belki benim de masum olabileceğimi hayal etmek bu kadar imkansız mı? Belki de anlatılanlar yanıştır? Belki de bir hapisane hücreesine ait olmadığımı?" Yumuşak bir iç çekiş. "Belki de müvekkiliniz -kederden çıldırmış olsa da- yanılıyor olabilir? Şansımın inanılmaz derecede kötü gittiğini ve belki de tüm bunların kurbanı olduğumu mu?"

Konuşmadı.

Güzel yüzünde bir hüznün belirip kayboldu. Hüznün parıltısı o kadar kısaydı ki bunu hayal bile edebilirdi. "Benim hakkımda kararını vermişsin. Bu kadar kötü olduğuna inandığın birine ilgi duymak tuhaf olmalı."

"Sen kötü müsün, Alice?"

"Ben olmam gereken kişiyim."

Ve Saint bunun ona söylediği en dürüst Şey olabileceğini düşündü. "Senin hakkında kararımı vermedim. Gerçeği öğrenmek için buradayım. Tracy davayı bana sundu. Seni hapse attıracak kanıt bulmam için bana iki yüz bin dolar teklif etti."

Sallandı. Kendini tuttu. "İki yüz bin mi? Vay be. Kesinlikle oyununu hızlandırıyor. Bu çok büyük bir para. İki yüz bin dolar için bazı insanlar kanıt uydurabilir. deme gününü almak için ne gerekiyorsa yaparlar."

"eki hâlâ masamın çekmecesinde. Buraya para için gelmedim."

Kahkahalar. Acı. Alaycı. Ondan daha önce de gerçek kahkahalar duymuştu ve eğlencesinin gerçek olması hoşuna gidiyordu. Kahkahasının sesini ve içinde tuttuğu soğukluğu ısıtıyor gibi görünmesini seviyordu.

"Doğru." Alice küçük bir göz devirmesi yaptı. "Kasabaya apar topar geldin çünkü sen-ne? Merak ettiğin için mi? İçkili mekanıma gelen insanlar gibi, gözlerini üzerimde mi gezdirmek istedin? Sadece heyecan için mi buradasın?"

"Merak benim zayıflığım ve buraya gerçeği öğrenmeye geldim. Tracy'nin gerçeğini değil. İnsanların inanması için uygun olan gerçeği değil. O adamlara gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum ve bunu kadar Savannah'dan ayrılmayacağım."

Gözlerini gizlemek için kirpiklerini indirdi. "Bunlara faili meçhul denmesinin bir nedeni var, biliyorsun. İzler kayboldu. Kimse kurbanlara ne olduğunu bilmiyor."

"Ve ekibimin Buz Kırıcılar adını kullanmasının bir nedeni var."

Alt dudağının hafifçe titrediğini gördü. "O kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce kızın kirpiklerinin kalkmasını bekledi. gözlerinin üzerinde olmasını istiyordu. O kalın, koyu kirpikler nihayet kalktığında ve bakışları onunkilerle buluştuğunda... "Bebeğim, o kadar iyi olduğumu biliyorum." Eli onun narin çenesinin altında kıvrıldı. BaŐparmađı yanağında gezindi. "Eğer saklayacak bir Şeyin yoksa, neden benimle alıŐmıyorsun? Sevdieğin adamlara ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Aziz." Nefes nefese bir i ekiŐ. "Onları sevdiğimi sana düşündüren ne?" Başını evirdi. Dudakları adamın baŐparmađına hafifçe değdi.

Onu serbest bıraktı ve geri adım attı çünkü ağzının ona dokunuşu-
Hayır. Onun oyununu oynama.

"Sana bir şans veriyorum." Ağrıyan aletini ve onun yanındayken alev alev yanan şehvetini görmezden geldi. "Ama o çok hoşuna giden saçmalıkların hiçbirisi olmayacak. Sen ve ben, birlikte çalışabiliriz. Eğer masumsan, kurban olduğunu düşünmemi istiyorsan, o zaman benimle çalışacaksın. Numara yok."

"Size daha önce de söyledim, sihir dünyasında onlara öyle demiyoruz.

Efektler, bunlar."

Büyüden bahsetmiyordu.

"Sana hayatımı açacağımı mı sanıyorsun? Dünyamı parçalamaya çalıştığını bile bile?" Başını olumsuz anlamda sallayınca Alice'in ıslak bir tutam saçı omzunun üzerinden kaydı. "Dört numara. Bu sen olmalıydın, değil mi? Benim muhteşem cazibem karşısında çaresiz kalacak olan tüm o zavallı piçleri kurtarmak için kendini cesurca ateş hattına atıyorsun."

"İlk olarak, seni aşırı çekici bulmadım." Gözlerini kırptırdı. Sonra da güldü.

Ve biraz sarsıldı çünkü bu yine onun gerçek kahkahasıydı. Onu saran sıcak, zengin kahkaha. İçine işleyen. Onu özlemesine neden oldu. Güldüğünde -sadece bir anlığına- gibi tavrı eriyip gitti ve adam gerçek Alice'e gibi hissetti. Ya da belki de uzun zaman önce olduğu kadına. Kahkahası zengin, sıcak ve şehvetliydi ve adamda onu kendine çekme isteği uyandırdı.

Ona sıkıca sarılmak için.

Ve asla ama asla .

"Şimdi hangimiz yalan söylüyor?" Dolgun dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Ben kesinlikle çekiciyim."

"Hayır." Bu konuda kararlıydı. "Bir sürü çekiciliğin var, beni yanlış anlama. Muhteşem olduğuna hiç şüphe yok."

"Fark ettiğin için çok teşekkür ederim." Ona göz kırptı.

"Ama beni etkilemek için pek de çaba sarf etmedin." Başını eğdi. "Huh. Bu ilginç. Neden beni etkilemeye çalışmadın?"

Ben mi? Çünkü bence bunu yapmak isteseydin, herhangi bir erkeği parmağında oynatabilirdin."

Alice omuzlarını dikkatsizce silkti. Bornozunun üst kısmı eğildi. Sağ omzundan biraz aşağı kaydı. "Belki de cazibeye iyi yanıt vermeyeceğini düşündüm, bu yüzden seninle farklı bir taktik denemeye karar verdim."

"Bu taktik...?"

"Ne görüyorsanız onu alırsınız. Beğenmediysen siktir git. Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

"Seni araştırdığımı düşünürsek, biraz öyle sayılır. İstemediğiniz kadar büyük bir baş belası olabilirim." Ama bakışları kızın sağ omzuna kaydı. Az önce teninde bir şey görmüştü.

Bornozu tekrar yerine çekmeye başladı.

Elini yakaladı. Hareketi dondurdu. "Bu da ne böyle?" Elini onun elinden çekti.

Bornozunun ipeksi kenarına dokundu. Daha net görebilmek için biraz daha yana kaydırды. Uzun, ince beyaz bir çizgi. Kabarık bir deri. "Bıçak izi."

"Affedersiniz?"

İçinden öfke fışkırdı. Hayır, daha çok öfke. Arka dişlerini sıkmasına ve "Kim sana bıçak çekti lan?" diye homurdanmasına neden olan karanlık ve kıvrımlı bir karışım.

"ol."

Ne oldu? Hayır, hayır o sadece-

"Bu eski bir yara izi. Çok uzun zamandır var."

İşaret parmağı yaranın üzerindeydi. Uzunluğunu test ediyordu. Okşuyordu. Bir dakika. Neden yarasını okşuyordu ki? Hemen durdu. "Eğer saldırıya uğradıysan-"

"Bu bir kazaydı. Yıllar önce oldu. Sahte bir kılıç yerine yanlışlıkla gerçek bir kılıç kullanıldı. Önemli bir şey değil."

Kalbi kulaklarında gümbürdedi. "Gençken babanın sihirbazlık gösterisinde çalışmışsın."

"Ah, evet, benimle ilgili tüm o harika araştırmayı yaptınız. Ve haklısın, annem öldükten sonra babamın gösterisine katıldım."

Saint onun hakkında pek çok araştırma yapmıştı ve Alice'in bir sihir gösterisinde yaralandığından hiç söz edilmemişti.

"Kılıç kutusu rutiniydi. Kutuya kolayca sığabilecek ve kılıçlar içine yerleştirildiğinde yer değiştirebilecek kadar küçüğüm." Bir duraklama. "Babam güvenlik için numaranın bir kısmında sahte kılıç kullanmayı tercih etti. Seyirciye ilk gösterdiği kılıç yeterince gerçektir - hatta onu bir meyve parçası gibi rastgele bir nesneyi kesip açmak için bile kullanırdı. Ama kutunun içine koyduğu bazı kılıçlar... diyelim ki daha esnek bir malzemeden yapılmıştı, böylece içeride bükülüp kıvrılabiliyorlardı. Bana biraz daha fazla alan sağladılar."

Neredeyse çaresizce eski yara izini okşamaya başlamıştı.

"Ama o gece bir şeyler ters gidiyordu. İkinci kılıç geldiğinde yeterince dikkat etmemiştim. Esnek değildi. Beni kesti."

"Lanet olsun."

"Ondan sonra diğerlerine karşı daha dikkatli olmam gerektiğini anladım. Etraflarımdan dolaştım. Kendimi olabildiğince küçülttüm. Nasıl olduysa, babamın gerçek kılıçları -ki bunların hepsi daha sonra yapılacak bir numara için sahne arkasında olmalıydı- o gösteride kullanıldı." Bir omuz silkme daha. Sanki önemli değilmiş gibi. "Kutunun içinde boşluk vardı. Gerçek ya da sahte kılıçlarla yine de sığabilirdim. Sadece -daha önce de söylediğim gibi- yeterince dikkat etmemiştim, yoksa asla dilimlenmezdim."

Öfkesi kadının sözleriyle yatışmadı. "Doğru anladığımdan emin olayım. Sen genç bir kıydın-"

"On sekiz. Hapse gönderildiğinde olduğun yaşla aynı."

Devam etti. "Baban seyirciler için gülümserken sen küçücük bir kutuda kanlar içinde miydin? Ağlamadın mı? Yardım istemedin mi?"

"Bunu yapmanın ne anlamı olabilirdi ki? Onun illüzyonunu mahvederdim ve kalabalık hayal kırıklığına uğrardım." Dudaklarını ıslattı. "Dışarı çıktığımda saçlarımın yaramı örttüğünden emin oldum ve kuliste pansuman yaptırdım. Hikayenin sonu."

Teni ipeksi bornozdan daha yumuşaktı. Ve çok sıcak hissediyordu.

"Neden bu kadar rahatsız oldun?" Sesi gerçekten şaşkın geliyordu. "Bu çok uzun zaman önce oldu. Çok eski bir tarih."

"Senin incindiğini düşünmek istemiyorum." Bu yüzden bu kadar rahatsız olmuştu.

"Oh." Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Eğer durum buysa," diye toparladı Alice, "o zaman benim birden fazla cinayetle suçlu olduğumu kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmelisin. Çünkü bu yolda ilerlemek? Bu benim için acıya yol açacak."

"Sadece suçluysan. Eğer masumsan, sonunda sana biraz huzur getirebilirim."

"İstediğimi düşündüğün şey barış mı? Bana oldukça sıkıcı geliyor," dedi Alice burnunu kırıştıtararak.

Alice'in dahil olduğu hiçbir şeyin sıkıcı olabileceğini düşünmüyordu. "Ayrıca, benimle ilgili hayalini yıkmak istemiyorum. Eğer sen

Benim kalpsiz bir kötü adam olmadığımı keşfedersen bana aşık olursun. Ve ikimiz de beni seven erkeklere ne olduğunu biliyoruz."

Korkması mı gerekiyordu? Olmadı. Saint korkmazdı. Çok ama çok uzun zamandır korkmamıştı. "Ben diğerleri gibi değilim."

"Doğru ya. Çünkü benim çekici olduğumu düşünmüyorsun."

Suratını astı. "Yapma." Ona dokunmaya devam etti.

"Hoşlanmıyorum senden

Numara yap. Soğuk olun. Çirkin ol. Seksi olun. Kendin ol." Peki surat asan Alice? Gerçek bir şey değil.

"Sanırım az önce beni aşağıladın ve... aynı anda bana iltifat ettin." Alice onu inceledi. "Ne kadar ilginç. Ama korkarım size söylemeliyim ki... ben de sizi pek çekici bulmuyorum."

"Hayır, ama beni seksi buluyorsun." Etrafında dans etmenin anlamı yok. "Şu elektrikli cazibe merkezlerinden birine sahibiz."

"Oh, elimizde olan bu mu?" Alice kirpiklerini kırıştıtararak mırıldandı. "Fark etmemiştim."

Doğru. "Bu bende bornozunu yırtıp seni duvara yaslama isteği uyandırıyor. Ya da daha yakın olduğu için şömineye. Sanırım aynı cazibe sende de tırnaklarını sırtıma geçirme isteği uyandırıyor."

"Ve adımı kükredin mi?" diye usulca bitirdi. Şehvetli bir şekilde.

Tanrım, o bir şeydi. *Tehlikeli ve lezzetli bir şey*. "Seni isteyebilirim ve yine de suçluysan seni alaşağı edebilirim."

"Senin için ne kadar güzel. İnsanın hayatını bu şekilde bölümlere ayırabilmesi harika olmalı. Ama, ne yazık ki, Azizim, sen

Yanlış.

Yapamazsın."

Kaşları kalktı.

"Hâlâ bana dokunduğunun farkında mısın?"

Kahretsin.

"Beni çok istiyorsun ve beni korumak için her şeyi yapacaksın." Ona bir uyarı veriyor gibiydi. "Beni bir hücreye atıp çekip giden adam olmayacaksın. O kadar kalpsiz olmayacaksın."

Şimdi gülüyordu ve sesi acımasızdı. "Bir zamanlar öz kardeşim beni bir hücreye atmıştı. Güven bana, yapılması gerekeni yapabilirim. Aileden gelen bir özellik."

Yanakları kızardı. "Ne piç ama! Umarım kurtulur kurtulmaz onun kışına tekmeysi basmışsındır."

Gözlerini kırıştırdı. Öfkesi gerçek gibiydi. Ona olanlar yüzünden mi öfkelenmişti? "Memphis benim için geri geldi," dedi ona, onu düşünürken yavaşça konuşarak. Elini geri çekti. Ona tekrar dokunma isteğine boyun eğmemek parmaklarını yumruk yaptı. "Hikâyeme inandı ama adam kanunlara uyuyor."

"Ne kadar sıkıcı. Ve sıkıcı şeyler hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Güldü, o kadar da acımasız değildi.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

Cehenneme kadar yolu var. O da az önce gerçek bir kahkaha atmıştı. "Memphis pek çok şeydir ama sıkıcı olmanın bunlardan biri olduğundan emin değilim." Aziz ayıldı. "Masumiyetimi kanıtladı. Beni oradan çıkardı. Onunla çalışmam için bana bir iş verdi."

"Oh, yani o bir Buz Kırıcı."

"O bir ödül avcısı. Ya da öyleydi. Ama evet, Buz Kırıcı olarak da çalışıyor."

"Peki bu davada sana yardım ediyor mu? Benim mi? Beni alaşağı etmek için kaç tane Buz Kırıcı çalışıyor? Bilmek için ölüyorum."

"Lanet olsun." Hayranlıkla. "Çok iyisin." Başını ona doğru eğdi. "Korkarım bu bilinmesi gereken bir bilgi."

Çıplak ayak parmaklarının üzerine kalktı. Adam çok yakınına eğildiği için, hareketi ağzını tehlikeli bir şekilde onunkine yaklaştırdı. "Ama bilmeyi çok istiyorum."

Ve onun ağzını çok istiyordu. "Eğer benimle çalışırsan-

Penceresine bir şey çarptı. Cam kırıldı ve hemen ardından gürültü, delici bir alarm evin içinde patladı. Saint kollarını açıp Alice'in arkasında güvende olduğundan emin olurken bile döndü. Güvenli.

Dışarıdan gelen lastik gıcırtılarını duydu. "Burada kal." İleri atıldı, kırık camların üzerinden geçti ve... o lanet olası bir tuğla mıydı?

"Hayır, sanırım dışarıdaki piçi selamlamak için koşacağım. Bu plan kulağa harika geliyor."

Aziz başını ona doğru çevirdi. Hırladı.

"Şaka." Kollarını kendi etrafında sardı. "Kıpırdamayacağım, ama tekerlek seslerinden anladığım kadarıyla çoktan gitmiş." Bir duraklama. Dudakları aşağı çekildi. Daha önceki belli belirsiz dudak büküşü gibi değildi. Gerçek bir üzüntü. "Yardım gelmeden önce hep gitmiş olurlar."

Bu ifade -ya da ima ettiği şey- hiç hoşuna gitmemişti ve Aziz dışarı fırladı. Bir aracın sadece uzaktaki arka lambalarını görebiliyordu. Bir SUV'a benziyordu. Orospu çocuğu. Ellerini kalçalarına koydu ve ters ters baktı. Ama... Alice'in her yerde güvenlik kameraları vardı. Aracın görüntüsünü yakalayabilirdi. Eve doğru döndü. Tam önündeki kırık pencereyi fark etti.

Bir gecede iki saldırı.

Bu saçmalık hayatında ne kadar sık oluyordu? Konuşma tarzına bakılırsa... *Yardım gelmeden önce hep gitmiş oluyorlar...* Bu saçmalık çok sık oluyormuş gibi geliyordu.

Hızla eve geri döndü ve Alice'i hâlâ şöminenin yanında dururken buldu. Kolları hâlâ vücuduna sarılıydı. "Ayakkabı giymemiştin," dedi. "Cam keser diye korktum."

Çünkü onun penceresi *olan* cam şimdi yere dökülmüştü. Ve tüm o kırık camların tam ortasında? Bir tuğla.

"Pek orijinal değil," diye mırıldandı. "Ama sanırım işimi gördü."

Tuğlanın yanına çömeldi. Üzerine spreyle kırmızı bir şey boyanmıştı.

"Dur tahmin edeyim..." Alice'in sesinde hiçbir duygu yoktu. "Katil mi? Bir gecede iki not. Müvekkiliniz kesinlikle ısrarcı."

Hayır, mesaj bu değildi. "Aziz?"

Sesi sertleşti. "Öl."

"Ne?"

Ayağa fırladı. Alice'in tökezleyerek öne doğru bir adım attığını görmek için tam zamanında ona doğru döndü. Alice sendeleyerek cama çarpmadan önce, adam onun önündeydi. Onu kollarının arasına aldı ve kolayca tuttu. "Mesaj... 'Öl'."

Onun korkusunu hissedebiliyordu. Titreme vücudunu sarstı. Adam ona daha sıkı sarıldı. "Olmayacak," diye yemin etti. "Aziz?" Bir kolunu onun boynuna doladı.

Onu oturma odasından dışarı taşıdı. "Merak etme. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Söz mü?" Nefes nefese. Tereddütlü. Ve...

"Evet, söz veriyorum." Çünkü onu bulmuştu. Onun davasıydı. Masum ya da suçlu olduğuna o karar verecekti ve *hiç kimse, ama hiç kimse* ona zarar *vermeyecekti*.

O benim.

Kimse benim olana zarar veremez.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki onu duymak için zorlanması gerekti. Dudakları boğuk fısıltısıyla hafifçe kulağına değdi.

Ve Saint başının ciddi bir belada olduğunu biliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Hadi, hadi, aç şu lanet telefonu," diye mırıldandı Aziz. Ama o sinir bozucu ses kulağında çınlamaya devam ediyordu. Tracy Eldridge telefonunu açmıyordu ve-

Sesli mesaj. Tekrar. Sabırsızlığını bastırarak, "Sana ondan uzak durmanı söylemişim, Tracy. Bir anlaşmamız vardı. Bana ne kadar para vereceğin umurumda değil, bu iş bitecek. Anladın mı? Bırak da işimi yapayım. Alice'i rahat bırak. Bu sana yapacağım tek uyarı." Telefonu kapattı.

"Bu kesinlikle verimli bir çağrı gibi görünüyordu."

Alice.

Omuzları sertleşti.

"Dur tahmin edeyim, yine sesli mesaj mı?" Sempatı dolu bir ses çıkardı. "Müşteriniz aramalarınızdan kaçıyor. Hiç iyiye işaret değil. Daha iyi bilmesem, ona verdiğiniz hizmetten memnun olmadığını düşünürdüm."

Alice'e doğru döndü. Polisler gelmeden önce giyinmişti. Siyah pantolon. Siyah gömlek. Siyah topuklu ayakkabılar. Üniformalı polisler kapısını çaldığında, gayet kontrollü görünüyordu. Sanki sadece hafif bir rahatsızlığı bildiriyormuş gibi. Oysa daha önce, onu kollarına aldığı anda, onu sarsan titremeyi hissettiğinde, Saint onun kontrolünün kırıldığını görmüştü.

"Pencereyi benim için kapattığın için teşekkürler." Başını ona doğru eğdi. "Sabah bir ekip göndereceğim. Kullanabileceğim bazı insanlar tanıyorum - içkili mekanı neredeyse rekor bir sürede toparlamama yardım eden bir grup. Satın aldığımda binanın içi boşaltılmış bir kabuktan ibaret olduğuna inanabiliyor musunuz? Bu da onu ucuza aldığım anlamına geliyordu. Shane pazarlık yardım etti."

Shane Madison. Alice'e bağlı olan ve ortadan kaybolan son adam. Üç numaralı kayıp sevgili.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yardımanız için minnettarım." Ses tonu çok resmiydi. "Ve çok geç oluyor."

Ya da konuya nasıl baktığınıza bağlı olarak erken.

"Otelinize geri dönmelisiniz. Ya da şehirdeyken her ne kalıyorsan. Uyumak üzereyim, o yüzden yatmak istiyorum."

Eminim siz de biliyorsunuzdur."

Görevden alınma. Yeterince makul. Ama henüz gitmiyordu. Aziz ona doğru yürüdü. Bakışlarındaki gölgeleri gördü. Onlardan nefret etti. "Korkmayı sevmiyorsun."

"Aslında arada biraz korku duymak benim için sorun değil. Korku filmleri bu yüzden bu kadar popüler değil mi? Biraz korkunun bize iyi gelmesi gerekmiyor mu?"

"Aynı şey değil. Kontrollü, sahte bir korkudan bahsetmiyorum. Seni takip eden her kimse ondan bıkmış ve usanmış olmandan bahsediyorum." Ona dokunabilecek kadar yakındı. Dokunmadı. Bu sefer dokunmadı. Ona dokunmak tehlikeliydi. "Bana ihtiyacın var."

"Bu dünyada çok fazla insana ihtiyacım olmadığını fark ettim."

"*Bana* ihtiyacın var." Çok kararlıydı. "Yoksa hayatının geri kalanında camına tuğla atılmasını ve arabanda spreylere boya bulunmasını mı istiyorsun?"

"Görünüşe göre listelediğiniz iki olay müvekkilinizle bağlantılı. Eğer onu daha iyi kontrol edebilseydiniz, bunların hiçbirisi gelmezdi. Ya da belki de bunun yerine onu kontrol etmeye bakmalıyım." Başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki ona karşı sabrım üzere."

O duyguyu biliyordu.

"İlk başta Tracy için üzüldüm. Kederi çok gerçektir. Donovan'ın kayboluşuna ağlayan tek kişiydi."

İşte bu çok anlamlı bir açıklamaydı. "Ağlamadın mı?"

Kirpikleri titredi. Yakalandığını biliyordu. Kadının kıvırmaya ve manipüle etmeye çalışmasını bekledi ve-

"Donovan Eldridge için tekiydi."

Öyleydi. Geçmiş zaman. Başka bir şey daha. Alice'e göre Donovan ölmüştü. "İlginç." Boğazını temizledi. "Çünkü onunla ilgili elimdeki raporların hepsi tam tersini söylüyor," dedi Saint dikkatle. Ve pek de doğru söylemiyordu. Onun daha fazla konuşmasını istiyordu.

"Raporlarında ne yazdığını tahmin edebiliyorum. Lisedeyken harika bir futbol oyuncusuydu. Akademik all-star. Hem zamanını hem de ailesinin parasını çeşitli değerli amaçlar için bağışlayan bir yardımsever. İnanılmaz Donovan. Ailesi o trajik araba kazasında öldüğünde,

parçalanmış hayatının parçalarını topladı. Kız kardeşini büyüttü. Tüm o zenginliği miras aldı ama yine de inanılmaz, ayakları yere basan bir birey olarak kaldı." Narin burun delikleri alevlendi. "O lanet arabayı kim kullanıyordu?"

"Affedersiniz?" Tamamen ona odaklanmıştı. *Bana her şeyi anlat, Alice.*

"Arabayı babası kullanıyordu. Donovan değil. Tabii ki Donovan değil. O arkadaydı, değil mi? Polis raporunda böyle yazmıyor muydu?"

Evet, polislerin not ettiği şey buydu.

"Ve onlara bir uyarıda bulunmaya çalıştı," diye devam etti Alice neredeyse hararetle. "Yolda bir şey gördüğünü söylemeye çalıştı ama hava yağmurlu ve karanlıktı ve uyarısına kulak asmadılar." Bir duraklama. "Bütün gazetelerde iddia edilen bu değil miydi? Hiç yalan basılmamış gibi. Ya da muhabirlerin bazen hikayeyi *yanlış* anladığı gibi değil."

Vücudu taşa dönmüştü. "Arabayı Donovan'ın kullandığını söylüyorsun."

"Bunu mu söylüyorum?" Gözleri büyüdü. "Dikkatli olmak zorundayım, görüyorsunuz. Kimseye iftira atmak istemiyorum. Dünya bana iftira atmaya bayılsa bile." Sesinde bir öfke titreşimi vardı. "Ama belki de o altın çocuk o kadar da mükemmel değildi. Belki de insanların ona hayır demesinden hoşlanmıyordu ve belki de ailesi onun gerçekte nasıl biri olduğunu bildikleri için onunla ilişkilerini kestiklerini söylemişti. Belki..." Bir omzunu silkti. "Ya da belki de değil."

"Ona piç dedin." Aziz daha fazlasını duymak istiyordu. "Sana zarar verdi mi?" Şimdi içinden öfke fışkıran kişi oydu.

"Evet." Bir fısıltı. Gözlerinde acı dolanıyordu. Ellerini ona doğru kaldırdı.

Göz kırptı. Kendini toplar gibi oldu. Alice boğazını temizledi. "Ortadan kaybolduğunda beni çok incitti. O kadar kederliydim ki, kayboluşundan sonraki o ilk günlerde şok geçirmiş olmalıyım. Bu şok, sevgili Donovan'ım için tek bir damla gözyaşı bile dökmemi engelledi."

Lanet olsun. "İyi kurtardın Alice. Bir an için bana gerçekten doğruyu söyleyebileceğini düşündüm."

"Ben yaptım." Düz. "Belki bir gün bunu anlayacaksın." Saçlarını geriye doğru taradı. "Şimdi çok yorgunum. Birlikte yaşayabileceğimizden emin olduğum o muhteşem seks için bile çok yorgunum. O yüzden bunu erteleyelim, olur mu?"

Kaşları çatıldı. "Evet. Bunu daha sonra kontrol edeceğiz."

"Mükemmel." Arkasını döndü ve ön kapıya yöneldi. Adam yavaşça arkasından geldi ve kapıyı açtığında Alice ona el sallayarak dışarı çıkmasını işaret etti. "Dikkatli sür. Uçan tuğlalara dikkat edin ve hiç beklemediğiniz bir anda spreyl boyanın üzerinize gelebileceğini unutmayın."

Bunu kesinlikle *benim daha fazla ilgimi çekecek şekilde yapıyordu*. "Belki de haklıydın."

Bakışları karanlık yoldaydı. Polisler geldiğinde komşularından hiçbiri dışarı çıkmamıştı ama yine de en az iki dönümlük bir bahçesi vardı ve polisler geldiğinde sokağın aşağısındaki ev karanlıktı. Belki de meraklı olabilecek yakın komşuları yoktu.

"Genelde pek çok konuda haklıyım." Önce sola, sonra sağa doğru bakarken başını eğdi. "Daha spesifik olman gerekecek," diye ekledi Alice.

"Yalnız kalmaktan endişeleniyorsan, seninle kalabilirim."

Başını ona doğru çevirdi. "Ben... erteleme kararı aldığımızı sanıyordum."

"Kanepede uyuyabilirim. Bu seksle ilgili değil." Evet ve bu sözleri ona söylediğine inanamıyordu.

Yaklaştı. "O zaman ne hakkında?"

"Korkmanı istemiyorum." Basit.

Ama sanki adam ona tokat atmış gibi davrandı. Alice geri çekildi. Hareketi o kadar ani oldu ki ayakları verandada kaydı -sağ topuğu büküldü, ayakkabısındaki o çılgın, yüksek topuk- ve Alice nefis kışının üzerine düşecekti ama adam onu yakaladı. Saint ellerini Alice'in kollarına doladı ve onu sabitledi.

Nefes veriyordu. "İyi misin?" diye sordu usulca.

"İyi değilsin."

O hırıltılı sözleri zar zor duymuştu.

"Avinızı avlarsınız. Onları tekmeleyerek ve ıgık atarak hapishaneye getirirsiniz. Ve en kötünün en kötüsünün peşinden gidirsiniz."

Gitmesine izin vermedi. Omuz silkti. Ne de olsa haklıydı. Böyle şeyler yapardı. Ayrıca yaptığı işten büyük keyif alıyordu. Bir yeteneğinin varsa, onu kullanmak her zaman iyidir. Kullan ya da kaybet, eski bir deyiş değil miydi bu? Ya da onun durumunda, her zaman korktuğu şey...

Avlanmayı seviyorum. Eğer dikkatli olmazsam, ben-

"Nasıl hissettiğim neden umurunda olsun ki Aziz?"

Elini kaldırdı. Artık kuru olan saçlarından kalın bir tutamı kulağının arkasına kaydırđı. "nk daha önce de söylediğim gibi, belki de haklıydın."

"Ne hakkında?" Nefes nefese. "İnanılmaz seks mi?"

Harika olacağından hiç şüphesi yoktu. "Yakında ğreneceğiz."

"Sözler, sözler..."

Dudakları hala ayırırken onun ağızını aldı. Onu tam orada, verandanın ışığı üzerlerinde parlarken ve tahtayla kapatılmış penceresi birkaç adım tedeyken öptü. Dili dolgun dudaklarının arasından kaydı ve onu derinden öptü. Yavaşça. Tamamen. Bu konuda acele etmedi çünkü işin doğru yapılmasını istiyordu. Onun bunun bir oyun olmadığını bilmesini istiyordu. Bu sahip olmağı. Almaktı.

Çünkü onu almaya niyetliydi.

Tehlikeli miydi? Oh, kahretsin, evet, öyle olduğunu biliyordu. Umurunda mıydı? Sikeyim, hayır.

Çünkü kız onun ilgisini çekmişti. Merakını artırmıştı. Dünyanın geri kalanından saklamak için çok uğraştığı karanlık, derin kısımlarına ulaştı. Bazen akıl sağlığından endişe neden olan kısımlarına. Bu da onun herkes gibi yaratılmadığını düşünmesine neden oldu. Ne kadar rol yaparsa yapsın, bazı şeyleri herkes gibi hissetmiyordu...

Ona

kadar. Şu

ana kadar.

Çünkü hayır, Alice'in korkmasını istemiyordu. Sadece onu istiyordu.

Ona karşı titredi. Vücudu ona doğru eğildi. Elleri göğsüne dokunmak için kalktı. Onu itmek için değil. Onun üzerinde kaymak için. Okşamak için. Ve adam onu öpmeye devam etti. Onu tatmak. Arzusunun kabardığını hissetti

daha da güçlendi çünkü Saint kesin olan bir şeyi biliyordu - farklı olacaktı. İyi ya da kötü, Alice'le birlikte olmak onu değiştirecekti.

Bu ikisini de mahvedebilir.

Dili onunkinin üzerinde kaydı. Adamdan hırıltılı bir inilti yükseldi ve onu kollarının arasına almak istedi. Kız ondan çok daha küçüktü. Onu kaldırmak kolay olacaktı. Bacaklarını ona dolmasına izin vermek. Onu tekrar içeri taşımak.

Güneş doğana kadar onu becermek için.

Henüz değil. Henüz değil. Henüz değil.

Başını kaldırmaya zorladı. Kadının nefesi kesik kesik geliyordu ve adam onun da öpücükten aynı şekilde etkilendiğini biliyordu. Gözlerini ona dikti.

Masum

mu?

Suçlu

mu?

Gerçekten fark etmezdi. Onu yine de istiyordu. "S-Saint?" Belirsizlik.

Onunla ne kadar çok birlikte olursa, maskesinin ardını o kadar çok görebiliyordu.

"Belki sana aşık olurum," diye .

Dudakları kıvrılmaya başladı.

"Ama eğer suçluysan, tatlım, yine de o tatlı kıcını içeri tıkacağım."

Gülümsemesi dondu. Sonra... kahkaha. İçindeki soğuk, karanlık kısımlara ulaşan ve onu çok pervasız ve vahşi hissettiren zengin, gerçek kahkaha.

Kahkahası gecenin içinde çınlayarak devam etti ve bu onu daha da çok istemesine neden oldu.

Onun yanağını okşadı. Tekrar gülümsemeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Hayır, yapmayacaksın, ama böyle düşünmen çok hoş."

"Benimle oynama, Alice."

"Neden olmasın? Birlikte oynarsak ikimiz de eğleniriz." "Ben senin tanıdığın diğer erkekler gibi değilim."

Ondan uzaklaştı. Açık kapısına yöneldi. "Tanrım, umarım öyle değildir." son bir kez baktı. "İyi geceler, Aziz."

"Tatlı rüyalar, Alice."

Kapıyı kapatmaya başlamıştı ama onun sözleri üzerine durdu. "Asla tatlı değiller."

Kapı kapandı.

Bir süre ona baktı. "Evet, ikisi de benim değil." Saint uzaklaştı, hâlâ onun tadına bakıyordu. Hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Er ya da geç daha fazlasına sahip *olacağını* biliyordu.

"Ne halt ettin sen?" Alice perdenin arkasından baktı ve Aziz'in uzaklaşmasını izledi. Parmakları şişmiş dudaklarına gitti.

Son öpücükte kendini unutmuştu. Bırak gitsin. İnanmak istedi.

Bana aşık olabileceğini.

Ama yapmazdı. Ve hata yapmayı göze alamazdı.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye telefonuna homurdandı. "Sadece dur, tamam mı? Her şey kontrolüm altında." Telefonu kapattı, derin bir nefes aldı ve kapalı penceresine doğru bir bakış fırlattı.

Yeter artık. Bu çılgınlıktan bıkmıştı. Eğer dünya onun bir canı olduğunu düşünmek istiyorsa, belki de onlara korkacakları bir şey vermeliydi. Asla unutamayacakları bir şey.

Ön kapıyı açar açmaz kan damlalarını gördü. Alice elindeki şampanya şişesini sıkıca kavrayarak onlara baktı. Birkaç dakika önce hissettiği coşku yerini anında endişeye bıraktı.

"Shane?" Sesi çatallaştı. "Kendini mi kestin?"

Topukları mermer zemine vuruyordu. Shane'in evindeki her şey gibi fayanslar da normalde tertemizdi. Ama bu sefer biri ortalığı dağıtmıştı.

Derinleşen bir kan damlası. Gittikçe daha fazla kan.

Ve artık sadece endişelenmiyordu.

Alice neredeyse mutfağa varmıştı. Şampanya şişesini hâlâ elinde tutuyordu. "Shane?" Köşeyi döndü.

Ve neredeyse orada duran figüre çarpıyordu. Bıçaklı figüre. Çılgılık attı ve şampanya şişesini savurdu.

Bip. Bip. Bip.

Alice gözlerini açtı. Tavana baktı. "Anılardan nefret ediyorum." Özellikle de rüyalarınıza sızdıklarında. Çünkü bir rüyada çaresizsiniz. Alice çaresiz kalmaya dayanamazdı.

Tracy Eldridge, Saint'in telefonlarına geri dönmemişti. Onun başka bir numara yapmasını beklemeyecekti, bu yüzden hangi otelde kaldığını öğrendi - çocuk oyuncağı - ve onunla buluşmak için oraya gitti. Gösterişli tabii ki. Para kokan bir yer. Sanki başka bir yerde kalacaktı gibi.

Check-in sırasında yardımcı olan bayandan oda numarasını almak yeterince kolaydı. Gülümsedi, kız arkadaşına yaptığı sürprizle ilgili bir hikâyeye anlattı ve birkaç dakika sonra asansörle yukarı çıkıyordu.

Ancak kapılar açılıp dördüncü kata ulaştığında, 408 numaralı odanın kapısının açık olduğunu gördü. çatarak adımlarını hızlandırdı. Tracy neyin peşindeydi-

Odanın içinden bir hizmetçi mırıldanarak yatak takımlarını çıkardı.

Adam açık kapıya vurdu ve kadın nefesini tutarak dönüp ona baktı. "Özür dilerim." Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Seni korkutmak istememiştim. Dün gece bu odada kalan kadını arıyordum."

"Oh, bugün erken çıktı. Ayak işleri vardı." Eli yatak takımının üzerinde gezindi. "Oda temizliğini aradı ve bugün ilk iş olarak odayı temizlemek için birinin gelip gelemeyeceğini sordu. Döndüğünde temiz olmasını istemiş."

Saint kaşlarını çattı. Tracy altısında odasında birini mi istemişti? Çünkü o saatti. Aslında altıyı biraz geçiyordu. "Bu tür aramalar normal değil. Programı altüst eder-"

"Bayan E. çok bahşiş verir," diye sır verdi hizmetçi. "Burada oldukça sık kalır. Hep aynı odayı ister." Başını pencereye doğru eğdi. "Park manzarasını seviyor. Bazen de sabah erkenden temizlik için arar. Hepimiz onun nasıl biri olduğunu biliyoruz."

Evet, ben de onun nasıl olduğunu öğreniyorum. Takıntılı. Kararlı. Tehlikeli mi? Kasabaya yaptığı tüm ziyaretler kötüye işaretti. Ve ne zaman

Savannah'dayken, zamanını Alice'i izleyerek geçirdiğine bahse girerdi. Onu taciz ederek mi?

Lanet olsun. Bu sefer çuvallamıştı. Tracy'yi daha derinden araştırmalıydı. Bu hatayla hemen ilgilenenecekti. Aziz hizmetçiye teşekkür etti ve dışarı çıktı. Tracy'nin nerede olduğunu merak etti.

Muhtemelen Alice'e yakındır.

Bu da kıcını Alice'e yaklaştırması gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü müşterisinin ya da bir başkasının ona ateş etmesine izin vermeyecekti.

Sessizlik içinde asansöre binerek lobiye indi. Lüks otelin girişindeki döner kapıdan geçer geçmez telefonunu çıkardı. çok güvendiği bir adam vardı ve bu adam muhtemelen bu dava yüzünden onu çok kızdıracaktı ama bu durumdan kaçınamazdı.

Birkaç dakika içinde, üvey kardeşi Memphis Camden'ı telefona bağladı.

"Aziz. ?"

"Daha iyiydim. Çok daha kötüsü de oldu." Işık çizgileri gökyüzünde süzölmeye başlarken Forsyth Park'a doğru yöneldi. Tracy manzarayı bu kadar sevdiyse, erkenden parkta bir gezintiye çıkmış mıydı? Meşe ağaçlarının ağır dallarından sarkan yosunları gördü ve kuşların belli belirsiz sesini duydu. Belki de Tracy yürüyüşe çıkmıştı...

Ya da belki Alice'in peşinden gitmiştir.

"Neler oluyor?" Memphis birden çok daha ciddi göründü.

" çalıştığım dava... bazı beklenmedik dönüşler alıyor."

Bir homurtu. "Vakalar böyle yapar. Dönüp dururlar." Memphis durakladı. "Bu bir ödöl mü yoksa-"

"Faili meçhul bir dava." Aziz cehennemi yakalamak için bekledi.

Ve ona doğru uçarak geldi. "Ne oluyor lan? Faili meçhul bir dava aldığını . Bir ortakla mı çalışıyorsun?"

Potansiyel olarak. Eğer baş şüphelisini ortağı olarak sayarsan.

"Destegin var mı?" Memphis bilmek istedi. "Bu dava ne kadar tehlikeli? Nasıl-"

"İkimiz de avladığım ödüllerin genellikle çözmeye çalıştığımız faili meçhul davalardan çok daha tehlikeli olduğunu biliyoruz." Gerçek. Ama bu sefer... "Alice Shephard adında bir kadın duydun mu hiç?" Tracy Alice'in fotoğrafını masanın üzerinden ona doğru kaydırıp bu davayı başlatana kadar Saint onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Kara Dul mu?" Bir ısıklık. "Evet, onun hakkında bir şeyler duymuştum. Onunla şahsen tanışma zevkini hiç tatmadım, muhtemelen benim için şanslı bir şey çünkü ona çok yaklaşan erkekler..." Sözleri kesildi. "Hayır."

"Hayır... Ne?"

Memphis, "Bana onunla yakın olmadığını söyle," diye .

Bölgeyi taradı. Eski moda sokak lambaları, güneş doğmak için mücadele etmeye başladığında bile hâlâ yanıyordu. "Teknik olarak, şu anda ondan birkaç mil uzaktayım."

"Komik, ahmak. Gerçekten komik. Bana Alice Shephard'la ilişkin olmadığını söyle."

Vücudunun onunkine karşı nasıl hissettiğini düşündü. Onun için açılan ağzının verdiği hissi. "İlişkiyi tanımla."

"Oh, Tanrım."

"Bu çok kapsamlı bir tanım değil," diye belirtti Saint. "Tekrar denemek ister misin?"

"Bana Kara Dul'u becermediğini söyle."

"Kara Dul'u becermiyorum." *Henüz*. "Sadece suçlu olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Gerçi tanışmadığınız bir kadın hakkında şimdiden bir fikir oluşturmuşsunuz gibi görünüyor. Polisler tarafından hiç suçlanmamış bir kadın." *Vay anasını. Onu savunuyorum.*

"Alice hakkında bir dosyam var."

Şaşkınlık Aziz'in içini sarstı. "Ne zamandan beri?"

"İkinci adam ortadan kaybolduğundan beri. Haber kaynağımda hikayeler çıktı. İlgiyi çekti. Ben de takip etmeye başladım." Uzun bir iç çekiş. "O bir bela. Öğrendiklerim hoşuma gitmedi."

"Dosyanı istiyorum."

"Sen kendi araştırmanı yapmıyor musun? Çok titizsin."

."

"Yeterince kapsamlı değil. Elinizde ne olduğunu görmek istiyorum." Bir Şeye farklı bir açıdan bakmak her zaman iyidir. "Ve yardımına ihtiyacım var."

"Ah, pardon, bağlantımız kötü olmalı. S ylediklerinizi kaçırdım," dedi Memphis ve hıyarın sesi neredeyse neşeli çıkıyordu. "O kısmı tekrar edebilir misin?" Hayır, bu konuda *neredeyse* hiçbir Şey yoktu. Memphis kesinlikle neşeliydi.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye Aziz.

". Hoparl r  açayım. Belki bu daha iyi olur. Hey-hey, Eliza," diye .

Aziz gözlerini kapattı. Harikaydı. Memphis Şimdi de Eliza'yı işin içine katıyordu. Yine de pek Şaşırmamıştı. Bugünlerde Memphis, Eliza'ya çok ama çok yakın durma eğilimindeydi.

"Eliza, sanırım kardeşimi yanlış duyuyorum," diye devam etti

Memphis. "Tam bir pislik," diye mırıldandı Saint.

"Senin bir pislik olduğunu söyledi," dedi Eliza o dikkatli, kültürlü ses tonuyla.

Aziz kendini gülümserken buldu. Ah, demek çoktan konuşmaya başlamıştı. Eliza'dan hoşlanıyordu, her ne kadar kadın ilk karŐılaŐmalarında onu tartaklamıŐ olsa da. Kendini savunmak için, çaresizce Memphis'e gitmeye çalışıyordu ve Saint'in onun tarafında olduğunu bilmiyordu. Onun kötü adam olduğunu düşünmüştü.

Tamamen yanlış bir varsayım değil.

"Bu Şekilde yardım istenmez." Memphis burnunu çekti. "Ve eminim soruyordu-"

"Sa malamayı kes. Yardımaınıza ihtiyacım var." Saint artık fıskiye yi görebiliyordu. Forsyth Park'ın en önemli parçası. Yükselen katmanlar. KuŐ heykelleri. Güçlü su püskürtücüleri.

"Bunu duydun, değil mi?" Memphis Eliza'dan onay ister gibiydi. "Açıkça söyledi-"

Bu kadar saçmalık yeter. "Süper yeteneklerini kullanmanı ve benim için Tracy Eldridge adında bir kadın hakkında bilgi bulmanı istiyorum."

Sessizlik.

Hmmm. Belki de Memphis'in gerçekten kötü bir bağlantısı vardı?

"Bu kız kardeşi. Birinci kurban. Donovan Eldridge."

Hayır. Kötü bir bağlantı yok. Memphis sadece zihinsel dosyalarını karıştırıyordu. İnsanlar Memphis'i hafife alma eğilimindeydi. Muhtemelen rahat ve çekici görüldüğü için. Ama öyle değildi. Adam her zaman saldırmak için bekleyen bir engerekti. "Evet, kız kardeşi bu." Etrafındaki alan terk edilmişti. "Bana ilk gelen oydu," diye ekledi. "Bana davadan bahsetti. Alice'i araştırmam için bana iki yüz bin dolar teklif etti."

"Lanet olsun."

"Fark şey Alice'i taciz ettiğiydi. Dün gece Alice'in arabasını spreyle boyayla boyarken yakaladım, sonra Alice'in penceresine bir tuğla fırlatıldı. Biz onun şöminesinin yanında dururken iki adım parçalandı ve-"

"Geri çekil. Nerede duruyordun?" Memphis bilmek istedi.

"yanında durduğunu söyledi," diye karşılık verdi Eliza. "Onu duymuş olmalısın. Bağlantı çok açık."

"İyi. Onu duydum." Memphis'ten bir homurtu. "Ama *neden* Kara Dul'un evinin içinde durduğunu, ona sarıldığını ve-"

"Aziz!"

Başını çevirdi. İspanyol yosunu damlayan kalın meşe ağaçlarına baktı. Alice o ağaçlardan birinin altında duruyordu. Koşu şortu ve spor sütyeni giymişti. Tenis ayakkabıları. Ve yüzünde korkunç bir dehşet vardı. "Çekilin yoldan!" Alice koşmaya başlayıp ona doğru hızla gelirken bile çığlık attı.

"Neler oluyor Aziz?" Memphis havladı. "Ne yapıyorsun?"

"Alice..." Bakışları etrafı taradı. Onu bu kadar korkutan neydi? O ne yapıyordu? Ve o-

Siyahlar içindeki figürü gördüm. Silahını kaldıran bir figür. Tetikçinin yüzünü lanet bir kar maskesi örtüyordu ve silahını Aziz'e doğrultmuştu.

Aziz tam açıkta durduğunu fark etti. Çeşme en yakın siperdi. Kahretsin. O-

Alice ona vurdu. İkisi de geriye yuvarlandılar çünkü kadın adama çalım atmak için gelen bir futbolcunun gücüyle vurdu. Onun

Bacak çeşmenin taş kenarına çarptı ve birkaç metre ötede gururla duran heykele bir mermi saplanırken bile suya yuvarlandılar.

ALTINCI BÖLÜM

Su acayip *soğuktu*. Alice titredi ama başını kaldırmadı. Fıskiye'nin duvarının uzun kenarı ona biraz koruma sağlıyordu ve başını yukarı kaldırırsa silahlı herifin ona ateş etmeye karar verebileceğinden korkuyordu. Alçakta kalmak daha iyiydi... ve sırlıslık olmak.

Saint onun altında sallanıyordu. Siyah saçları da kıyafetleri gibi sırlıslık olmuştu. Ona bakarken yüzünden aşağı su damlaları süzülüyordu. "Az önce hayatımı mı kurtardın?" diye homurdandı.

Evet, yapmıştı. Ve bu süreçte kendini riske attı. Tanrım. Aklından ne geçiyordu ki? "I-"

Ayak sesleri. Koşarak uzaklaşıyor. O anda duymak için inanılmaz derecede iyi bir ses olan çok belirgin bir gümbürtü. Ya da en azından bunun iyi bir ses olduğunu düşündü ama Saint'in yüzü, onu yana itip çeşmenin küçük duvarının üzerinden atlarken özellikle vahşi bir hal aldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Alice suyun içinde sıçrarken onun ardından bağırdı. "Silahı var!"

"Ben de öyle!"

Öyle mi? Şimdi ıslak bir tane ve... arkasından baktı, gözlerini zar zor duvarın kenarından geçirdi. Aziz kaçmak ve tehlikenin peşinden gitmek istiyorsa, bu onu ilgilendirmezdi. Adama yardım etmeye çalışarak zaten elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Açıkçası, kendisini bu çabadan kurtarmalıydı çünkü az önce kendisini öldürmeye teşebbüs eden kişinin *peşinden* koşmaya bu kadar niyetliyse, belli ki ölmek istiyordu.

Ve bu çok kasıtlıydı. Silah doğrudan Saint'e doğrultulmuştu. Ağaçların arasından fırlamıştı, nefesi kesilmişti ve koşu heyecanı ile kabarmıştı ve Alice'in neredeyse dizlerinin üstüne çökmesine neden olan manzarayla karşılaşmıştı. O anda hissettiği korku ve endişe onu hâlâ sersemletiyordu. O olaya karışmadı. Kahraman-kahraman-her neyse onu oynamadı. O kısmı yapmadı.

Yine de vardı. Onun için.

Ve tüm zahmetine rağmen, bir çeşmede sırlıslık bırakılmış ve bir teşekkür bile . Alice iç çekerek

Bir daha hiçbir iyi Samiriyeli davranışta bulunmamayı aklına not ederken bile kendini dışarı attı çünkü buna değ-

Bir telefon çalıyordu.

Çeşmenin hemen ötesinde durdu, vücudundan sular damlıyordu ve meraklı bakışları birkaç metre öteye atılmış olan telefona takıldı.

Saint'in

telefonu mu?

Çalmaya

devam etti.

Telefonu . Ekranda aramanın şu kişiden geldiğini gördü.

Memphis.

Bu isim onun için bir şey ifade ediyordu. Memphis Camden, Saint'i yakalayıp hapse atan ödül avcısıydı. Kardeşi. Daha sonra Saint'i temize çıkaran aynı kardeş.

Telefon yine çaldı.

"Alo?" Telefonu ıslak kulağına götürdü ve parkı taradı. "Üzgünüm," dedi cevap beklemeden, "ama Aziz şu anda telefona gelemez."

"Ne?" Keskin, gürültülü bir karşılık. "Bu da kim?"

"Ben Alice." Saint'den hiçbir iz görmemişti. Ya da saldırgandan. Bu iyi miydi yoksa kötü mü? Kendi çıkarını gözetmeye karar vererek - başlangıçta yapması gereken buydu- Alice aceleyle büyük bir meşe ağacının sığınağına doğru ilerledi. Henüz kimse dışarı çıkmamıştı. Çok erkendi. Saldırgan aceleyle bu tarafa gelirse, en azından şimdi iyi bir saklanma yeri vardı.

"Alice mi? Alice Shepherd?"

"Oh, beni duymuşsunuz. Bu çok güzel. Saint bana aşık olmaya başladığında, nasıl hissettiğini dünyaya anlatmak için sabırsızlanacağını biliyordum." Bazen insanlarla oynamak çok kolaydı.

"Affedersiniz?" Memphis boğuluyor gibiydi.

Gülümsedi.

"Kardeşim nerede?" Memphis tersledi. Ama birinin sesi baskın ve talepkâr geliyordu. Aile özellikleri olmalı.

Alice risk alarak etrafına bir göz attı. "Şu anda onu göremiyorum, bu yüzden hala onu vurmaya çalışan kişiyi kovaladığından şüpheleniyorum."

"Ne?" Gırtlaktan. Öfkeli.

"Merak etme, onu kurtardım." Belki de Memphis endişelenmeliydi. "Ama sonra Saint bensiz kaçtı, yani sanırım artık tek başına."

Bir hırıltı.

"Yaklaşık on dakika sonra tekrar aramanızı öneririm. O zaman ona ulaşmanız mümkün olabilir."

"Polisleri aradın mı?" "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü... *biri kardeşime ateş etti.*"

"Doğru. Ama o çoktan gitti. Kar maskesi takıyordu. Ve o kişiyi sadece Saint ve ben gördük. Kardeşin sihirli bir şekilde saldırganı sürükleyerek geri getirmediği sürece elimizde fazla bir şey olmayacak. Dürüst olmak gerekirse bundan pek umudum yok," diye devam etti Alice rahatça. "Aziz'i fıskiyeyle itmek zorunda kaldığım için biraz önde başladı."

Ayak sesleri gümbürdedi. Alice gerildi. Bu ayak sesleri ona doğru geliyordu ve Saint'e ait olsalar iyi olurdu. Ve eğer Aziz'se, telefon konuşması için fazla zamanı yoktu. Onun için önemli olan bilgilere ulaşma zamanı gelmişti. "Kardeşini hapse göndermek zor oldu mu? Hiç tereddüt mi? Çünkü sana söylemeliyim ki, bence bu çok aptalca bir hareketti."

"Wh-"

Hırıltılı, gürültülü Memphis'in başka ne dediğini duymadı çünkü Aziz bir kez daha sahneye fırlamıştı. Hâlâ sıırıslıklamdı ve silahını tutarak çeşmeye doğru ilerledi ve içeriye baktı.

Cidden kızın orada kalacağını mı düşünmüştü? "Hey, güzelim, ben buradayım."

Saint ona doğru döndü. Kalın, ıslak saçlarını geriye atmıştı ama bir tutamı öne düşmüş, garip bir şekilde Süpermen'i andıran bir şekilde alnını okşuyordu. Kız ona gülümsedi.

Adam ona ters ters baktı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Öncelikle, senin hayatını kurtarıyordum." Titredi. İnsan olduğunda dışarısı *soğuk* oluyordu. "İkincisi, kardeşinle güzel bir sohbet yapıyorduk." Telefonu uzattı. "İyi olduğuna dair onu temin etmek ister "

Silahı ıslak kot pantolonunun kemerine soktu ve telefonu ondan aldı. Parmakları birbirine değdi ve Alice parmak uçlarındaki o çıldırtıcı elektrik kıvılcımını hissetmiyormuş gibi davrandı.

Dudakları gerildi -o anda fark etmemesi gereken nefis dudaklar- ve telefonu kulağına götürdü.

Sohbet etmek için durduğuna göre, Alice çıkışını yapmanın kendisi için yeterince güvenli olduğunu düşündü. İleri doğru birkaç adım attı.

Aziz'in sol eli dışarı fırladı ve kızın bileğine dolandı. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Sonra küfretti. "Hayır, kahretsin Memphis, Alice'le konuşuyordum. çalışıyordu."

"Elbette ," diye karşılık verdi. "Etrafta silahlı bir deli varsa, o kişinin ateş ettiği yerde kalmak asla iyi bir fikir değildir. Bunun Hayatta Kalma 101 dersi olduğuna eminim."

Tutuşu daha da sıkılaştı. "Şu anda konuşamam," dedi Saint telefonuna. "Onu güvenli bir yere götürmem gerek."

Alice kaşlarını kaldırdı. "Muhtemelen kendini güvene . Ne de olsa hedef alınan sendin. Ben sadece güzel bir sabah koşusu yapıyordum." Bu da akla yeni bir soru getirdi. "Beni takip mi ediyordun?" Tam bir sapık. "Neden buradaydın-"

"Tracy'yi takip ediyordum."

Tracy'yi takip ediyordu ve bu yüzden neredeyse vuruluyordu? "Bu sana onu takip etmeyi öğretecek." Onun tutuşuna karşı çekiştirdi.

Bırakmadı. Saint telefona bağırırken sesi aynı şekilde hırıltılı, gürültülü ve Memphis kadar baskın çıkmaya başladı, "Sakin ol! Ben iyiyim! Alice beni yoldan çekti." Bakışları ona kilitlendi. Isınmış gibiydi. "Beni o kurtardı."

Çenesi kalktı. "En azından bunu yapabildim. Orada öylece durup vurulmanı izleseydim, eminim bu manzara tüm günümü mahvederdi."

Dudakları kıpırdadı ama... "Hayır, şaka yapıyordu. O böyledir."

"Şaka yapmıyordum. Kanlı bir sen günümü mahvedebilirdin." *Bu günden daha fazlasını mahvedebilirdi.* Bu rahatsız edici düşünceyi bir kenara itti. "Belki bundan sonra dışarı çıkıp yanan bir binadan bir kediye kurtarırım. Belki de bu yepyeni bir benin başlangıcıdır."

"Memphis, *gitmem* gerek. Tetikçi , polislerle konuşmam gerek ve Alice'in güvende olmasını istiyorum. Kedileri kurtarmaktan bahsediyor, bu yüzden onu durdurmalıyım."

Serbest elini kaldırdı. Parmaklarıyla kasıtlı olarak saydı. Evet, onun listesinde *üçüncü* sıradaydı. Tetikçiden ve polislerden sonra. Onu bir öncelik haline getirmenin yolu. Belli ki ilişkilerinde daha kat etmeleri gereken çok yol vardı. Ama adam hayattaydı. Kız da öyle. Alice bunu bir ilerleme işareti olarak kabul ederdi.

"Tracy'nin hayatını araştır. En kısa zamanda seni tekrar arayacağım." Alice Memphis'in hâlâ konuştuğunu duymasına rağmen telefonu kapattı. Ama Saint onun üzerine gitmeye başlamadan önce.

"Oh, bakın," dedi Alice ağırbaşlı bir gülümsemeyle. "Bir devriye memuru." Boştaki eli hâlâ yukarıdaydı -saydığı için- yüzden ona el salladı. "Memur bey, sanırım arkadaşım bir çatışma ihbarında bulunmak istiyor..."

Memur ileri atıldı.

Keşke bu turları on dakika önce yapıyor olsaydınız. Ama geç olması hiç olmamasından iyidir diye düşündü.

Polis sorular sormaya başladı.

Ve sabahının geri kalanı böyle geçti.

"Beni eve bıraktığın için teşekkürler." Alice kapısının önünde duruyordu. Saçları kurumuştı. Artık vücudundan aşağı su damlacıkları kaymıyordu ama birkaç dakikada bir titriyordu.

Ona ceketini çoktan vermişti. Onu kiralık arabasına bindirdiğinde, daha önce içeride bıraktığı ceketin içine sokmuştu. Ceket onu yutmuş, nefis teninin bir kısmını örtmüş ve garip bir şekilde daha seksi görünmesini sağlamıştı.

"Sanırım bunu geri isteyeceksin." Ceketini çıkarmaya başladı.

"Sende kalsın." Tamam, çok daha az hırçın olması gerekiyordu. Boğazını temizledi. Tekrar denedi. "Daha sonra alabilirim."

"Oh, daha sonra görüşmek için randevulaşıyor muyuz?"

Bir elini başının yanındaki kapı çerçevesine koydu ve kasıtlı olarak ona doğru eğildi. "Beni içeri davet ediyorsun."

"Kulağa bir emir gibi geliyor. Ne kadar garip."

Saint dişlerinin arasından, "Alice, *ltffen* beni içeri davet eder misin? Çünkü bir piçin bana ateş ettiği ve soğuk çeşmeye talihsiz bir dalış yaptığım gerçek bir sabah geçirdim. Biraz kurumam lazım." Yalan, yeterince kuruydu. "Ve konuşmamız gerek." Bu kısmı doğruydu.

Dudakları hafif alaycı ama her zamanki gibi seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yalvarman hoşuma gidiyor."

"Tabii, içeri gelebilirsin."

Bebeğim, yakında bir gün sana yalvaracağım.

"Böylece bana düzgün bir şekilde teşekkür edebilirsin."

Arkasını döndü. Kapının kilidini açtı. Anahtarı şortunun belindeki hayal edilebilecek en küçük cebe saklamıştı. Gergin için, az önce onu ittiği için, biraz geri itmeye karar verdi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "İçeri gelip seni düzgünce becermemi mi istiyorsun? Öyle mi dedin?"

Kıpırdamadan durdu.

Peki, tamam. Kahretsin. Çok uzak. Geri çekilirdi. Özür dile. O-

Alice omzunun üzerinden ona baktı. Bakışları derin ve gizemliydi. Dili alt dudağının üzerinde kayıyordu. "Evet." Yumuşak. Husky. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Vücudundaki her kas sarsıldı. "Alay etme." Isırılmış.

"Etmiyordum." Bir duraklama. "yle miydin?"

O...

Kadın içeri doğru gidiyordu. O da onu takip etti çünkü bu dünyada o anda onu durdurabilecek hiçbir güç yoktu. Alice söz konusu olduğunda, hayır, alay etmiyordu. Ama aralarındaki durumun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

"Kapıyı kapattığından ve kilitlediğinden emin ol, olur mu?" Alice ona geri seslendi. "İçinde yaşadığımız dünya çok güvensiz."

Kapıyı çoktan tekmeleyip kapatmıştı. Kilitlemişti. Şimdi de ona doğru sıramamak için omuzlarını kapıya dayamıştı. "Konuşmamız gerek." "Sevişmek istediğini sanıyordum. Sen kafa karıştıracı bir adamsın." Onunla

ona döndüğünde, spor sütyeninin kenarından tuttu ve dar malzemeyi çekiştirirken vücuduyla bir tür salınım yaptı

omuzlarının ve başının üzerinden. Sonra da düşürdü. Sütyen yere düştü. Kadının sırtı hep ona dönüktü, bu yüzden gerçekten istediği görüntüyü elde edemedi.

Aziz şehvetini bastırdı. "Beni neden kurtardın?" Başka bir şey olmadan önce bunu bilmesi gerekiyordu.

"Belki de senin kurtarılmaya değer olduğunu düşündüm." Bu sözler onu delip geçti.

Tenis ayakkabılarını tekmeledi. Çoraplarını attı. Şortunu hışırdarak yere düşmesi için kalçalarından itti. Alice zarif adımlarla dışarı çıktı. "Çeşme suyu gibi kokuyorum ve o şeyin içine bir ton klor atıklarından eminim, bu yüzden duş . İstersen sen de bana katıl."

Bakışlarını onun kıçından alamıyordu. "Bu tehlikeli bir oyun."

"Ama ikimizin de sevdiği tek oyun türü bu, değil mi?"

Arkasına hiç bakmadı.

Alice'in kıçının kendisinden uzaklaşmasını izledi ve Alice sağındaki kapıya doğru döndüğünde, o da peşinden fırladı. Alice'i kovalarken gömleğini yırttı. Ayakkabılarını tekmeledi. Sonra hızla Alice'in *yatak* odasının bulunduğu odaya girdi. Onun yatak odasıydı. Onun kokusunu alabiliyordu. O tatlı, hafif, çiçekli koku. Beyaz mobilyalar. O şık, tebeşir beyazı boya. Sağlam direkleri ve yüksek şilteleri olan gösterişli bir yatak. Komodinin üzerinde birkaç kitap. Fotoğraf yok. Sağında mücevherler ve soldan gelen duşun gürültüsü. Banyo kapısını açık bırakmıştı.

Saint bunun bir hata olması için binlerce neden düşünebilirdi ama çekip gitmemesi için çok gerçek bir neden vardı.

Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. Alice'te onu çağıran bir şey vardı. İlk andan itibaren onu çeken bir şey. Onun resmini ilk gördüğünde içinde uyanan bir şey vardı. Ve onunla gerçek hayatta tanıştığında.

Hoşlanmaktan hoşlanmak. Bu muydu? Alice'in içinde kendi taşıdığı karanlığı hissedebildiği için mi ona çekiliyordu? Çünkü onunla birlikte, çok iyiymiş gibi davranmayı bırakabilir miydi?

Kimi kandırıyorum ki? Hiçbir zaman iyi olan ben olmadım. Memphis iyi olandı. İşleri doğru yapan.

Aziz... Karanlıkta avlanmayı seven biriydi.

Banyo kapısına doğru ilerlerken adımları sessizdi. Buhar çoktan havada hafifçe süzölmeye başlamıştı. Alice suyun altında duruyordu. Adam onu düşün cam kapısının arkasında dururken görebiliyordu. Yavaşça ona doğru döndü. Ona şimdiye kadar gördüğü en mükemmel göğüslerin muhteşem görüntüsünü verdi. Alice ona gülümsedi.

Düşün kapısı da artan buhar nedeniyle bulanıklaşarak onu görmesini engelledi.

Siktir et.

Rekor sürede soyunmayı bitirdi. Parmakları duş kapısının uzun koluna dolandı ve kapıyı çekerek açtı.

Buhar onun da etrafını sararken Alice, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Bu hiçbir şeyi değıştirmmez. Benim kötü bir katil olduğuma dair kanıt bulduğunuzda, beni yine de hapse atacaksınız. O anın sıcaklığı bu."

Bakışları üzerinde gezindi. Sıkı, dik meme uçları. Kıvrımlı kalçalar. Şehvetli bacaklar.

"Adrenalini yüksek bir durumdayız. Kontrolümüz tam olarak elimizde değil. Her gün hayatınıza yönelik bir saldırıdan sağ çıkmıyorsunuz," diye devam etti Alice aynı yumuşak ses tonuyla. "Bunun hiçbir anlamı yok. Bu sadece seks."

Ona yaklaştı. Duş kapısını arkasından kapattı. Aziz onu içine çekti, başını sallarken bile Alice'in görüntüsünü ezberledi.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Sesi dikkatli bir aldı. "Senin için temel bilgileri iyi anlattığımı sanıyordum."

"Her şeyi yanlış anlıyorsun." İlerledi.

Biraz geri çekildi. Adamın vücudu ile duş duvarının arasında sıkışıp kalmasına yetecek kadar. İkisnin de üzerine su püskürtöldü.

Çenesi kalktı. "O zaman neden bana bazı şeyleri açıklamıyorsun?"

Onu öpmeyi tercih ederdi. Ama tabii... "Ben her zaman adrenalini yüksek yaşarım. En yakın kadını becermek istememe neden olmazlar."

bir kahkaha yükseldi. Duymaya aç olduğunu keşfettiği zor, gerçek kahkaha. "Bildiğim iyi oldu," dedi Alice.

"Senin de en yakındaki adamı becermek istediğini sanmıyorum." Kıskançlık içinde . Şaşırtıcı derecede keskin ve derin. *Onunla ilgili düşünme*

başka biri. Eli kalktı ve kadının yanağındaki ıslak saçları geriye doğru taradı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Gözleri onunkileri tuttu. "Sadece üç kayıp eski sevgilin olduğu için mi?" Kızgınlık parladı. "Belki de tüm sevgililerimi öldürmüyorumdur, hiç düşündün mü-"

"Dur."

Dudakları birbirine yapıştı. Onun ağzını istiyordu. Onu almak üzereydi. Almak. "Kazmadığımı mı sanıyorsun? *Sen* benim önceliğimdin." Ağzı alçaldı. Önce boynuna bastırdı. Hafif bir öpücük. "Çok uzun zamandır bir sevgilin olmadı."

Elleri kalktı. Adamın omuzlarına dolandı. "Belki de sadece... sevgilimi gizli tuttum."

Boynunu tekrar öptü. Derisini yaladı. Hafifçe ısırıldı.

Kadın ürperdi. Daha da yaklaştı.

"Hayır, bebeğim," dedi. "Yalan yok. Şu anda olmaz." Başını kaldırdı. Aleti o kadar sertti ki canını *acıtıyordu*. Sert, uzun, dolgundu ve kalçaları çoktan ayrılmıştı. Onu kaldırmak çok kolay olacaktı. Tekrar tekrar içine girerken bacaklarını kalçalarına dolmasını sağlamak.

İkisi de unutulmayı bulana kadar. Ama henüz değil.

"Adrenalin değil." Gözlerini ondan ayırmadı. "Ve sadece seks de değil."

"Oh, beni şimdiden seviyor musun?" Yüzündeki dikkatli maskenin tekrar kaydığını gördü. "Seni bu konuda uyarmıştım-"

"Yalan yok. Kural bu. *Şimdi yalan yok.*" Adamın ağzı kadıninkini aldı. Dudakları ayrılmıştı ve adam dilini içeri soktu. Öpücük dikkatli ya da nazik değildi. Belki de öyle olmalıydı. Ama Alice'e duyduğu ihtiyacın vahşi bir yanı vardı. Ya da belki de özünde vahşiydi ve sonunda onu anlayan birini bulmuştu.

Çünkü Alice saldırının altında geri çekilmeye çalışmadı. Aksine, onunkine denk bir vahşilikle karşılık verdi. Elleri adamın omuzlarına daha sıkı sarıldı ve ayak parmaklarının ucunda yukarı doğru itti. Kadının kaygan, sıcak vücudu adaminkine sürtünüyordu - sikine sürtünüyordu - ve adam onu daha da çok istiyordu. Su çarpiyordu ama

bunu görmezden geldi. Önemli olan Alice'ti. Onu öpmek. Ona dokunmak. Onu damgalamak.

Onu almak.

Aralarında şehvet yanıyordu. Her umutsuz öpücükte ve dokunuşta. Tırnakları adamın tenine batıyordu. Eli vücutlarının arasında kaydı. Parmakları meme uçlarını okşadı ve kız onun ağzına doğru soludu. Güzel. Ama...

Daha fazlasını alırdı.

Onun belinden tuttu ve kolayca yukarı kaldırdı.

"Aziz mi?"

Ona kıyasla çok küçüktü. Onu istediği yere götürebilirdi ve tam o anda...

Onu kaldırdı ve meme ucunu ağzına aldı.

Daha güçlü bir nefes. Bir inilti. Tırnakları onu daha derinden ısırdı. Meme ucunu diliyle yaladı. Emdi. Dişlerinin kenarını şehvetli bir okşayışla hissetmesine izin verdi. Sonra dikkatini diğer göğsüne çevirdi. Meme uçları inanılmazdı. Çok hassastı. Kıvrıldı ve ona karşı eğildi ve inlemeleri onu daha da ileri götürdü.

Bacakları adamın etrafında kıvrıldı. Sikini tam girişe doğru itti-

Sikeyim. Prezervatif. Korunmaya ihtiyaçları vardı.

Nefret ediyordu. *Nefret* ederek başını geri çekti. Su sırtına sıçradı.

"Bana prezervatifin olduğunu söyle."

"Taze kutu, komodin çekmecemde," diye .

Kesinlikle evet. Kızın belindeki tutuşunu bırakmadı. "Suyu kapat."

Gözlerini kırıştırdı. "Ama... ama sen-"

Temizlenmeyi siktir et. Kirli olmayı tercih ederdi. "Kapat şunu, Alice."

Yaptı. Suyun şırıltısı damlaya, damlaya, damlaya dönüşürken, onu duştan dışarı taşıdı. Kızın eli havluya uzandı ama adam yavaşlamadı.

"Kurulanmayacak mıyız?" Alice nefesi kesilmiş bir halde sordu. "Neden zahmet edelim ki? Seni ıslak seviyorum."

"Ah, pis bir konuşmacı."

Aslında, seks sırasında konuşmayı pek sevmezdi. O daha çok aksiyondan yanaydı. Onu yemyeşil yatağa taşıdı. onu. Gülümsedi.

ona baktı ve o-

Adamın elleri kadının kalçalarına gitti. Gülümsemesi biraz soldu.

"Aziz mi?"

"Yeterince ıslak olduğundan emin olalım." Çünkü sert ve derin girmek istiyordu ve kızın da buna hazır olması gerekiyordu. Ayrıca, onun her yerini tatmak istiyordu.

Eğildi, onu biraz daha araladı ve ağzını onun üzerine koydu. Dilinin ilk yalamasında kalçaları ona doğru kalktı. Adamın eli onu sabit tutmak için kalçasının kenarına kenetlendi. "Sakin ol."

"I..."

"Bana güvenebilirsin," diye nefes aldı çekirdeğine doğru.

"Hayır." Üzgün. Çaresiz mi? "Yapamam." Ama kalçaları adama doğru biraz daha eğildi.

Dili onu yaladı. Okşadı. Her bir santimini tattı. İçine soktu. Sonra klitorisine geri döndü, böylece yalayabilir ve yalayabilir ve-

"Aziz!" Keskin bir çığlık. Serbest bırakma çığlığı değil. Henüz o noktaya gelmemişti ama yakın olduğunu biliyordu. Sol eli aşağı indi, böylece yalamaya ve yalamaya devam ederken bile parmakları onun içine girebildi ve-

Onun altında kıpırdandı.

İşte orada. Altına boşalırken aldığı zevki neredeyse tadabiliyordu. Hafif bir patlama değil, onun için ağlamasına neden olan vücudu sarsan bir orgazm.

Serbest kalana kadar onu yalamaya ve tadına bakmaya devam etti ve artçı şoklar geçtiğinde, bir an daha kendini tutamayacağını anladığında, Saint ondan çekildi. Komodinin çekmecesini çekip açtı, daha doğrusu bütün çekmeceyi çekip çıkardı.

Kadından bir kahkaha daha yükseldi. "Vay be, ne güçlüsün."

Çekmece elinden sarkıyordu. Prezervatifler halının üzerine düşmüştü. Çekmeceyi düşürdü. Prezervatif kutusunu kaptı ve saniyeler sonra bir paket açıp çıkardı.

"Güçlü ve büyük."

Başını çevirdi ve Alice'in bakışlarının aletinin üzerine düştüğünü gördü.

Evet, büyüktü. "Çok iyi uyacağız."

Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum."

Ve benim olduğumu biliyordum. Bu düşünce ağır bir şekilde üzerine çöktü. Bunca zamandır orada olan bir gerçektir bu ama o bunu kabul etmek istememişti çünkü hiçbir zaman bir şeyleri -hele insanları- görmemiş ve onların kendisine ait olduğunu düşünmemiştir. Babası tarafından terk edilmiş, her lanet gün mücadele eden bir anneyle bırakılmış, büyürken kendisine ait hiçbir şeye sahip olmamıştır. Başkalarından bir şeyler çalmadığı sürece...

Yapıyor.

Yapacak.

Alice doğrulup oturdu. Prezervatifi ondan aldı. Aletini okşadı. Prezervatifi yavaşça üzerine yuvarlamadan önce onunla alay etti. Dili alt dudağının üzerinde kayıyordu. "Ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?"

Aletin başındaki nemi çoktan görmüştü. Ama meydan okumayı severdi. "Tekrar boşalmana yetecek kadar uzun."

"Sözler, ." Boğuk bir alay. "Bir garanti." Gırtlaktan bir yemin.

Onu yatağa geri yatırdı. Aletini vücudunun girişine yerleştirdi. Kadın bacaklarını tekrar adamın etrafına doladı ve ona doğru eğildi. Adam, kadının fazlasıyla ıslak ve hazır olduğundan emin olduktan sonra derinlere ve sertçe daldı. Tam istediği gibi. Ve kadın onun etrafında harika hissediyordu. O kadar sıkı ve sıcaktı ki, bir an için tüm kontrolünü kaybedebileceğini düşündü. Kör edici bir ihtiyaç dalgasıyla acımasızca içine gireceğini-

Hayır, önce o boşalır. Çünkü seksin onun için iyi, iyiden de iyi olmasını istiyordu. Hayatının en iyisi olacaktı.

Onu kendisine bağımlı hale getirmenin ilk adımı.

Geri çekildi, ancak daha da sert bir şekilde geri daldı. Parmakları aralarına kaydı, böylece iterken onu okşayabildi. Tekrar ve tekrar. Çılgın nefesleri havayı dolduruyordu. Aziz'in kalp atışları kulaklarında yankılandı. Sonra bunu hissetti. Kadının iç kaslarının onun etrafında kenetlendiğini. Yüzüne yayılan zevkle başı yastığa doğru eğildi.

"Aziz."

Kontrolüne veda öpücüğü verdi. Elini klitorisinden çekti ve bacaklarını tutarak omuzlarının üzerine kaldırdı. Çılgınca tutku, serbest bırakılması için şiddetli bir dürtüyle devraldı ve doruğa ulaştığında, tüm vücudu boyunca patladı. Zevk o kadar yoğundu ki sanki onu tüketmiş gibi hissetti ve Saint'in yapabileceği tek şey altındaki kadına sıkıca tutunmak ve yolculuğun tadını çıkarmaktı.

Stratejik bir hata yapmış olması oldukça muhtemeldi.

Alice gözlerini tavana dikti ve nefesini tutmaya çalıştı. Zevk içinde uğulduyordu. Doymuş bir mutluluğun yumuşak bir parıltısı değil, daha çok arada sırada sinir uçlarını titreten, bedenini sarsan bir sarsıntı.

İyi bir seks bekliyordu. Bütün vaatler oradaydı, Saint'e karşı hissettiği ateşli, anlık çekimde. Bu seferlik teslim olmak ona iyi gelmişti. Yeterince güvenli.

Onun açısından yanlış bir hesaplama.

Alice'in umduğu gibi, bu onu kıcıncıdan ısırmaya gelmeyecekti.

Aziz onun alnına bir öpücük kondurdu. Ondan beklemediği, tuhaf bir şekilde şefkatli bir jestti bu. Onlar daha çok şehvetle ilgiliydiler, şefkatle değil. Öpücük onu tuhaf hissettirmişti. Belirsiz. Ama bu belirsizliği analiz edemedi çünkü adam ondan çekildi ve açgözlü bedeni geri çekilmeye direnerek onun etrafında kenetlendi.

"Yine hazır mısın?" Aziz ona o ölümcül gülümsemesini gösterirken mırıldandı.

Oh, evet. Ama bunu söylemedi. Çünkü bir kez çok cazip gelmişti. İki kere iki kere tehlikeli olabilirdi.

Banyoya doğru ilerledi. Alice onun prezervatifi atmak için oraya gittiğini biliyordu. Adam döndüğünde yatakta öylece uzanmak istemiyordu, bu yüzden Alice zıplayıp dolabına koştu. İpek bornozunu aldı ve kendi etrafına sararak-

"Benim hesabıma örtbas etmek zorunda değildin."

Evet, öyle yaptı. Alice bornozun kemerini bağladı ve ifadesini düzeltmek için biraz zaman kazanmak amacıyla küçük bir hareket yaparken ellerine baktı. İşin aslı Alice'in kendini dengesiz hissetmesiydi. Huzursuz. hissetmekten *nefret ediyordu*. "Seninle yürüyebilmek için giyindim.

dışarı." Başını kaldırdı. "Eminim oldukça yoğun bir gün planlamışsındır. Benim de öyle. Gidilecek yerler, öldürülecek insanlar falan."

Hâlâ çıplaktı. Lanet olsun. Çıplaklığı *muhteşemdi*. Bazen erkekler çıplakken garip görünebiliyorlardı. Çok kıllı. Çok solgun. Gevşek kaslar.

Uh, hayır. O Saint değildi. Saint inanılmaz derecede çıplak görünüyordu. Adam bir daha asla ama asla kıyafet giymemeliydi çünkü onu örtmenin bir suç olduğundan oldukça emindi.

Alice suçlar hakkında bir iki şey biliyordu.

Kasları muhteşemdi. Bir kadının ağzının suyunu akıtmaya yeterdi. Ve o dövmele... Kollarında dönüyorlardı. Güçlü göğsünün üzerinde. Kıvrılıyor, dönüyor ve cehennem kadar sert görünüyorlardı. "Dövmelere bayıldım," dediğini kendi de duydu.

"Bazı insanlar onları sevmiyor. Beni çok kaba gösterdiğini söylüyorlar."

"Ben bazı insanlar değilim." Neden onun bahsediyordu? Onu oradan çıkarmayı planlamıştı ama bunun yerine takdirini göstermek için dövmeleri yalaması gerektiğini düşünüyordu. Çok yanıltıcı. "Ama ben genellikle başkalarının hoşlanmadığı şeylerden hoşlanırım."

"Benden hoşlandığını mı söylüyorsun, Alice?"

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. "İkimiz de bana *taptığını* biliyoruz." Elini belli belirsiz havaya doğru salladı. "Ama zaman daralıyor ve belirttiğim gibi, yapılacaklar listemde epeyce şey var, o yüzden..."

Elleri kalçalarına gitti. Bu hareket kaslarının esnemesine neden oldu. Karın kasları tüm ihtişamıyla daha da öne çıktı. Geniş omuzlar. Sekiz paket. Karın kaslarına gelince belki on numara. Güçlü kollar ve kalçalar. Dev bir penis.

Vücuduyla ilgili her şeyi fark etmeyi bırak!

"Ahem." Alice boğazını temizledi. "Sana kapıya kadar eşlik edeyim."

Ona gülümsedi ve içine kapandı. Gülümsemesinde Alice'e çok ama çok kötü bir his veren bir şey vardı. "Tatlım." Saint tam onun önüne geldiğinde durdu. Bakışları Alice'in üzerinde dururken - lanet olsun ki - hassas görünüyordu. "Bir yere gideceğimi sana düşündüren nedir?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Alice kaşlarını kaldırdı. "Korkarım bu yanıyorsunuz." Giysiye ihtiyacı vardı. "Bütün gün burada kalamazsın. Maçımız ne kadar eğlenceli olsa da ikinci raunt beklemek zorunda."

"Ah, yani şimdiden gelecek seferi mi planlıyorsun? Ben de öyle. Sabırsızlanıyorum."

Saçmalık.

"Ve az önce yaptığımız şeyi tarif ederken 'eğlence' mi dedin?" Aziz çenesini kaşdı. Üzerinde sıfır giysi olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Kullanmak istediğin kelime bu mu?"

Aşağı bakmayın. "Hangi kelimeyi tercih edersiniz?" Alice ona kibarca sordu.

"Oh, bilmiyorum. İlkel."

Öyleydi.

"Tüketmek."

Tükendiğini hissetti.

Başını salladı. "Bağımlılık yapıyor."

Bu onu duraklattı. "Bana bağımlı olduğunu mu ?"

"Bence senin gibi birine bağımlı olmak çok kolay olabilir."

Kadın sertleşti. "Neşeli bir şekilde yoluna devam etmen için bir neden daha." Etrafından dolaştı. Banyoya doğru ilerledi. Ah, evet, kot pantolonu oradaydı. Onları aldı ve Saint'e geri fırlatmak için döndü.

Sadece kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. "Seni incittim."

"Hayır, senin için tamamen hazır olduğumdan emin oldun." Hissettiği son şey acı olmuştu. İlkel, tüketen bir zevk mi? İki kere kontrol et.

"Hayır, az önce söylediğim bir şey seni incitti." Başını sağa doğru eğdi. "Neydi o?"

Kotu ona doğru fırlattı. Tabii ki tek eliyle yakaladı. Son anda gelişigüzel kaldırdı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kadın bileğine baktı. Elbette saati yoktu. Duşa girmeden önce onu çıkarmıştı. "Bugün yapacak çok işim var, o yüzden..."

"Sevgilileriniz sizi iki kez orgazm ettikten sonra onları hep kovar mısınız?" Kot pantolonunu çekti. Üst düğmelerini açık bıraktı.

"Onları kovmak öldürmekten daha iyi, değil mi?" Daha önce şehvet beynini bulandırmıştı. Adam haklıydı. Onun için çok uzun bir zaman olmuştu. Teslim olmuştu ve şimdi bir an önce ayağa kalkması gerekiyordu.

Aziz o tembel zarafetiyle ona doğru yürüdü. "Benden neden korkuyorsun?"

"Belki de senin için korkuyorumdur." *Hayır.* Az önce bunu söylememişti. Alice elini ağzına götürmemek için kendini zor tuttu. Ne olmuştu? İyi seks onu konuşkan mı yapıyordu? Bu ortaya çıkan yeni, korkunç bir karakter özelliği miydi?

Ya da... kalbi burkuldu... bu Aziz'in planının bir parçası mıydı? "Neden benimle seks yaptın?"

Başını sertçe salladı. Bakışlarının şiddeti daha da arttı. "Neden korktuğunuza geri dönelim."

"Korkmuyorum." Omurgası sertleşti. "Hiçbir şeyden ya da kimseden. Duymadınız mı? Ben-"

Parmakları çenesinin altında kıvrıldı. "Beni içeri al."

Dokunuşu kadının içinde bir ihtiyaç dalgası yarattı. Kötü bir şey. "Daha önce fark etmedin mi? Kaçırmanın zor olduğunu düşünebilirdim. Seni zaten içeri aldım."

Dudakları seğirdi. "Sen tehlikelisin."

"Ben de seni uyarıyordum."

Daha yakına eğildi. "Ben de haklı olduğunu düşünüyorum."

"Ben her zaman haklıyım." Yanıldığı zamanlar hariç. O zaman çok ama çok yanılıyordu.

Bakışları kızın yüzünde gezindi. "Eğer dikkatli olmazsam, sana aşık olabilirim."

Nefesi dondu. Boğulur gibi oldu ve Saint endişeyle kaşlarını çatı. "Alice?"

"Yapma," diye Alice. "Bu senin cenazen olur."

Ona dokunmaya devam etti. "Seni korkutan şeyin ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

"Bu sabah neredeyse öldürülüyordun. O büyük olayı unuttun mu? Sen, ben değil. *Sen.* Belki de bu sahneye bakmanın ve farkına varmanın zamanı gelmiştir erkekler kim çok yakın bana sahip

başlarına talihsiz şeyler gelir." Bu yüzden... "Bir ve bitti." Kesinlikle. "Eğlenceli bir ara oldu."

Çenesi sertleşmişti. Böylesine nefis bir çene ve onu yalama fırsatı bile bulamamıştı. Yazık.

"Eğlencenin ötesine geçtiğimizi zaten söylemiştik," diye hatırlattı Saint ona, sesi alçaktı.

Evet, vardı. "Akıllı ol, Aziz. Benden uzak dur. Kasabayı terk et. Çünkü benimle kalırsan başına daha çok bela gelecek. Bu sadece bir zaman meselesi." Bela her zaman onu takip ederdi. Gençliğinden beri.

"Ben kaçmam."

Tabii ki bir şey söyleyecekti. Tipik.

Ona doğru eğildi. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Ama ben gideceğim."

Şehri terk ederdi. Doğru. Güzel. O zaman güvende olur ve-

"Evinden ayrılacağım çünkü şimdilik istediğin bu. Ve gidip Tracy Eldridge'i bulmam gerekiyor."

İsmi duyunca midesi bulandı.

"O parkta ne sıklıkla koşuyorsun?" Aziz sordu.

Bu neden önemli olsun ki? Kaşlarını çatarak, "Hemen hemen her gün" diye cevap verdi.

"Alışkanlıklarını değiştirmelisin. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Aynı kalıbı tekrarlamak güvenli değil."

Hayatındaki herhangi bir şey ne zamandan beri güvendeydi? Belki de onun da kendi yolunu bilinçli olarak çizdiğini düşünmeliydi. Ama hayır, şimdi bunu konuşmanın zamanı değildi. "Nereye koştuğum seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü Tracy önemsiyor. Şehre geldiğinde her zaman park manzaralı bir oda tutar. Ve erkenden ayrılır - bugün erkenden dışarı çıktı. Sanırım seni izliyordu." Onu bırakıp geri çekilirken burun delikleri alevlendi. "Ateş edeni iyi göremedim. İlk başta bir erkek olduğunu düşündüm ama o da olabilirdi."

"Ama saldırgan *sana* ateş etti. Bana değil." Alice sesine hafif bir şaşkınlık kattı. "Müşterini kızdırmayı başardın mı?"

"Sen üzerime gelene kadar tetikçi ateş etmedi. O atış sana *ya da* bana yönelik olabilirdi."

Vay canına. Alice zihninde sahnenin hızlı bir tekrarını yaptı. Haklı olabilirdi.

"Onu bulmaya gidiyorum. Seni tekrar göreceğim."

Olay yerindeki polisler tetikçiyi bulma konusunda pek umutlu değillerdi. Ama Saint işi halledecek miydi? Aferin ona.

"Bugün nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Şimdiden beni izlemeye mi başladın? Ne kadar da ." "Alice..."

"Nereye istersem oraya giderim. Her zaman oraya giderim." "Seni bulacağım," dedi başını sallayarak.

Gözleri kısıldı. "Bu bir tehdit mi? Yoksa bir söz mü?" Onunlayken bunu söylemenin zor olduğunu fark etmişti.

"İkisi de, bebeğim." Aziz onu tekrar öptü. Yavaşça, iyice. Ona doğru biraz eğilmiş olabilirdi çünkü bu son öpüşmeleri olacaksa -son öpüşme *olmalıydı*- o zaman tadını çıkarması gerekiyordu. Tadını çıkarmalıydı. Ve bu öpücük paylaştıkları diğer öpücüklerden farklı görünüyordu. Daha yumuşak, evet, ama aynı zamanda daha sahiplenici.

Başını kaldırdı. "Bugün o tatlı kıcına dikkat et."

"Seninkine dikkat et," diye karşılık verdi hiç vakit kaybetmeden. "Seninki kadar iyisini bulmak büyük bir keşif."

Ona göz kırptı. *Göz kırptı*. Ve göğsüne komik bir şey oldu.

"Fark ettiğin için teşekkürler," dedi, "bu benim en iyi özelliklerimden biri." Söylememiştii-

"Bu ve avcılık becerilerim. Onlar da birinci sınıf. Avımı yakalayana kadar asla durmam."

Şimdi bunun bir tehdit olduğunu .

Kadın başka bir şey söyleyemeden, adam giyinmeye devam etti. Koridorda ilerledi. Yol boyunca rastgele bir iki parça giysi daha aldı. Ve birkaç dakika sonra, gitmişti.

Onun ardından kapıyı kilitledi. Pencereden dışarı bakıp Saint'in uzaklaşmasını izledi. Sanki onun izlediğini biliyormuş gibi el salladı. Ukala Saint.

Alice perdenin düşmesine izin verdi. Geri . Ve parmaklarının titrediğini fark ettiğinde, onları yumruk haline getirdi. İşte orada

boşa harcanacak zaman değildi. Alice yapacak çok işi olduğunu biliyordu.

Daha doğrusu, ortadan kaldırılacak bir düşman.

Ve listesinde bir numarada hangi düşmanın olduğunu çok iyi biliyordu. Saint Tracy'yi arıyor olabilirdi ama Alice artık o kadınla iyi geçinme noktasını çoktan geçmişti.

Beni mi izliyordun? Beni takip mi ediyordun?

Durumu tersine çevirme zamanı.

Marcel onu saat üçte bekledi. Ellerini ceplerine sokmuş, içkili mekânın önünde duruyordu.

Onu gördüğünde gülümsedi. "Benimle buluştuğun için çok teşekkürler."

"Önemli olduğunu söylemiştin." Etrafına bakındı. "Dün geceki adamla mı ilgili? Uzak durmasını sağlamamı ister misin?"

Ah, Aziz. "Hayır, onunla hiç alakası yok." Arkaya doğru yöneldi, adamın onu takip ettiğinin farkındaydı. Arabası daha önce kaldırılmıştı ve güzel kırmızı boyası temizlenmek üzereydi. Alice, hareketlerinin kaydedildiğini bilmesine rağmen güvenlik kameralarına bir göz bile atmadı. "Yeni pozisyonunuz hakkında konuşmak istiyordum."

"Benim pozisyonum mu?"

Arka kapının kilidini açtı. Güvenlik sistemi bip sesi çıkarmayınca kaşlarını çattı. Tuhaf.

"Alice?"

Donduğunu fark etti.

"Hangi pozisyondan ?" Marcel itti.

"Oh, evet. Dün gece sana yönetimin senin üzerinde olduğunu düşündüğümü söylemiştim." Alice tekrar Marcel'e baktı. Belki de Logan önce alarmı kurmayı unutmuştu. Tekrarlanmaması gereken bir hata. Onunla mümkün olan en kısa sürede konuşacaktı. "Logan'ın gölgesi olmaya başlamanı istiyorum. O seni eğitecek, böylece sen de katın yönetimini devralabileceksin."

Marcel'in gözleri büyüdü. "Ciddi misin sen?"

"Kesinlikle." Yüzünü öne çevirdi ve arka odadan geçip bara doğru ilerledi. "Bir süredir bir ortak istiyordu, bu yüzden bu hamle onun için mükemmel olacak-"

Vuruşlar sözlerini böldü. Binanın önünden geliyor gibi görünen çok sert, çok kararlı bir vuruş. Ama kesinlikle açılış saati değildi. İçkili mekan hava kararmadan açılmazdı. Ve az önce Abracadabra'nın önünde idiler ve orada kimse yoktu.

Peki şimdi kapımda kim var?

Gürültü devam etti ve içinde bir tedirginlik titreşti. Eğer gece olsaydı ve müzik bangır bangır çalıyor olsaydı, bu sesi asla duymayacaktı. Zaten girişten bar alanına uzanan küçük koridor nedeniyle sesin kesilmesi gerekirdi. Ama dışarıdaki her kimse kapısını yumruklamaya devam ediyordu.

Belli ki, görmezden gelinmek istemeyen biri.

Marcel hemen, "Ben hallederim," dedi. Vurulan yere doğru yürüdü. "Her kimse onu göndereceğim, merak etme."

Ofisine doğru bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü. "Bekle. Ben de seninle geliyorum." Çünkü bu vuruş çok şiddetliydi ve zaten yeterince tatsız sürpriz yaşamıştı, çok teşekkür ederim.

Ana kapıda eski moda gözetleme deliklerinden biri vardı. Şimdiki pek çok kapıya yerleştirilen o küçük dairelerden değil. Bu daha çok mini bir ızgara gibiydi. Şatoları ve geçmiş günleri anımsatıyordu. Alice bu ızgarayı ilk kez bir katalogda gördüğünde çok hoşuna gitmişti, bu yüzden kendi kapısında da yer almasını sağlamıştı.

Marcel ön kapının kilidini açmadan önce ızgarayı açtı. "Kapalıyız," diye tersledi.

"Aç şu lanet kapıyı!" Saint hemen karşılık verdi.

"Yine mi o?" Marcel pek memnun olmamıştı.

"Alice, seni görebiliyorum," diye ekledi Saint acımasızca. "O burada ve beni içeri almanı istiyorum."

"O mu?" Alice kapıya doğru yaklaştı. "Hangi 'kadın'dan bahsediyorsun?"

"Tracy. Sanırım binada." Yoğunluk her kelimeyi sertleştirdi. "Onu buraya kadar takip ettim ve içeri girmem gerekiyor."

Alice dudağını ısırdı. "Onu nasıl takip ettiniz?"

"Tam olarak yasal yollarla değil, o yüzden bunu daha sonra konuşalım, tamam mı? Çünkü seni bir kez daha vurmak için içeride olmasından korkuyorum. Tıpkı bu sabah olduğu gibi."

Marcel'in başı ona doğru döndü. "Oluyor?"

"Alarm çalmadı," dedi Alice usulca. Kollarında tüyler diken diken oldu. "Kapıyı aç."

Marcel kilitleri ve kapıyı rekor sürede açtı. Saint içeri daldı. Hemen Alice'in yanına gitti. Ellerini onun kollarına doladı. "İyi misin?"

O gayet iyiydi. "Dikkatli ol," diye uyardı. "Sesin gerçek bir endişeye benziyor."

"Bu gerçekten endişe verici. Sanırım seni pusuya yatmış bekliyor."

"Kimi arıyoruz?" Marcel talep etti. Elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Tracy Eldridge." Saint onun gitmesine izin vermedi. "Sarı saçlı. Boyu 1.80. Muhtemelen silahlı, bu yüzden çok dikkatli olmalıyız." Alice'i kapıya doğru itti. "Aracım dışarıda. Anahtarlarımı al ve içeride bekle."

"Hayır." Dışarıda bir yerde beklemeyi planlamıyordu. "Ben de arayacağım. Ama bence yanıyorsun." Söylenmesi gereken sözler. "Marcel ve ben az önce arka kapıdan girdik. Depoda değildi. Barda da değildi. Burada değildi."

Yüzündeki sert gerilimden eser kalmamıştı. "Aksini söyleyen bir istihbaratım var."

İstihbarat mı? Tüyleri daha da diken diken oldu.

"Siz içeri girdiğinizde saklanıyor olabilir. Yalnız olmadığınızı görünce gözden kayboldu." Marcel'e baktı. "Sen arka odayı al. Alice ve ben onun ofisini arayacağız."

Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Az önce işaretlediğiniz o küçük listede ofisinizden bahsetmediniz." Onu serbest bıraktı. "Olması en muhtemel yerin orası olduğu anlaşılıyor. Özellikle de seni bekliyorsa."

Haklıydı. Alice onu bara geri götürecek olan küçük koridordan aşağı döndü. "Bu iş yeterince uzadı."

"Aynen öyle." Bileğini yakaladı. Onu geri çekti. "Yani, kuralları anlamamız gerekiyor."

Kurallar mı? Kuralları pek sevmezdi. Saint onun kişiliğindeki bu özelliği nasıl gözden kaçırabilirdi?

Marcel oyalandı. Dinledi.

"Arabada beklemek istemediğini anlıyorum. İyi, kötü bir kelime seçimi yaptım," diye itiraf etti Saint.

"Evet," diye kabul etti. "Zavallı. Beni asla bir arabaya tıkamazsın."

"Ama ilk *sen* giremezsin. kalacaksın."

"Neden?" Ona alaycı bir bakış. "Bana bir şey olacağı düşüncesine katlanamadığın için mi? Bu fikir seni tamamen delirtiyor mu?"

"Evet." Tereddüt yok.

Şey...Alice yutkundu. Onun itirafına verecek hazır bir yanıtı yoktu.

"Ve silahı olan benim," diye sertçe işaret etti. "Yani, o daracık elbisenin altında bir yere saklamadıysan..."

"Fark ettiğin için teşekkürler." Çok sıkıydı.

"O zaman geride dur. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Gözleri parlıyordu. "*Kimse* sana zarar vermeyecek."

Ne kadar da korumacı. Ve eğer bu şekilde oynamak istiyorsa... Alice geri çekildi ve ona ilerlemesini işaret etti. Marcel'in onları izlediğinin son derece farkındaydı.

"Demek böyle oluyor," diye mırıldandı Marcel. "Uyarıma rağmen mi?"

"Daha sonra güzel bir sohbet edeceğiz," diye söz verdi Saint ona ipek gibi. "Şimdilik gidip Alice'e saldırmak için bekleyen biri olmadığından emin olalım, olur mu?" Saint, Marcel'in cevap vermesine fırsat vermedi. Parmaklarını Alice'in parmaklarına doladı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Bar bölümüne ulaştıklarında Marcel arkaya doğru döndü. Saint ve Alice onun ofisine doğru ilerlemeye devam ettiler. Barın içi hâlâ karanlıktı. Alice ışıkları yakmaya fırsat bile bulamamıştı. Yüksek pencerelerden sızan aydınlık gölgelerin bir kısmını kovalıyordu. Etrafına bakındığında hiçbir şeyin rahatsız edici görünmediğini gördü. "Belki de yanılıyorsun," dedi Saint'e.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var." Adam kadının elini bıraktı ve kot pantolonunun arka kemerinin altından bir silah . Silah o ana kadar gömleğinin düşme yerinin arkasında saklıydı.

Sol eli ofisinin kapı koluna gitti.

İşte o zaman kapının açık olduğunu fark etti. Sadece bir santim. Belki iki santim. Normalde ofise girmek için güvenlik kodunu girmesi gerekiyordu.

Ama kapı açık.

"Dün gece kapıyı emniyete aldın mı?" Saint bilmek istedi.

Dün gece mi? "Kesinlikle," diye dürüstçe cevap verdi. Bunu çok net hatırlıyordu. Bir önceki gece kapıyı kapatıp kilitlediğini. "Marcel'le beni nasıl baştan çıkaracağın ve tüm sırlarımı çalacağın hakkında harika bir tartışma yapmadan önceydi."

Omuzları gerildi. "Gerçekten bunun zamanı değil."

Hayır, öyle olduğunu sanmıyordu. Eli uzandı ve onun yanına bastırdı. "Dikkatli ol."

"Şimdi beni önemseydiğini düşünüyorsun," fısıldadı. Elini bıraktı.

"Burada kal." Aziz'den kesin bir emir. Kapıyı iterek açtı. İçeri koştu.

Ve... "*Lanet olsun.*" Şok. Alarm.

Öne doğru eğildi. "Aziz mi?"

"*Siktiğimin Cehennem.*" Başka bir Ünlem. Aynı kelimeler. Daha sert.

Angrier.

Bir santim daha ilerledi.

Aziz onun kapısında belirdi. "İçeri girme."

"Ama burası benim ofisim." Elbette içeri girebilirdi. Alice ayak parmaklarının ucuna basarak onun etrafında dönmeye çalıştı. "Hemen geri döndüğüne göre Tracy'nin içeride olmadığını varsayıyorum-"

"O içeride."

Alice ayak parmaklarının üzerinde durmayı bıraktı. "Onu orada öylece bıraktın mı?" Dudakları birbirine yapıştı. "Bu kadar yeter. Onunla ben ilgileneneceğim." İleriye doğru itti.

Onun yolundan çekilmedi. "Hayır, Alice. *Hayır.*"

"Hayır mı?" Kendi sesi yükseldi. "Hayır mı? Bir kez olsun - sadece bir kez- belki birinin benim tarafımda olmasını sağlayabilirim? Eğer ofisime zorla girdiyse, bana zarar vermek istediği için oradaysa, çekip gitmeyeceğim. O kaltağı tutuklatacağım. Bir hapisane hücresinde çürüyebilir. O-"

"O öldü."

Ağız açık kaldı. "Ne?"

"Ve onu görmek istemiyorsun. Kahretsin, kimse bunu görmek istemez."

Kalp atışlarının sesi daha da yükselmişti. Ofise girmesi gerekiyordu. "Tamam." Yumuşak. Belirsiz. "Tamam." Alice dönerek uzaklaştı, onun da onu takip edeceğinden emindi. "Polisleri arayacağız. Onları buraya getireceğiz."

Aziz onu takip etmek için ilerlerken adımlarının belli belirsiz sesini duydu. Yarım saniye bekledikten sonra Alice sağa doğru hızlı bir dönüş yaptı. Adam küfredip onu yakalamaya çalışırken bile yanından hızla geçti.

Kapıya kadar gelebildi. Kolları karnına dolandı ve onu geri çekti, ama elleri dışarı çıktı ve kapı çerçevesinin kenarlarına dokundu çünkü kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu-

OhmyGod.

Alice, Saint'in karşısında arkasına yaslandı. "Tatlım, seni uyarmaya çalıştım." Vücudu titredi.

Tracy'yi görebiliyordu. Onu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Diğer kadın Alice'in ofisindeydi. Alice'in ofisinde... en değerli büyü eşyası olan su işkence odasında. Sadece oda boş değildi. Birisi bir hortum bağlamış ve Alice'in banyo lavabosundan odaya uzatmıştı. Su hücrenden taşmıştı. Halıyı ıslatmıştı.

Tracy o işkence odasında süzülüyordu. Saçları etrafında uçuşuyor, bağlı elleri ve ayakları camdan rahatça görülebiliyordu.

Alice'in dizlerinin bağı çözüldü. O anda düşebilirdi ama Saint'in tutuşu onu dik tuttu.

"Sorun yok," diye fısıldadı. Onu kucaklamaktan çok sarılıyordu. "Yanımdayım."

Çok yanılıyordu. O iyi değildi. O da iyi değildi. *Hiçbir şey* iyi değildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Onu Alice'ten ayırmışlardı. Saint'in anladığı bir hareketti ama kendini karakoldaki sorgu odasında bulduğunda yine de sinirlenmişti. Tracy'yi bulduktan sonra polisleri aramıştı. Alice tek kelime etmemişti. Şok geçirmiş gibi görünüyordu. Çok solgun. Çok kırılıyordu. Onu kollarının arasına alıp her şeyden ve herkesten korumak istemişti...

Ama halledilmesi gereken korkunç bir cinayet meselesi vardı. Alice'in ofisinde işlenen bir cinayet.

Sikeyim.

"Bakalım doğru anlamış mıyız?" Saint'in karşısındaki dedektif ona yorgun bir gülümseme verdi. Heidi. Heidi Lockett. Oldukça taze yüzlüydü ama gözleri keskindi. Ortağı Jamal Preacher daha yaşlı görünüyordu ve gözlerinden polislik yaptığı süre boyunca çok fazla ahlaksızlık gördüğü anlaşıyordu.

İkisi de yetkin görünüyordu. Ve cehennem gibi şüpheli.

Heidi masaya vurdu. "Sen ve Alice Shephard ofise birlikte girdiniz ve cesedi buldunuz."

"Yüzde yüz doğru değil." Bunu daha önce de yaşamışlardı. "Önce ben girdim, cesedi gördüm ve ondan dışarıda kalmasını istedim. Suç mahallini ne kadar az kirletirsem o kadar iyi olur diye düşündüm." Alice'in diğer kadını o şekilde görmesini istememişti. İnsanın kafasında yer etmesine gerek olmayan bazı görüntüler vardı.

"Ama Alice seni dinlemedi. Zorla içeri mi girdi?" Jamal'dan.

Daha çok bir anda yanından geçip gitti. Onun çok ama çok hızlı hareket edebildiğini unutmamalıydı. "İçeri baktı. İtmekten çok kaçtı." Bunun geldiğini görmemişti çünkü Tracy'yi kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmakla meşguldü.

"Tracy Eldridge müşteriniz miydi?" Heidi yine konuşmaya başlamıştı. O ve Jamal soruları sırayla soruyorlardı. Aralarında sorunsuz bir ortaklık ilişkisi vardı, bunun için onlara puan verebilirdi. Şüphelinin dengesini bozmak için güzel, hızlı bir soru sorma temposu.

Ve Saint onun bir şüpheli olabileceğini düşünüyordu. Şimdilik. Alice'in listenin başında olduğunu da çok iyi biliyordu. "Tracy ofisime geldi çünkü faili meçhul bir davayı çözmek için yardım istiyordu." Sağ tarafındaki tek yönlü aynaya bakmadı, ama orada kimin onu izliyor olabileceğini merak ediyordu.

"Kardeşinin davası mı?" Jamal sordu.

"Bu o olmalı." Önünde soğuk bir fincan kahve duruyordu. Ona dokunmamıştı. Dokunmaya da niyeti yoktu. Polisler her zaman kahve getirmeye devam ederdi çünkü kafein suçluları heyecanlandırır ve tuvalete gitme ihtiyacı duymalarını sağlardı. Suçluyu sinirlendirecek ya da dengesizleştirecek her şeyi yaparlardı.

Jamal, Heidi ile bakıştıktan sonra, "Peki Tracy davayı alman için sana ne kadar ödedi?" diye sordu.

Yalan söylemenin anlamı yok. "Alice'in Donovan'ı öldürdüğüne dair kesin kanıt bulmam için 200 bin dolar teklif etti."

Jamal ısıklık çaldı.

"Çeki hiç bozduрмаđım. Hala Florida'daki masamda duruyor. Buz Kırıcılar karşılıksız çalışıyor."

"Ah, huh." Heidi'nin şüphesi açıldı. "Ama çeki sen aldın. Ne yaptın, eğlence olsun diye masana mı koydun?"

"Hayır, onu için yaptım." Ve soruları yanıtlamaya devam ederken son derece sakin kaldı. "Davayı almazsam başka birine gideceğı hissine kapıldım. İki yüz bin dolar için her şeyi yapabilecek birine"

Jamal öne doğru eğildi. "Peki sen yapmaz mıydın? Yani hemen hemen her şeyi yapmaz mıydın?"

Jamal'ın sunduğı yemi yutmadı. Hiçbir şekilde soğukkanlılığını kaybetmeyecekti. "Bir sürü param var. Bugünlerde çaresiz değılim."

Cemal bir elini özenle tıraş ettiğı çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bazen mesele gerçekten para değıldir, değıl mi? Bir adamı başka pek çok şey motive edebilir. Sadece açgözlölük değıl. Dışarıda bir sürü başka günah var." Heidi'ye kaşlarını çatdı. "Bana Vaiz deniyor olabilir ama kilisede her zaman sen varsın. Hatırlatın bana, neydi o yedi ölümcöl günah? Açgözlölük ve oburluk..."

"Büyük günahlar." Heidi'nin Aziz'e odaklanması hiç . "Açgözlülük, gurur, gazap, kıskançlık, oburluk, tembellik ve tabii ki... şehvet."

Aziz kendini tutamadı. Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "gelenin en iyisi bu mu?" Başını hayal kırıklığıyla salladı. "Ben de burada etkilenmişim. İkinizin de marjinal bir yetkinlikten daha fazlası olduğunuzu düşünüyordum. Sonra gidip umutlarımı ve hayallerimi yıkmak zorunda kaldınız." Umutsuz bir iç geçirdi. "Eğer Tracy'yi çılgınca bir sevgili kavgası yüzünden öldürdüğümü söylüyorsanız-"

"Söylediğim şey bu değil." Heidi öne doğru eğildi. "Tracy Alice Shephard'ın peşindeydi. Birçok kez birlikte görüldüğünüz Alice Shephard'ın."

"Çünkü onu araştırıyordum."

"Daha bu sabah," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi, "bir üniformalı senin ve Alice'in Forsyth Park'ta birlikte olduğunuzu ihbar etti. Birisi sizi vurmaya çalışmış... ya da belki Alice'i vurmaya çalışmış."

"Evet. Öyle oldu."

"Üniformalı senin ve Alice'in oldukça arkadaş canlısı görüldüğünüzü fark etti." Kaşlarını kaldırdı. "Tuhaf bir ayrıntı."

"Pek sayılmaz." Cemal sandalyesinden kalktı. Küçük odanın içinde yavaş adımlarla dolaşmaya başladı. "Alice'in erkekleri bir çırpıda kendine aşık etmek gibi bir geçmişi olduğuna eminim. Sen sadece uzun bir sıranın sonuncusu olacaksın. Ve belki de Tracy'nin sınırı aştığını fark ettiğinde sinirlendin. Alice'i hedef alıyordu, sen de yeni kız arkadaşın için bir sorunu ortadan kaldırmaya karar verdin."

Cidden Tracy'yi Alice için öldürdüğünü mü ima ediyorlardı? Saint kendini tutamadı. İçinden kahkahalar döküldü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, iki dedektif eğlenmiş görünmüyordu.

Bir süre daha güldükten sonra "Bu şüpheni destekleyecek bir kanıtın var mı?" diye sordu.

Sessizlik.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsemesi tamamen solmuştu. "Artık zamanımı boşa harcamaktan bıktım. Ya beni bir şeyle suçlayın ya da ben çıkarken kapıyı açın."

"Başka bir cinayet ve olayların tam ortasında olduğunuz başka bir gün."

Alice omurgası tamamen dik, bacakları çapraz ve bir ayak bileği tembelce sallanır şekilde oturdu. Sorgu odasındaki sandalye korkunç derecede sert ve rahatsızdı, ama sanki pelüş bir tahtta oturuyormuş gibi davranmaya özen gösterdi. Ne de olsa görünüşü korumak gerekiyordu. Ve iki polisin önünde sarsılmış görünmesine bir an için bile izin vermesine imkân yoktu.

Heidi Lockett ve Jamal Preacher. Onlarla daha önce tanışmıştı. Sırf onun hayatını daha da stresli hale getirmek için Abracadabra'ya uğramayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Bu davada çalışan cinayet masası dedektiflerinin onlar olacağını öğrenmek hiç de sürpriz olmamıştı. Ayrıca sürpriz olmadı mı? Zaten ona karşı önyargılıydılar. Alice onlara "Bu aslında benim ilk cinayetim," diye hatırlattı. Alice'in gözleri büyüdü. "Diğerleri hakkında ne biliyorsun?"

Jamal'ın dudakları gerildi. "Sanırım ortağım geçmişinizdeki üç kayıp adamdan bahsediyordu."

Alice elini göğsüne götürdü. "Hâlâ aklımdan çıkmıyorlar ve hâlâ bu kâbusu sona erdirmek için yakında eve döneceklerini umuyorum." Bu ifadenin bir kısmı doğruydı. Bir kısmı da yanlıştı. Yine de bunu asla bilemeyeceklerdi. Sadece onlarla alay ettiğini düşüneceklerdi.

"O *kayıp* adamlardan biri... kız kardeşi az önce ofisinizde öldürülmüş olarak bulundu." Jamal karşısındaki sandalyeyi çekip çıkardı. Ayakları gıcırıyor, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi ses çıkarıyordu.

"Cinayet olduğundan emin miyiz?" Alice sorguladı.

Heidi ona bön bön baktı. "Sence kendini bağlayıp tankın içine mi atladı?"

"Daha garip şeyler de oldu. Ayrıca, sihirbazlar bu rutini her zaman yaparlar."

Heidi ağzı açık bir şekilde durdu ve ters ters baktı. "Bu hiç komik değil."

"Hayır, gülmüyorum. Size Tracy Eldridge'in dengesiz olduğunu söylüyorum. Bunu size çok uzun zamandır söylüyorum. Beni takip ediyordu. Beni taciz ediyor. Dün gece arabama ve bana boya püskürttü ve o-"

"Dün gece sana saldırdı," diyerek sözlerini kesti Cemal. "Ve bugün öldü. İşkence odanda öldü. Ofisinde ölü. Bence sinirlendin ve seninle uğraşmayı bırakmadığı için ondan intikam almaya karar verdin. O

Saint denen adamı bile hayatına burnunu sokması için tuttun. Seninle gerçekten ilgilendiğini sanıyordun ama o sadece seni hapse göndermek için çalışıyordu-"

Eli göğsüne doğru kalktı. Havada salladı. "Lütfen." Yumuşak. Nefes nefese. "Duygularımı incitiyorsun."

"Cehenneme kadar yolun var," diye tersledi Jamal.

Haklıydı. Hem de nasıl. "Bence haddinizi aşıyorsunuz." Bakışları aralarında gezindi. "Daha ölüm saatini bile belirlemediniz. Ofisimde ipucu aramayı bitirmediniz. Ve bu arada, devam edin. Gönlünüzce arayın."

"Teşekkürler. Alacağız." Heidi'den kısaltılmış bir yanıt. "*Suç mahallerinde* böyle yaparız."

Mantık yürütmeyi denemeli mi? Belki de. "Onun bedenini tanka nasıl kaldırabilirdim ki? Benden daha büyüktü. Ve üzerimde bir tür savunma yarası bırakması gerekmez miydi?" Alice iki işaretli kolunu da uzattı. Polislerin iyice, uzun uzun bakabilmesi için onları yeterince uzun süre yukarıda bıraktığından emin oldu. "Güvenlik kameramı kontrol ederseniz - Abracadabra'nın arkasında bir tane var - Marcel Taylor ile geldiğimi görürsünüz. Birlikte girdik. O ana kadar içkili mekanda . Sonra Saint geldi. Cesedi bulduk -kabuslarımı dolduracak bir manzara- ve hemen polisi aradık." Hassas bir duraklama. "Sen."

Ve tam bir işbirliği içinde olmama rağmen beni bir sorgu odasına çünkü elbette suçlu olmalıyım. Neden olmasın?

Cemal'in keskin bakışları onu inceledi. "Adli ceset üzerinde çalışıyor. Yakında ölüm saatini öğreneceğiz. Ve elimizde bol miktarda kanıt olacak."

Senin için harika. Alice bunu söylemedi. Alice kollarını indirirken, "Suya batmış cesetlerde durum nasıldır bilmiyorum," düşündü. Kaşları çatıldı. "Bu cesedin ısını etkiliyor mu? Çürüme hızını mı? Kanıtları yok eder mi?"

Bakışları daha da koyulaştı.

"Bana haber vermen gerekecek." Bacak bacak üstüne attı ve sandalyesini geriye itti. Çığlık, kara tahta üzerindeki tırnakların daha yumuşak bir kayışıydı. Alice ayağa kalkarken elbisesini düzeltti. "Daha doğrusu, avukatıma haber ver, olur mu? Çünkü seninle konuşmayacağım."

yine onsuz. Bugün size nezaketen geldim. Bu şok edici, korkunç bir eylemdi. hiçbir ilgisi olmayan bir olay. Dışarıda çok tehlikeli biri var ve beni saldırgan olarak görmek yerine belki de davaya bir kez daha bakmanız gerekiyor."

Sakince kapıya doğru yürürken onu durdurmaya çalışmadılar. Onu nasıl durdurabilirlerdi? Tutuklu gibi değildi.

"Kurban olduğuna inanmamızı mı istiyorsun?" Heidi'nin alaycı sorusu, neredeyse kabaca kayan sandalye ayakları kadar rahatsız ediciydi.

Alice kapıyı açtı. Saint'in yakınlarda uzandığını görünce biraz sertleşti. Sorguya kulak misafiri olabilecek kadar yakın mıydı? Sinsi Saint. Onu görünce doğruldu. Başını ona doğru eğdi ama polislere dönerek, "Tanrım, hayır. Ben kimsenin kurbanı değilim. Ama bu özel durumda," bakışları Saint'in bakışlarını tuttu, "ben bir katil de değilim." Saint'e doğru bir adım attı.

Ona elini uzattı.

"Belki de yeni erkek arkadaşındır!" Heidi seslendi. "Bunu düşündün mü? Tracy o su tankına tıklılırken *onun* nerede olduğunu biliyor musunuz? Ona kızgın olduğunu biliyoruz. Bu sabah onun ateş ettiğini düşündüğünü biliyoruz. Belki de sana zarar vermediğinden emin olmak istedi ve onu dışarı çıkardı."

Saint'in elini tuttu. "Bir an, beni alt edebilmek için baştan çıkarıyorsun. Sonra, sözde benim için öldürüyorsun." Parmakları onunkilerle birleşti. "Keşke bir senaryo seçip onunla devam etseler. Bir ileri bir geri gitmek başımı döndürüyor."

"Onu ben öldürmedim." Büyümüştü. Sevdiği o seksi, gür ses.

"Ben de bilmiyordum." Polislerin onları izlediğinden emindi. Belki de onlara bir gösteri yapmalıydı. "Ama seni baştan çıkardım."

Ona gülümsedi. "Yanlış. Seni baştan çıkardım." Başını onunkinin üzerine eğdi. Dudakları kızın ağzına değdi. Kışkırtıcı, çok kısa bir dokunuş. "Gitmeye hazır mısın?"

Hazırdan da öte.

Bir kadın öldürüldüğünde gülümsemek. İkisinin de soğukkanlı görüldüğünü biliyordu. Şüpheli. Masum insanlar muhtemelen gülümsemezdi. Daha fazla işbirliği yaparlardı. Polislerle konuşurlardı ama...

Alice hiçbir zaman tamamen masum olduğunu iddia etmemişti ve Aziz'inin de masum olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu. Onların yaşadığı türden bir hayatı yaşayıp masumiyetinizi koruyamazdınız.

Hâlâ el ele tutuşarak yürüyorlardı. Onu istasyonun önüne doğru yönlendiriyordu ama... "Kişisel tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bu bir beslenme çılgınlığı olacak." Gazetecilerin çoktan sıraya girmiş olacağından emindi. şüphesiz bir polisten faydalı bir ipucu. "Görüntünüzün tüm haberlerde yer almasını istemiyorsanız, önce benim çıkmama izin vermelisiniz." Alçak sesle, sadece onun kulakları için. "Onlara bir ifade vereceğim, sen de sıvışabilirsin."

O durdu. O

da durdu.

Başını ona doğru çevirmişti, o da aynısını yaptı. Onun gözlerine bakmaktan hoşlanıyordu. Çok derin ve karanlık.

"Beni korumaya mı çalışıyorsun?" Aziz'den sessiz bir soru.

Başını salladı ama...evet. Belki de. "Sadece sana bir çıkış yolu gösteriyorum."

Birbirine bağlı ellerini kaldırdı. Parmak eklemlerini öptü. "İhtiyacım yok." Sonra ön tarafa döndü. Aziz öne doğru bir adım attı.

Omuzlarını dikleştirerek o da aynısını yaptı. Cam kapılar açılır açılmaz...

"Alice! Alice, kayıp sevgilinin kız kardeşinin senin evinde öldürölmüş olarak bulunduğu doğru mu-"

"Alice, Tracy Eldridge senin öldürdüğünü bildiği için mi öfkelendin-"

"Alice, bu senin yeni sevgilin mi?"

Az önce o güröltölü soruyu soran erkek muhabire baktı. Tyler McQuinn. Kahverengi saçları her zamanki gibi özenle taranmıştı. Takım elbisesinde hiç kırışıklık yoktu. Ya parlak yeşil gözleri? Niyetle açėözölüydüler. Kız soruya -hiçbirine- cevap veremedен Tyler dikkatini Saint'e çevirdi.

"Alice'le birlikte olmaktan korkuyor musun?" Tyler talep etti. "Sıradaki sen olacaksın diye endişelenmiyor musun?"

"Sırada ne var?" Aziz tembelce sordu. Parmakları nazikçe onunkileri sıktı.

Kendini doğrudan ateş hattına atıyordu. Gereksiz bir hareketti. Bunu yapmasına gerek yoktu. Bunu yapabiliirdi.

muhabirlerin dikkatini kolayca dağıttı. Suya azıcık kan atsaydık, çok hoşlarına gidecekti. Onlar onunla meşgulken, Saint kaşabilirdi.

Onun yerine.

"Bir sonraki kaybolan." Tyler daha da yaklaştı.

Aziz güldü. "Ortadan kaybolmayı planlamıyorum." Kendinden emin. Soğuk. "planladığım şey..." Parmaklarını bıraktı ama sadece kolunu ona dolayabilmek ve onu kendine daha da yaklaştırabilmek için. "Alice'in yanında kalmayı planlıyorum." Bakışları onun yüzünde gezindi. "Onunla gelebilecek herhangi bir tehdit arasında olacağım."

"Tracy Eldridge'i bir tehdit olarak gördünüz mü?" Rastgele bir bağırış. "Sen-"

"*Alice!*" Tanıdık bir ses gürültüyü yarıp geçti.

Gazeteci kalabalığının arkasında duran Logan'ı görebilmek için Aziz'den uzaklaştı. Havaya sıçradı. Ona el salladı.

"Araba bekliyor!" Logan patladı.

Yeterince eminim, o yaptı. şimdi tek mesele ona *ulaşmaktı*. Ama Aziz bu sorunu çözdü. O-

"Çekil lan yolumuzdan," diye emretti Aziz. Sonra onu göğsüne yaslayarak ilerlemeye başladı. Güçlü kollarından biri omuzlarını sarmıştı. Diğeri yolu açtı. Muhabirler onun yolundan çekildiler ve o da onları suçlamadı. Ondan yayılan yoğun, odaklanmış bir vahşet vardı.

Logan cipinin arka kapısını çekerek açtı.

Alice içeri girdi. Logan hemen kapıyı iterek kapatmaya çalıştı-

Saint onu yakaladı. "Hayır, pislik. Ben de geliyorum. Ön tarafa *geç ve sür*." Arabaya atladı ve Alice'in yanına geçti. Kalçası Alice'in kalçasına değdi.

Kapı çarparak kapandı. Logan aracın etrafında tepindi ve birkaç dakika sonra motorun homurdanarak çalışmasını sağladı. Dikiz aynasını kontrol etti. "Bu yolculuk sadece Alice içindi."

"Evet, beni taksi çağdırmaktan kurtardı. Kiralık arabam hâlâ içkili mekanda."

Çünkü polisler onlara devriye arabalarıyla eşlik etmişti. Ayrı devriye arabaları. Muhtemelen karakola gitmeden önce Saint'le özel olarak konuşmalarını istemedikleri içindi.

Cip kaldırımdan uzaklaştı. "Alice," diye içini çekti Logan. "Neler oluyor böyle?"

Büyük soru buydu. Çok uzun zamandır aklını kurcalayan soru. Aziz'e bir bakış attı. Söyleyeceklerini duymaya hazır mıydı? Belki de hazırdı. Ona inanır mıydı? *Muhtemelen inanmazdı*. "Bence bu çok açık." Sesi kendi kulaklarına bile inanılmaz derecede yorgun geliyordu. "O geri döndü."

Gerginlik aracı doldurdu. Gerginliğin Aziz'den geldiğini biliyordu. "Kim o?" diye sordu.

"Oh, sadece, bilirsin..." Ruhu yorgun düşen Alice saçlarını yüzünün kenarından geriye doğru itti. "Sadece benim dost canlısı mahalle sapığım ve görünüşe *göre... katil*."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Şaka yapmıyordu. Alice'in dolgun dudaklarında gülümseme yoktu ve sesi son derece ciddiye.

"Seni takip eden biri mi var?" Aziz ona dikkatle sordu. "Ve bunu bana *şimdi mi* söylüyorsun?"

Başını ona doğru eğdi. "Teknik olarak, birden fazla vardı. Ama Tracy Eldridge'in denklemden nasıl çıkarıldığını görünce..." Yutkundu ve saçlarını bir kez daha geriye taradı. Elleri kucağına düşmeden önce parmaklarındaki belli belirsiz titremeyi yakaladı. "Sanırım bir kişi kaldı. Çok tehlikeli bir takipçi."

Logan ön koltuktan, "Şehirden ayrılmalısın," dedi. "Derhal."

"Kaçmak değil," diye karşılık verdi Saint. "Öylece çekip gidemez. Eğer bir pislik ona kilitlenmiş ve yüklenmişse, o zaman-"

"Logan beni kastetmedi. Genelde oldukça güvendedeyimdir. Gerçi güvende olmak göreceli bir terim sanırım." Alice dikkatli bir nefes verdi. "Kasabayı terk etmen gerektiğini kastetti."

SUV ışıktaki fren yaptı. Logan ön taraftan, "Evet, seni kastetmiştim," diye açıkladı. "Tabii yaşamaya devam etmek istiyorsan. Onunla yatmamalıydın, Alice. Kötü fikirdi."

Saint'in üzerine ölümcül bir durgunluk çöktü. "Beni bütün gece ve her lanet gün becerebilir." Alçak. Ölümcül. "Seni ilgilendirmez."

Logan'ın ellerini havaya kaldırdığını gördü. "Hey, sakın ol! Ben düşman değilim! Alice'le ilişkiye giren erkeklerin yok olduğunu sen de biliyorsun. Bu hayatı sen seçtin dostum. Umarım buna değmiştir."

Alice öne doğru eğildi ve önündeki koltuğu kapı. "Sen sürmeye ne dersin? Bunu yapabilir misin? Işık bir dakika önce falan değişti." Yanakları kızarmıştı. Alice'in sesindeki bu incinmiş miydi?

Alice'in acı çekmesinden hoşlanmazdı. "Buna değer."

Logan cipi çalıştırırken bile ona baktı. Araç ileri doğru savruldu. Alice biraz sallandı ve Saint onu sabitlemek için elini omzuna attı.

"Buna değer," diye
tekrarladı. Kadın
dudaklarını yaladı.

"Şimdi söylemesi kolay. Bakalım bu ne kadar sürecek," diye açıkladı Logan. "Senin için geldiğinde hâlâ böyle hissetmeyeceğini tahmin ediyorum. Ellerini ondan *uzak* tutmuş olmayı dileyeceksin."

Alice gözlerini devirdi. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Araba çağırdığımda arkadaşça davranacağını düşünmüştüm. Ortaya çık. Bizi oradan çıkar. Ve hayatım hakkında son derece iç karartıcı bir söylemde bulunma-"

"Ofisinde yüzen ölü bir kadın vardı. İşler iç karartıcı. Oldukça da tehlikeli. Tekrar söylüyorum... Şehirden gitmeli."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Saint Alice'e dokunmaya devam etti. "Bu sapık ne zamandır sende?"

Bir kez daha yutkundü. "Söylemesi zor. Potansiyel olarak... on sekiz yaşımdan beri mi?"

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"İlk başta çok açık değildi. Ancak daha sonra bazı şeyleri bir araya getirmeye başladım. O, şey, sahiplenici. Başkalarının çok yaklaşmasından hoşlanmıyor." Uzun kirpikleri bakışlarını gizlemek için aşağı indi. "Yaklaştıklarında, onları ortadan kaldırıyor."

Kayıp üç eski sevgili. "Orospu çocuğu."

"Evet, ben de onun hakkında genellikle böyle düşünüyorum." "Sizinle konuştu mu? Temas kurdu mu?"

Kirpikleri kalktı. Bakışları aracın ön tarafına doğru kaydı. Logan'a doğru mu? Alice, "Bu oldukça karmaşık," diye açıkladı.

"Cinayet genellikle öyledir." Aziz bu saçmalıklardan bıkmıştı. İçinden öfke fışkırıyordu. "Madem bir sapığın vardı, madem tüm bu suçların arkasında başka birinin olduğunu biliyordun, neden ilk günden bana söylemedin?" Bunun yerine onu karanlıkta bırakmıştı. Şimdi Tracy ölmüştü. O sabah ateş edenin Tracy olduğunu düşünmüştü ama ya o değilse? Ya Alice'in sapığıysa?

Hay sikeyim. Tracy de onu takip ediyordu. Alice'in adımlarından kaçıyordum ve... bu adam da mı? Bu lanet orospu çocuğu-

Alice'in o mağrur çenesi, başı ona doğru dönerken bile daha yukarı doğru eğildi. "Sana o zaman , bana inanır mıydın?"

"I-" Lanet olsun. Yalan söylemeyecekti. "Hayır."

Dudakları aşığı doğru çekildi. "Aynen öyle." Hüzün. Koltuğı geri .
"Şimdi bana inanıp inanmadığını bile bilmiyorsun, değil mi?"

Sorunun aralarında havada asılı kalmasına izin
verdi. Kızın omuzları kamburlaştı. "Teşekkürler."

Ona zarar veriyordu. Onu incitmek *onu da* incitiyor gibiydi. "Neye
inanacağımı bilmiyorum." Mutlak bir gerçek. "Benden sır saklıyordun."

"Bunun için kendini kötü hissetme, dostum!" Logan ön taraftan
seslendi, sesi Alice'inkine kıyasla garip bir şekilde neşeliydi.
Saint'inkine kıyasla. "Herkesten sır saklıyor, benden bile ve ben onun
ailesine en yakın şeyim."

"Artık ben varım." Aileden olduğundan değil ama... o bir şeydi.
Birbirleri için ne ifade ettiklerini bilmiyordu ama Alice ona bağılıydı.

Alice'e bağılıydı.

Logan güldü. "Elbette. Dava bitene ve onu kilit altına alana ya da
adını temize çıkarana kadar burada onunla birliktesin. Sonra sen şehir
dışına çıkarsın, o da geride kalır."

Alice'i bırakmak mı? Göğsünü ovuşturdu. Bunu düşünmeyecekti.
"Gelecek için plan yapmam."

"Ve geçmişe bakmamaya çalışıyorum," diye fısıldadı.

Onun geçmişini düşününce nedenini anlayabiliyordu. "Evet, benimki
de oldukça boktan."

Alice'in bakışları ona kaydı.

"Bana her şeyi anlatacaksın," diye söz verdi.

Logan tekrar fren yaptı. "Peki sen ne yapacaksın kahraman? Onun
için günü mü kurtaracaksın?"

"Hayır." Bir kahraman olmaktan çok uzaktı. Alice'in onu olduğu gibi
görmesine ihtiyacı vardı. "Ama belki de hak eden bir piçi onun yerine
toprağı gömerim. Bu işe yarar mı?"

Alice omuzlarının çökmesine izin vermedi. Demir irade onu dik
tuttu. Sonunda evine varmışlardı. Sürpriz, sürpriz, dışarıda dolaşan
bazı gazeteciler de vardı. Gecenin karanlığıyla mücadele etmek için
yanlarında bolca ışık vardı.

İyi ki yakın komşuları yokmuş. Çok kızarlardı.

Logan içeri girmek için ısrar etti. Ona ve Saint'e ters ters bakıp duruyordu. Saint ise inanılmaz derecede soğukkanlı görünüyordu. Neredeyse fazla sakindi. Bunun fırtına öncesi sessizlik durumlarından biri olabileceğinden korkuyordu. Fırtına patladığında, Alice bunun kesinlikle görülmeye değer bir manzara olacağını hissediyordu.

"İçkili mekan bir suç mahalli. Polisler kimsenin girip çıkmasına izin vermiyor." Logan, gerginliği üzerinden atarken onun çalışma odasının etrafında tepindi. "Tüm çalışanlarla görüşmek istiyorlar. Elimizdeki tüm güvenlik görüntülerini istiyorlar." Acı bir kahkaha. "Sadece arka tarafta kameralarımız olduğunu anlamıyorlar."

Bu tam olarak doğru değildi ama konuşmadı.

"Clusterfuck." Logan elini yüzünde gezdirdi. "Şimdi ne halt edeceğiz?"

"Daha fazla personel işe alın." Saint kadar havalı olabilir. Hatta daha fazla. Sesi hiç rahatsız edici değildi.

Logan ona doğru döndü. "Affedersiniz?"

"Polislerin işi bittiğinde ve bize izin verildiğinde, Abracadabra'ya girmek için sıra bloklar boyunca uzanacak." Bir içki içebilirdi. Bu zonklayan şakaklarına iyi gelir miydi yoksa onları daha da mı kötüleştirirdi? "Herkes cinayet mahallini görmek isteyecektir. Ofisimi açmamız gerekecek. Gerçek bir VIP odasına dönüştürmeliyiz. İnsanlar içeri girmek için fazladan para ödeyecek."

Logan'ın gözleri büyüdü. Sonra... "Tabii ki evet!" Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Evet, öyle olacak. Sadece sizi görmek istediklerinde trafiğin yoğun olduğunu düşündük. Ama eğer gerçek bir cinayet mahallindeyseler..." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, şu paranormal turların özel ziyaretler için rezervasyon yapmasına bile izin verebiliriz. Mezarın ötesinden Tracy ile bağlantı kurmaya çalışacaklar. Belki hayaletine onu oraya kimin ittiğini bile söyletebilirler-"

"Bunun bir şaka olması mı gerekiyor?" Saint'in sesi bir kırbaç gibi şakladı.

Uh, oh. Fırtına geliyor.

"I-" Logan dudaklarını kapattı. "Bu bir iş."

"Ölü bir kadını istismar etmek mi? Senin işin bu mu?" Yakıcı bakışları Alice'in üzerindeydi.

Omuz silkti. "Faturaları ödeyecek." Ama sesi soğuk bir kaltak gibi geliyordu. *Olmam gerektiği gibiyim.*

"Evet. Evet, olacak." Logan kalçasını tokatladı. "Tamam, daha fazla personel tutacağım. Tamamdır. Avukatını aramamı ister misin? Tutuklanma ihtimaline karşı Raven'ı hazır tutayım mı?"

"Beni asla tutuklamazlar. Kanıt yok." Bir içki kesinlikle sıradaydı, ama önce... "Onunla konuşacağım. Merak etmeyin." Avukatınızın hazır olduğundan emin olmanın zararı olmazdı.

Logan, Aziz'i görmezden gelerek onun önüne geçti. Yalan tabii ki. Saint görmezden gelinmesi zor bir adamdı.

"İlk başta..." Logan'ın sesi kısılmıştı. Logan'ın sadece bu kısmı duymasını istediğini biliyordu. "Ofisinde bir ceset bulunduğunu duyduğumda, sen olmandan korktum. O ucube sonunda sınırı aşip *senin* peşine düşmüştü." Artık şaka yapmıyordu. Artık işleri için karanlık planlar yapmıyordu. Birdenbire ölümcül derecede ciddi göründü.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. "O beni asla incitmez. Mesele bu değil."

Logan'ın ifadesi sertleşti. "Sadece *henüz* sana zarar vermedi. Şansın bir gün tükenecek."

Şansı uzun zaman önce tükenmişti.

Logan onu bir ayı gibi kucakladı. "Bana ihtiyacın olursa ara. Her zaman bir telefon uzağındayım."

Başını salladı, onun hareketi hissettiğini biliyordu.

Logan geri çekildiğinde, Saint'e bir bakış attı. "Sanırım kalmayı planlıyorsun?"

"Ben taşınacağım."

Kaşları kalktı. Alice ona bunu yapması için bir davetiye gönderdiğini pek hatırlamıyordu. Birisi oldukça küstahça davranıyordu. Ama şimdi tartışmanın sırası değildi. Logan gidene kadar bekleyebilirdi.

Logan'ı kapıya kadar geçiren Saint oldu. "Getirdiğin için teşekkürler," dedi.

Evet, Saint'in arabasını bir an içki dükkanından almaları gerekiyordu... belki sonra-

Logan döndü ve parmağını Saint'in göğsüne sapladı. "Senden hoşlanmıyorum."

Saint rahatsız edici parmağa baktı. "Sizi kesinlikle temin ederim ki bu his karşılıklı."

"Yine de senden
hoşlanıyor." Alice
kımıldamadı.

"Yoksa şu anda bu evde olmazdın," diye ekledi Logan. "Yani ona göz kulak olacaksın. Biri ona zarar vermeye kalkarsa, o piçi haklayacaksın. Anladın mı beni?"

"Sanırım kendinizi oldukça açık ifade ettiniz."

Homurdanan Logan hışımla uzaklaştı. Saint onun gidişini izledi. Muhabirlerden gelen birkaç bağırış açık kapıdan içeri süzüldü. Sonra kapıyı kapattı. Çok, çok yumuşak bir şekilde. Kilitleri çevirdi.

Günün tüm kargaşası içinde penceresini tamir ettirmemişti. Tahtalar hâlâ yerindeydi. Tamircisine bu konuda bir mesaj göndermeliydi-

"Logan'ın senin sapığın olabileceğini hiç düşündün mü?"

Sorunun geleceğini biliyordu. "Elbette."

Aziz'in yüzünde bir şaşkınlık dalgası belirdi. Önce şaşkınlık, sonra da ona doğru ilerlerken bir öfke parıltısı. "Ve yine de o piçin sana yaklaşmasına izin mi veriyorsun?"

Fırtına yaklaşıyor. "Bir içki ister misiniz?" Sonra cevap beklemeden arkasını döndü ve mutfağa doğru yürüdü. "Bir içki istiyorum. Büyük, lezzetli bir kadeh şarap." Ondan kaçmadı. Normal bir hızla mutfağa doğru yürüdü. Mutfakta iki şarap kadehi indirdi ve soğumaya bıraktığı şarap şişesini açtı. "Bu tatlı. Sevdiğim tek şarap türü bu, eğer zevkinize uygun değilse, o zaman iki kadehi de içeceğim." Bir gün geçtiği için kadehleri neredeyse taşıyacak *kadar* doldurdu. Parmakları bir sapın etrafında kıvrıldı. Bardağı kaldırarak asık suratlı Aziz'i selamladı. "Şerefe."

Eli dışarı fırladı ve kızın bileğinin etrafında kıvrıldı. Bu ani hareket şarap bardağını sallamasına neden oldu ve birkaç damla beyaz mermer tezgahına döküldü.

"Ne büyük kayıp," dedi umutsuzca nefes vererek. "Şimdi beni bırakırsanız içkimi bitirebilirim?"

Tutuđu sıkılaştı. İncitici bir şekilde değil. Ona dokunduğunda gúcünün her zaman son derece farkında olmuştı, bu da ona garip bir şekilde seksi geliyordu. Ama onu içkiden alıkoymasđ? Hiç de seksi değildi.

"Alice." İsmi çok fazla gerilim barındırıyordu. "Logan'ın senin sapığın olabileceğini düşünüyorsun ve evine girmesine izin mi veriyorsun? Her gün onunla mı çalışıyorsun? Ne halt ediyorsun sen?"

"Öncelikle, içkimi içebilmem için elimi , üzerine şarap fırlatacağım. Seni uyarıyorum."

Aralarında uzun süren bir çekişme vardı.

Bir.

İki.

Üç.

F-

Gözleri kısıldı. Onu bıraktı.

Yudum yudum içmek için orada olmadığından Alice içkisini dikkatle yudumladı. Aman ne güzel. "İkincisi, onun benim sapığım olduğunu düşündüğümü söylemedim. Bu ihtimali göz önünde bulundurduğumu söyledim. Logan gençliğimden beri hayatımda olduğu için bunu yapmamak aptallık olurdu."

"Ve?"

"Ve... şarabını içecek misin, misin?" *"Alice."*

"Çenenizin yanında bir kas sarsıntısı var. Bu sinirsel bir tik mi yoksa öfke mi?"

"Benimle oynuyorsun."

Hayır, onu itiyordu. Arada bir fark vardı. Logan'ın üzerinde fırtına kopana kadar ne kadar ileri gidebileceğini görmek için onu itmeye ve zorlamaya niyetliydi. "Logan, Abracadabra yakınlarında ezilmiş bir sokak köpeği bulduğumuzda bir hafta boyunca ağladı, bu yüzden benim takipçimin ihtiyaç duyacağı katil içgüdüsüne tam olarak sahip olduğunu sanmıyorum." Yudumladı. Şarabı kadehinde döndürdü. Tekrar yudumladı. "*Send*e katil içgüdüsü var mı Aziz? İçimden bir ses var diyor." SUV'de, onu takip eden kişiyi toprağa gömmeyi teklif etmişti.

Bu sözlerde ciddi miydi? Şüpheliydi. Onun için öldürmeye hazır olduğu bir noktada olamazdı. Bunu yapmak için

onu gerçekten sevmelisin.

O .

O kas yine çenesi boyunca kasıldı. "Belki Logan köpeğin ölmeyi hak etmediğini düşünüyordu. Belki de hayatındaki erkeklerin hak ettiğini düşünüyordur."

Ah. Şey, olaylara bakmanın bir yolu da buydu. "Soruma cevap vermedin." Şarap kadehini tekrar tezgâhın üzerine indirdi. "Bir katiliniz var mı?"

Elleri kızın beline dolandı. Göz açıp kapayınca kadar onu tezgâhın üzerine kaldırdı. Tanrım, kesinlikle hızlı hareket edebiliyordu ve onun gücünü iş başında görmek hoşuna gitmişti. Adam kadının bacaklarının arasında duruyordu ve kadının elbisesi harika bir şekilde yukarı kalkmıştı. Belki de onu baştan çıkarmaya yetecek kadar.

Başını onun ağzına doğru eğdi. Kadın dudaklarını onun için ayırdı.

"Hayır bebeğim," diye gürledi. "Seni öpmeyeceğim." Ne büyük hayal kırıklığı.

"Sana yine unutkanlık mı vermemi

istiyorsun?" Biraz unutkanlık harika olurdu.

"Böyle bir şey . Cevaplarımı alana kadar olmaz."

Hızlı hareketleri sırasında bir şekilde şarap bardaklarına dokunmamayı bile başarmıştı. Onu öpmediği için, kadın uzandı. Onunkini kaldırdı. Yudumladı. "Alay et."

Bardağı ondan aldı. Çevirdi ve ağzına götürdü. Adamın dudaklarını tam da kadınıninkilerin olduğu noktaya koyduğunu fark etti. Şaraptan uzun bir yudum çekti. "Evet," dedi, kadehi tezgâha geri indirirken onun bakışlarını üzerinde tutarak. "Öylesin."

Ellerini adamın başının arkasında kavuşturdu ve onu kendine doğru çekti. Ağzı onunkine çarptı ve Alice onu hissettiği tüm tutkuyla öptü. Onun fırtınasını istiyordu. Fırtınanın onun üzerinde kopmasını ve ikisini de alıp götürmesini istiyordu. Kontrolden çıkmıştı. İhtiyaç ve şehvetle koşuyordu. Daha önce gelen her şeyi yok ederek. Korkunç görüntüleri silmek ve acıyı alıp götürmek ve-

Alice kendini yakaladı. Durdu. Onu daha yakına çekmek yerine geri itti. Nefesi hızlı patlamalar halinde çıktı. Parmakları titriyordu. "Özür dilerim." Ne zamandan beri özür diliyor? "Kötü bir dürtü

Kontrol. Bana alaycı dedin, ben de sana öyle olmadığımı göstermek istedim." Dudaklarını yaladı. Alice onun ve şarabın tadını alabiliyordu. Bir an düşündükten sonra, onun tadını en sevdiği Prosecco'dan bile daha çok sevdiğini fark etti. "Söz konusu sen olduğunda, alay etmem."

"Değil mi?"

Kendi fırtınası kabarmaya başladı. "Hayır, istemiyorum." Bunu hâlâ fark etmemiş miydi? Fark etmeliydi, lanet olsun ona. "Başından beri sana uzak durmanı söyledim. Bana yakın olmanın tehlikeli olduğu konusunda seni uyarmıştım." Onun uyarısını dinlememişti.

"Hayatınızdaki erkekleri öldüren çılgın bir sapıgınız olduğu için olduğunu söylemeyi ihmal ettiniz!"

Kirpikleri titredi. "Bütün erkekler değil." *Kahretsin*. Elini ağzına kapatabilirdi. "Bakın, Tracy bir erkek değildi. Onu da dışarı çıkardığına eminim."

"Neden?"

Neden? "Çünkü bana zarar veriyordu. Çünkü neyin en iyi olduğunu bildiğini düşünüyordu. Çünkü bunun beni *mutlu* edeceğini düşünüyordu. Bilmiyorum, bir neden seç." Saint hâlâ onun bacaklarının arasındaydı. Hem de çok yakın. "Bak, eğer bu pozisyonda eğlenceli bir şey yapmayacaksan, çekilebilir misin?"

Kızın bacaklarına baktı. "Bıçağınız üzerinizde değil." "İyi bir şey, yoksa polisler onu istasyonu."

"Ama bana bunu her zaman giydiğini söylemiştin."

Hoppala. Ona söylediği *her şeyi* hatırlıyor ? "Her zaman değil tabii ki. Koşuya çıktığımda takmamıştım. Şimdi de takmıyorum."

Başını kaldırdı. "Karakola götürüleceğini biliyor muydun?"

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" Breezy. "Ben medyum değilim. Ofisimde bir ceset bulacağımızı bildiğim gibi değil."

Adamın gözlerindeki ifade onu ürpertti. "Ben oraya varmadan önce öldüğünü biliyor muydun?"

"Cesedi bulan sendin, unuttun mu?"

"*Bana gerçeği söylemezsen sana yardım edemem!*" Bir hırıltı. Gürültülü ve öfkeli değil. Alçak. Yumuşaklığına rağmen ölümcül.

Ve onun yanıtı da içinde bir şeylerin kırılmasıyla aynı oldu. "*Ve sana güvenmezsem gerçeği söyleyemem! Ne olsun benim tarafımı tutacağını bilmezsem.*" Alice az önce söylediği sözleri duyunca nefesi kesildi. Aşırı adım. Çok, çok, çok büyük bir aşırılık. Bu sözleri geri alabilmeyi diledi ama dilekler hiçbir işe yaramadı. O biliyordu. Bir zamanlar binlerce dilek tutmuştu. Hiçbiri gerçekleşmemişti.

O tezgahtan inmek istedi.

"Sen bana söylemeden önce..." Sesi hâlâ kısıktı. "Güvenmediğiniz erkeklerle yatmaktan hoşlanmadığınızı söylemişsiniz."

Evet, bunu ona söylemişti.

"Yine beni becerdin." Alice irkildi.

Hareketi fark etti. Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatık belirdi. "Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Çünkü canım sevişmek istedi." Kulağa hoş geliyordu. Kalpsiz. "Bu yüzden kuralımı çiğnedim. Ne aptalım. Şimdi bir bayana biraz yer açabilirsen-"

"Sözlerimin seni neden incittiğini söylemek ister misin? Çünkü canının yanması hiç hoşuma gitmiyor. Doğrusunu isterseniz kendimi oldukça vahşi hissediyorum. Ve seni incittiğim gerçeği..." Acımasız bir baş sallama. "Beni kendime kızdırıyor."

Bu... beklediğinden daha dürüsttü. Ama sadece o ve Saint vardı. Duyacak başka kimse yoktu. Başka kimse ... Belki de dürüst olmanın zamanı gelmişti. Ham olmanın. "Belki de sevişmekten daha fazlası olsun istedim. Yani seni *becermediysem*, daha fazlasıysa, o zaman hiçbir kuralı çiğnemedim, değil mi?"

"Alice..."

"Donovan Eldridge tanıştığı herkes için çok çekiciydi. Bir odayı nasıl idare edeceğini bilirdi. Herkesi içine almayı bilirdi." *Çok fazla dürüstlük*. Ama artık durmak için çok geçti. "Hiç devlet okuluna gitmemiş ve birinin onu sevmesi için yanıp tutuşan on dokuz yaşındaki bir aptalı nasıl etkileyeceğini biliyordu. Söylenecek ve yapılacak tüm doğru şeyleri biliyordu ve kız farkına bile varmadan hayatını kontrol ediyordu. Ona ne giyeceğini söylüyordu. Nasıl davranacağını.

Ona sadece ona ait olacağını söyleyerek. Ne olursa olsun, asla ve asla kaçamayacağını söylemek."

Alice zihninde birdenbire ona musallat olan vadiyi gördü. Ayakları uçurumun kenarına yaklaştı. Kayalar üzerinden kaydı. Aşağıya düştü. Kenara biraz daha yaklaşırsa, o da düşecekti. Düşecek ve düşecekti...

Donovan'ın düştüğü gibi mi? "Alice?"

Gözleri sıkıca kapandı ama bu sadece vadinin görüntüsünü daha da güçlendirdi. Daha keskin. "O kız, adamın onu sevmek istediğini sanıyordu ama aslında ona sahip olmak istiyordu ve o da bunu fark etti - kimse tarafından sahiplenilmek istemediğini. Kesinlikle onu biraz fazla incitmekten hoşlanan biri tarafından değil."

Neden konuştuğunu biliyordu. Bu kadar uzun süre herkesten sakladığı halde bunu ona neden anlattığını. Çünkü Saint farkına varmadan onun zayıflığını yakalamıştı. Onu incitmek istemediğini söylemişti.

Aziz'in sözleri bir kez daha aklından geçti. "*Sözlerimin seni neden incittiğini söylemek ister misin? Çünkü canının hiç hoşuma gitmiyor. Doğrusunu istersen kendimi oldukça vahşi hissettiriyor. Ve seni incittiğim gerçeği... Kendime çok kızıyorum.*"

Ağzı kurumuştı. Belki de biraz daha şaraba ihtiyacı vardı. "Donovan bana zarar verdiğinde kızmadı. Sanırım hoşuna gitti."

"Alice, bana o orospu çocuğunun seni taciz ettiğini mi söylüyorsun?" Her kelimesinde öfke yanıyordu.

"Tracy rahatsızdı." *Rahatsızdı.* Geçmiş zaman. Çünkü Tracy ölmüştü. "Donovan da öyleydi." *Öyleydi.* Geçmiş zaman. Çünkü kimse onu incitmekten zevk almadı. O ağlarken kimse gülmedi. Hiç kimse.

Çünkü o kimsenin kurbanı olmayacaktı. *Bir daha asla.*

"Onu öldüreceğim." Guttural. Ne kadar güzel bir duygu ama...

Çok geç, çoktan yaptım. Ama o kısmı geride tutmayı başardı. Bu çok fazlaydı. Eğer kelimeleri söylerse, onları geri almak mümkün olmayacaktı. Eğer onun derin, karanlık sırrını öğrenirse, Aziz onu yok edebilirdi.

Paylaşım seansı. Ayrıca, Saint anlamazdı.

Ya da... yapar ?

Beni seçmesine ihtiyacım var. Her şeyi siktir et deyip beni seçmesine ihtiyacım var. Ne yapmış olursam olayım.

Neden hâlâ umutsuzca dileklerde bulunuyordu ki? Sanki yeniden korkmuş bir genç kız gibiydi.

"Sence sapık o mu?" Saint sordu, sesi sertti ve öfkesinden hırıliyordu. "Bunca yıldır saklandığını, seni izlediğini, beklediğini mi düşünüyorsun? Başka kimseyle yakınlaşmadığından emin olmak için mi?"

Başını iki yana salladı. Hayır, Donovan'ın onu takip ettiğini düşünmüyordu.

Aziz'in ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler gerildi. "Takipçinin onu da ortadan kaldırdığını mı düşünüyorsun?"

Yine başını hafifçe salladı. Takipçisinin Donovan'ı öldürmediğini kesinlikle biliyordu.

"*Konuş benimle.*" Elini kaldırdı. Parmakları kızın çenesinin altına kaydı. "Seni güvende tutmak istiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek zorundayım."

"Ben seri katil değilim." Bir keresinde ona böyle demişti. Kaşlarının arasında bir çatık belirdi.

"Bebeğim..."

"Belki Logan haklıydı. Belki de gitmelisin. Belki de benden uzaklaşmalısın."

Hareket etmedi. Parmak uçlarının kenarlarındaki kaba nasırlar yanağında kayıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ona olan ihtiyacına boyun eğmesinin nedenlerinden biri de bu değil ? Çünkü o nasıl karşılık verileceğini biliyordu. "Anlaşmayı kabul ediyorum."

Şimdi kafası karışmış görünüyordu. "Ne anlaşması?"

"Gerçek katilin kim olduğunu bulmak için birlikte çalışmamızı istediniz. Diğerlerini öldüren kişiyi. Bunu yapacağım. Anlaşmayı kabul ediyorum. Birlikte çalışabiliriz." Sözleri çok hızlı geldi. Ama bunu yapmak zorundaydılar. *Daha fazla değil.* "Bu oyunu sevmiyorum. Çok uzun zamandır oynuyorum. Artık bitmesini istiyorum."

Eli kızın yüzünden çekildi. Bir adım geri attı. Bir, sonra bir tane daha.

İstediği tepki bu değildi. Kahretsin, kendini onun önüne sermek zorundaydı. "Lütfen," dedi Alice.

Başını sertçe salladı. "Hayır."

Kalbi düştü.

"Hayır, kimseye hiçbir şey için yalvarmayacaksın, anladın mı? Sen değil, Alice. Bu *sen değilsin*."

"Yani... bu benimle çalışacağın anlamına mı geliyor?" Uzandı-
Gerildi.

Ama o sadece bir şarap kadehi kaldırdı. şarabı bir anda içti.
"Ben sadece seninle çalışmıyorum. O piçi durduracağız." Gözleri cehennemi vaat ediyordu. "Daha önce söylediklerimde ciddiymim. Senin için onu yerin dibine sokmam sokarım. Bu bir sözdür."

ONUNCU BÖLÜM

Az önce onun için öldürmeyi teklif etmişti.

Aziz tezgâhın kenarlarını yakaladı ve onlara sıkıca tutundu. İçinde öfke kaynıyordu. Tüm gün boyunca kontrolünü elinde tutmuştu. Sorgulama boyunca, muhabir sürüsü boyunca bunu sürdürmüştü ama şimdi...

Kırılmak üzereydi ve bunu biliyordu.

Alice'le ilk tanıştığında hissettiği bir tehlikeydi bu. Bir tehlike ve bir ayartma. Dürtü her zaman oradaydı, yerinde tuttuğu zincirleri bırakma arzusu.

Karanlığının dışarı çıkmasına izin vermek için.

"İstemediğin şeyleri söyleme," diye mırıldandı Alice.

Siktiğimin Alice'i. Siktiğimin güzel Alice'i. Sırları ve acılarıyla. Saklamak için çok uğraştığı ama yine de inanılmaz gözlerine sızan acısıyla. Sesiyle fısıldıyordu.

Donovan ona zarar vermişti. Saint'in ortaya çıkardığı her bilgi parçasıyla bu bilgi daha da artıyordu. Altın çocuk değildi. Mükemmel bir erkek arkadaş değil.

Bir canavar.

"Neden polise gitmedin?" Aziz sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı.

Kirpikleri titredi. "Hangi zamandan bahsediyorsun? Biraz daha spesifik olmanız gerekiyor."

"Donovan sana zarar verdiğinde," dedi kasıtlı olarak, "neden polise gitmedin?"

Dili alt dudağının üzerinde kayıyordu. "Yapmadığımı sana düşündüren ne?"

olsun.

"On dokuz. O yaşlardaydım. O zamanlar annem de babam da ölmüştü. Babamın gösterileriyle şehir şehir dolaşarak büyüdüm. Bu, nereye gidersem gideyim her zaman bir yabancı olduğum anlamına geliyordu." Sesinde hiç keder yoktu. Merhamet beklemiyordu. Alice değil. Sadece gerçekleri söylüyordu. "Donovan kesinlikle bir yabancı değildi. Ben bir hikâye anlatsam, o başka bir hikâye anlatsa... yerel kanun kime inanırdı sizce?"

Ve kayıtlar silinmişti. Ya da hiçbir kayıt çünkü Alice'i derinlemesine araştırdığında onları bulamamıştı. Onun hayatını önceliği haline getirmişti. Onunla ilgili her detayı öğrenmek istemişti. Alice'in gizemini çözmek onun göreviydi.

Onun vücudundaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Hâlâ o dar ve baştan çıkarıcı elbiseyi giyyordu ve adam onu tezgâha koyduğunda elbise iyice yukarı kalkmıştı. Elbisenin alt kısmı külotunu zar zor örtüyordu. Uzanıp ona dokunmak çok kolay olacaktı. İstedğini almak.

Onu istiyorum. "Eğer birlikte çalışacaksak, bana her şeyi anlatmak zorundasın." Her kelime, aralarında uzayıp giden sessizliğe ağır bir darbe indirdi. "Yalan yok. Yarı gerçek yok."

"Ama yalan söylemekte çok iyiyimdir." Dili alt dudağının üzerinde kayıyordu.

Bundan hiç şüphem yok.

Bakışları kızın ağzına kaydı. Seksi olmak için dudağını yaladığını düşünmüyordu, evet, dilinin o şehvetli hareketi ağrıyan aletini daha da sertleştirmişti. Hayır, gergin olduğunu düşünüyordu. Korktuğunu. Ama yine de savunmasını yükseltiyordu çünkü bu sadece Alice'ti.

Yalan söylemekte çok iyiyimdir.

"Ben de öyle," dedi ona. Bakışları onunkileri yakalamak için yükseldi. "Sanırım bu ortak bir noktamız."

Çok fazla ortak noktaları vardı. Çok fazla. Elleri tezgahı bıraktı. Ona biraz daha yaklaştı. Kalçalarının dışında durdu. Kokusu -o kadar hafifti ki- onu etkiledi. "Sence ne gibi ortak noktalarımız var?"

"İkimiz de savaşçıyız," diye yanıtladı. "İnsanlar bize zarar vermeye çalıştığında orada öylece durup sineye çekmeyiz." Dudakları birbirine yapıştı. "Bunu bir kez denedim. Benim için pek işe yaramadı."

Donovan'a karşı savaştın. Savaştın ve... onu öldürdün mü, Alice'im? Sormak istedi. Bu soru yaktı.

Ama eğer sorarsa... ve eğer yalan söylemezse...

"Yırtıcı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz," diye devam etti Alice dikkatle. Adamın parmakları kadının kalçalarının dış kısımlarını okşamaya başlamıştı. "Biz av olmak için yaratılmadık."

Hayır, değillerdi. Ama birileri öyle olduklarını düşünerek korkunç bir hata yapıyordu. Birisi bunu ödeyecekti.

"Etrafımızdaki insanların bizim canavar olduğumuzu düşünmesinin nasıl bir şey da biliyoruz." Daha yumuşak. Belki biraz hüzünlü.

Alice üzülmemeli.

Yine de haklıydı. İkisi de dünyanın size nefret ve korkuyla bakmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O suçlar için arandığında... avlandığında ve öz kardeşi onu takip edip kilit altına aldığı anda...

Herkes suçlu olduğumu düşünüyordu. Ne söylersem söyleyeyim, bana inanmadılar. Ona bakarken kaşları çatıldı. "Sana hikayelerin yanlış olduğunu, o insanları yıllar önce öldürdüğümü, cinayetten paçayı sıyırdığımı söylesem..." Onun ipeksi tenini okşamaya devam etti. "Sen ne derdin?"

Nefesi kesildi.

Onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyordu. Belki de o günlerde pek çok kişi ona şüphe ve öfkeyle baktığı içindi. Belki de Alice'i ne kadar zorlayabileceğini bilmek istiyordu. Belki de...

"Onları sen mi öldürdün?" Alice fısıldadı.

"mi?" diye karşılık verdi vakit kaybetmeden.

Yutkundu. "Eğer bana bunu söyleseydin..." Eli kalktı. Adamın yanağına bastırdı. "Diyebilirim ki... nedenlerin neydi? Bunu neden yaptın?"

"Cehennem için."

Başını salladı. "Bu yalan olur." Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

"Eğlenmek için öldürmezsiniz. Sırf yapmış olmak için öldürmezsin. Sen böyle biri değilsin. Can almak kolay bir seçim değildir. Sizi paramparça eder ve içinizi parçalar. Tekrar bir araya geldiğinde, asla eskisi gibi olamazsın."

Ona bir itirafta bulunmuştu. Sözlerinin yankısını duyabildiği bir itiraf.

"Onları sen öldürmedin," diye ekledi.

Ama Alice, sen yaptın mı?

Parmakları adamın yanağında gezindi. "Eğer sana daha önce öldürdüğümü söyleseydim... ne derdin?"

Ona söylemişti. Kendi yöntemiyle. Ve adam hâlâ onu istiyordu. Kadın neredeyse itiraf etmişti ve adam hâlâ kadının kalçalarının arasında duruyordu. Elleri kalçalarının *etrafında* kıvrılmıştı. Geri gerekiyordu. Aralarına mesafe koymalıydı. Olmalıydı... "Sana nedenini sorardım."

Alt dudağı titredi. "Ve beni kilitleyecek misin?" "Alice-"

Parmakları adamın ağzına bastırmak için uçtu. "Hayır. Unut . Cevap verme. Cevap vermeni istemiyorum." Hızlı, yuvarlanan kelimeler. "Öp beni." Parmakları uzaklaştı. "Sadece bir kez daha öp beni. Söylediğim her şey olmamış gibi davran." Neredeyse yalvarıyordu.

Ona hiçbir şey için yalvarmamasını söylememiş miydi?

Saint, Alice'in onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu. Bir kapı açmış, içeriyi görmesine izin vermişti. Gerçek Alice'i. Korkmuş, kararlı. Bir kurban... bir katil?

Geri çekilmek istedi. Yeniden toparlanmak. Kontrolü tekrar ele almanın bir yolunu bulmak için.

Çok geç. Kontrol olmayacaktı. Onun için olmaz. Onun için de. Onu çırılçıplak soyacaktı. Sahip olduğu her savunmayı yok edecek ve onun her parçasını bilecekti. Artık saklanmak yok. Artık manipülasyon yok.

Gerçek Alice'i istiyordu. Onu elde edecekti. "Seni öpeceğim, tatlım."

Dudakları kıvrılmaya başladı. Gözlerinde rahatlama ve zevk parıldıyordu.

Hayır, Alice'im, kontrolü geri almayacaksın. Onu kaybedeceksin.

Elleri yukarı kalktı. Bacaklarının arasına itti. Yumuşak külotunun kenarını buldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni öpmeye hazırlanıyorum." Sertçe çekti ve külotu yırttı. "Aziz!"

Onun önüne doğru eğildi. Bacaklarını ayırıp onu öne doğru sürüklerken doğru yükseklikte olabilmek için hareket etti. Sonra onu öptü. Ağzını onun sıcak çekirdeğine dayadı ve onun tadına baktı.

Kalçaları adama doğru kalktı. "Bu... ah, kastettiğim bu değildi."
Onun istediği de buydu. Onun klitorisini yaladı. Onun titrediğini hissetti. "Durmamı ister misin?" Ona karşı bir hırıltı.

İçini bir ürperti kapladı. "*Hayır.*"

O öyle düşünmemişti. Aziz ona ziyafet çekti. Parmakları klitorisini kızdırmaya ve okşamaya başladığında bile dilini onun içine sürdü. Tekrar tekrar. Dikkatli ya da yavaş davranmıyordu. Sert ve derin yaladı, sonra klitorisine geri döndü ve onu acımasızca tıngırdattı çünkü onun için parçalanmasını istiyordu.

Camın kırıldığını duydu ve Saint geriye doğru sarsıldı. Rose. Bakışları etrafta uçuştı çünkü Alice'in yaralanmadığından emin olmak istiyordu.

-

"Sadece şarap kadehi," diye nefes nefese bağırdı. "Aziz, durma!" Tüm vücudu titriyordu ve adam onun için gelmeye çok yaklaştığını fark etti. Çok yaklaşmıştı.

Şimdi uçurumun kenarındaydı. Onu itecekti.

Gözlerinin içine bakarak onu okşadı. Gözleri irileşirken nefesi kesildi. Kasıtlı olarak bir parmağını içine soktu.

Çok sıkı.

Ve bir saniye. Parmaklarını içine soktu, onu gerdi. Gözlerini ondan ayırmadı. Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

O benim.

Parmakları onun içindeydi. Gözleri onun *üzerindeydi*. Kadın onun dokunuşuna doğru eğildi, ellerine karşı sallandı, ona sürtündü ve adam öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Dilini onun ağzına sokmak zorunda kaldı. Şaraptan sarhoş olmamıştı ama kadın onu sarhoş edebilirdi. İhtiyaç ve arzuyla sarhoş. İkisini de yakabileceğini düşündüğü ama umursamadığı bir şehvet.

Onu istiyordu. Bu dünyadaki hiçbir şey onu almaktan alıkoyamazdı.

Ağzı onunkinden koptu. "*Aziz!*" Kadının iç kasları parmaklarına sıkıca yapıştı. Kadının sesindeki zevk kırılmasını duydu.

İlk orgazm.

İyi ama yeterli değil.

Onu rahat bırakmasına izin vermedi. Onu kollarına aldı, yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı.

Üzerinde hala elbisesi vardı. Ayakkabıları yoktu. Ayakkabılarının nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Umurunda da değildi. Komodinin çekmecesindeki prezervatiflere uzandı. Aslında bu sefer çekmeceyi düşürmemeyi başarmıştı. Kot pantolonunun kancasını çıkardı ve başladı-

Alice ona dokunuyordu. Parmaklarını aletinin etrafında gezdiriyordu. Onu okşuyordu. Onu o cazip uçuruma daha da yaklaşıtıyordu. "Alice..."

Öne doğru eğildi ve ağzını onun etrafında kapattı.

Sikeyim.

Dili yaladı. Onu emdi. Saçları öne doğru kayd ve onu daha derine çekerken karnını okşadı.

Eli, elindeki ambalajın etrafında sıkıştı. Çenesi de sıkılmıştı. Her kası sanki kasılmış gibi hissediyordu ve kadın hınzır dili ve şehvetli dudaklarıyla onu okşamaya devam etti. Oblivion seslendi ve o da cevap vermek istedi: "Alice."

Başını kaldırdı. Ona gülümsedi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Onu yatağa geri yuvarladı.

Yumuşak kahkahası onu da ateşledi. Alice kontrolü geri aldığını sanıyordu. Ama olmadı. Aletini prezervatifin içine soktu. Bileklerini yakaladı. Onları başının üstünde sabitledi ve bir eliyle orada tuttu. Bacakları onun için açıldı. Aleti vücudunun girişini zorluyordu.

"Ne kadar ?" Aziz yarı burkuldu. "Her şeyi."

Ona verdiği şey buydu. Kısıtlama yok. Kontrol yoktu. Onun içine girdi ve tamamen bıraktı. Kızın kalçaları ona doğru geri itildi ve kız zevkle haykırdı. Aynı vahşi, pervasız zevki yatağı harap ederken de hissetmişti. Tekrar tekrar içine girdiğinde, ikinci orgazmının yaklaştığını hissedebiliyordu. Elleri adamın kavrayışında büküldü ama adam gitmesine izin vermedi. Ağzı boynuna bastırdı. Yaladı ve ısırıldı çünkü onun o noktada ne kadar hassas olduğunu biliyordu - bunu geçen sefer anlamıştı.

Onun altında ürperdi. Kemerli. Dalgalandı. Ondan daha fazla aldı.

Kadının bacakları adamın kalçalarının etrafında kilitlendi ve adamın serbest kalan eli vücutlarının arasına girdi. Sertçe sürerken onun klitorisini sıktı-

Çığlık attı. Ona doğru gelirken hızlı, boğuk bir çığlık attı.

Kadının orgasmı adamın aletini sıktı, sıkı dalgalanmalar adamın doruk noktası ona çarparken kadının peşinden savrulmasına neden oldu. Sertti. Çok güçlüydü. İçinden geçerek tüm düşünceleri silip süpürdü ama-

Onunla.

Sadece Alice önemliydi. Sadece Alice.

"Sen... yatakta kalmayacaksın." Alice'in sesi. Biraz hoşnutsuz.

Saint onun yanına, yatağa uzandı ve gözlerini açmaya zahmet etmedi. Çok eğleniyordu. Dakikalar önce prezervatifi banyoda atmış ve ona dönmüştü. Tam uykuya dalmak üzereydi ki kadın konuştu. "Hareket etmeyi planlamıyordum." Soyunmuştu.

Giymemişti. Hala elbiseyi giyiyordu. Külotu hariç tabii. "Diğer odada mükemmel bir kanepe var."

Gözleri açıldı. Saint yan tarafına yuvarlandı. "Az önce sana iki orgasm yaşattım."

Kadın ona baktı. Yatağının başucundaki lamba onları bolca aydınlatıyordu, bu yüzden onu oldukça net görebiliyordu.

"Sayıyor muydun?" diye sordu. "Bu pek centilmence değil."

"Centilmen olacağımı söylediğimi hatırlamıyorum." Dudakları hafifçe şişmiş. Dudaklarını seviyordu. Ağzını seviyordu. Ağzıyla yapabildiği şeyleri seviyordu.

Evet, kesinlikle centilmence *değil*.

"Kanepeye daha iyi uyumaz mısın?" Alice itti. "Hayır."

"Hiç ipucu almıyorsun."

"İma etmiyorsun, tatlım. Beni yataktan çalışıyorsun. Çok soğuksun."

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "Ben... soğuk davranmak istememişim." Sesi farklıydı. Biraz kararsız. "Ben çok iyi bir

Uykucu. Çok fazla dönüp duruyorum. Ara sıra kabus görüyorum." "Hepimiz kabus görürüz." Nazikçe.

"Benimki gibi değil."

Uyurken onu neyin korkuttuğunu merak etti.

"Sizi rahatsız etmek istemedim, bu yüzden kanepeye oturmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Adam cevap veremedi, kadın yuvarlandı. Yataktan tırmandı. "Ama bu senin seçimin. Seni uyarmıştım. Eğer uyanırsan ve uykumda sana bıçak çekmişsem, sana adil bir şekilde haber vermediğimi söyleyemezsin."

Yavaşça doğruldu ve onun banyoya doğru yürüyüşünü izledi. "Seninle yatan erkeklere sık sık bıçak çeker misin?"

Sözleri onu banyo kapısında durdurdu. "Araştırdığını ve uzun bir sevgilim olmadığını öğrendiğini ." Omzunun üzerinden baktı. "Sen ortaya çıkana kadar değil."

Söylemişti. Ama yine de onun bunu doğruladığını duymak güzeldi. Konu Alice'e geldiğinde, onu rahatsız eden bir kıskançlık çekirdeği keşfetmişti.

"Bazen yataktan düşüyorum." Narin omuzlarından birini silkti. "Dışarı çık. Kendinizi gecenin bir yarısı saldırıya uğrarken bulabilirsiniz. Çoğu erkeğin hoşlanacağı bir sahne değil."

Çarşaf kalçalarının etrafında kıvrıldı. "Kendimi idare edebilirim." Başını ona doğru eğdi. "Ama beni burada istemiyorsan, gidip kanepede uyuyabilirim." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Sadece ilişkimizi anlamaya çalışıyorum."

"İlişki mi?"

"Benimle sadece seks yapmak mı istiyorsun, böylece yüzeyinin altında sıkı sıkıya tuttuğun tüm gerginliği ve korkuyu serbest bırakabilir misin?"

Sertleşti. "Korkmuyorum."

Evet, tatlım, öylesin. Şimdi görebiliyorum.

"Yoksa benden daha fazlasını mı istiyorsun?" Kasıtlı bir soru.

"Daha fazlası ne olabilir?" Alice tek kaşını kaldırarak geri döndü.

"Oh, bilirsin, olabileceklerden korkmayan biri
Gecenin bir yarısı. Sizi kendinizden bile biri."

Yutkundu. "Bir kahraman. Ne kadar... şirin."

"Hayır, bebeğim. Senin istediğin bu değil. Karanlıkla başa çıkabilecek birini istiyorsun. İşler kötüye giderse kaçmayacak birini. Ve bu ben olacağım. Bunu biliyorsun, derinlerde. *Beni* içeri almanın sebebi bu."

"Seninle seks yapmamın sebebinin-" olduğunu mu söylüyorsun?

Gürleyen kahkahası onun sözünü kesti. "O tür bir içten kastetmiyorum, yine de senin derinliklerine batmaktan çok hoşlanıyorum. Aslında dünyadaki yeni favori şeyim."

Kapının kenarını kavradı. "Seni görmeme izin ver Alice'im."

Çenesi kalktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, biliyorsun." Bakışlarını ondan ayırmadı. "Kurtarılmaya değer olduğumu düşünmüştün, hatırladın mı?"

Kirpikleri dalgalandı. "Çeşmede söylediklerimden Bak, ben-"

"Ben de senin öyle olduğunu düşünüyorum."

Başını ondan yana çevirdi. "Yatakta kal. Kanepeye git. Ne istersen onu yap. Benim için hiç fark etmez."

Evet, öyle olduğunu düşünüyordu.

Kapı arkasından kapandı. Saint lambayı söndürdü ve yatağa geri yerleşti. Ve Alice'in ona geri dönmesini bekledi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Duşa giremedim." Alice'in kısık sesi banyodan çıkıp yatağa doğru süzöldükten sonra geldi. Bunu Saint'e neden söylediğini bilmiyordu. Çenesini kapatıp onunla birlikte yatağa girmeliydi.

Gölgeler ve karanlık odayı doldurmuştu ama onun orada olduğunu biliyordu. Kanepede bir yer kapmak için ayrılmamıştı.

"İçeri girdim," diye devam etti, "suyu açtım ve onu görmeye devam ettim." Tracy. O odada yüzüyordu. Elleri bağlıydı. Ayakları bağlı.

Duş, su işkence odasına fazlasıyla benziyordu.

"Ondan hoşlanmıyordum. Hayatıma yaptıklarından hoşlanmıyordum," diye sessizce devam etti Alice. "Ama bunun onun başına gelmesini istemedim. Bu benim planımın bir parçası değildi."

Parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı. "Yatağa gir."

"Duş yerine banyo yaptım." Ama o ayaklı küvette çok gergindi. "Suya girdiğinde hayatta olduğunu mu düşünüyorsun? Umarım değildir. Boğulmanın korkunç bir ölüm şekli olduğunu duymuştum. Hızlı değil. Nefes almak için mücadele ediyorsun, nefes almak için, çıkmak için ve-"

"Yatağa gir." Bir emir. Daha sert. Daha sert.

Havlunun düşmesine izin verdi - vücuduna sardığı havlunun. -Ve ona doğru bir adım attı.

Onu yatağa çekti. Yuvarladı. Onu kendine doğru çekti ve yorganı üzerine örttü. Saint bir kolunu da karnına doladı.

"Bu şekilde ölmek istemiyorum." Neden ? "Yavaş ve acı verici olmasını istemiyorum."

"Ölmüyorsun lan."

Kolu onun etrafında güçlüydü. Sıcaktı. Neredeyse kendini güvende hissediyordu. Güvenlik aradığı bir şey değildi.

Değildi.

Aleti arkasında ağır ve uzundu. Ona doğru bastırıyordu ama ona doğru herhangi bir cinsel harekette bulunmuyordu. Saint sadece

Onu. Sanki önemli şeymiş gibi onu kendine doğru çekti. Tabii ki değildi. Planı onu alt etmektir.

Ama ona sarılma şekli...

"Ben iyi biri değilim,
Alice." Sessiz. Alçak.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi. Aynı sessizlikte. Aynı alçak sesle.

"On sekiz yaşındayken o insanları ben öldürmedim. Şüpheliydim çünkü ilk kurban - Ronnie Watts adında bir piç - onunla kavga etmişim. Kavga etmekle kalmadım, ağzını burnunu kırdım."

İrkilmedi. çekilmeye çalışmadı. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Bo adında bir arkadaşım vardı. Ufak tefekti, hep sataşırlandı ama hızlıydı. Kimse farkına varmadan iki blok ötede bir cebi açabilirdi. Bo benimle koşardı. Ona göz kulak olurum. O zamanlar hayatım sokaklardı. Başka bir şeyim yoktu. Babam her zaman boktan biriydi. Hapisteydi. Başı beladaydı. Annem... elinden gelenin en iyisini yaptı ama... ben on yedi yaşındayken aşırı dozdan öldü."

"Özür dilerim." Daha da yumuşak.

"Ronnie onun satıcısıydı. Bunu biliyordum, herkes . Ona uzak durmasını söyleyip durdum. Ona uyuşturucu vermeyi bırakmasını söyledim ama dinlemedi. Umurunda bile değildi. Sonra kız öldü ve Bo-Bo Ronnie'ye ait olan bir şeyi aldı. Ronnie de onu doğradı. Onu derinden kesti ve Bo'yu hastaneye gönderdi."

Neredeyse hareket etmeye korkuyordu. Alice, Saint'in konuşmasını engelleyecek hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Bo benim ekibimin bir parçasıydı. Ronnie annemi benden almıştı. Başka bir şey almayacaktı. Ben de onu avladım. Onunla yüzleştim. Bıçağıyla bana saldırdığında onunla dövüştüm. Hareket edemez hale gelene kadar dövüşmeye devam ettim ve üç adam beni sürüklemek zorunda kaldı." Sakin sözler. Vahşi şiddet.

Kalbi hızla çarpıyordu ama sözleri onunki kadar sakindi: "Hâlâ hayattaydı."

"Evet, öyleydi. Cehenneme kadar dayak yedi ama hayatta. *Sonra.* İki gün sonra, Ronnie boğazına bir bıçak saplanmış halde bulundu."

Yine irkilmedi. Ama adam onun yüzünü göremiyordu, bu yüzden gözlerinin kapanmasına izin verdi.

"O ilkti. Diğerleri onu takip etti. Birlikte savaştığım insanlar. Bazılarıyla sokakta bile zar zor konuşuyordum. Yine de fark etmedi. Çünkü polisler Ronnie ile sorun yaşadığımı biliyorlardı, bu yüzden suçu hemen bana attılar. Birden fazla cinayetten şüphelendiğimi fark ettiğimde - zaten sabıkası olan aptal bir çocuktum - kendi masumiyetimi kanıtlamam gerektiğini biliyordum." Adamın eli kızın üzerinde sabit kaldı. "Kaçmam gerektiğini de biliyordum çünkü hapse girmek istemiyordum."

"Sen kaçtın ve kardeşin Memphis seni kovaladı." Hikâyenin bir kısmını zaten biliyordu.

"Memphis kovalamaz. O avlanır. Beni avladı. O zamanlar benim de boktan babamız gibi olduğuma inanıyordu. Memphis ve ben üvey kardeşiz. Ava başlayana kadar kim olduğumu bile bildiğini sanmıyorum. O , hala iyi. Avlanma konusunda en iyisi."

"Senden daha mı iyi?" Dikkatli bir soru.

"Memphis'in senin için gelmesini istemezsin. Eğer gelirse, çoktan hapse girmiş olursun."

Gözlerini açtı. Dosdoğru önüne baktı. "Seni hapse attı." "Ona sürekli masum olduğumu söyledim. İşlerin kötü görüldüğünü biliyordum ama

Ben yapmamıştım. Yine de kimse bana inanmıyor gibiydi, özellikle de Memphis. Beni ihbar ettiği gün, sadece bana baktı. Sertçe baktı ve sonra çekip gitti."

Piç kurusu. Memphis'i pek sevmezdi.

"Gençseniz ve hapishaneye yeni girmişseniz, sıkı mücadele gerekir. Polislere ve gardiyanlara masum olduğumu söylemeye çalıştım ve-"

"Aziz." Yeni adı. Bu kısım Logan'ın ona verdiği raporlarda vardı.

"Evet, benimle alay ettiler. Yanlışlıkla hapse atılmış bir Aziz olduğumdan emin olduklarını söylediler."

Gerçi öyleydi.

"Diğer mahkûmlar benim için geldiklerinde karşılık verdim. Beklediklerinden daha sert ve acımasızca. Başımı kaldırıp baktığımda Memphis'in geri döndüğünü görene kadar her gün savaşmaya devam ettim."

Memphis. Ona dönüp durdular.

"Benden vazgeçmemiştii. Masum olduğuma dair kanıt buldu. İnanır mısın... *Bo* yaptı. *Bo*. Korumak istediğim kişi. Bana ihtiyacı olduğunu düşündüğüm kişi."

Oh, . Bu olay sevmedim.

"Ona sataşılmasından bıkmıştı. Ronnie'yle ödeşerek işe başladı. Sonra da ona haksızlık eden herkesten. Sanırım bunun tadını aldı. Bazıları yapar, bilirsiniz. Şiddetin tadını alır. Öldürmek için."

"Bu hikâyeyi bana neden anlatıyorsun?" İlk başta düşünmüştü... Alice ne düşündüğünden emin değildi. Belki de ona, kendisine ait olan insanları koruyacağını söylüyordu. Ona ihtiyacı olanlara yardım edeceğini. Ama hayır. Bu hikâyenin kıssadan hissesi bu değil.

"Şiddetten zevk almama gerek yoktu. Her zaman bir tane vardı." Nefesini içine çekti.

"İçimdeki karanlığı hissedebiliyorsun, değil mi Alice?"

Belki de. *Evet.*

"Sanırım Memphis de bunu hissetti. Bu yüzden benim odaklanmamı sağlamaya çalıştı. Suçluları avlamam için beni eğitti. Bu dünyada yaşamamın doğru ve yanlış bir yolu olduğunu anlamamı istedi. Hapse girmiştii. Geri dönmek istemediğimi biliyordum. *Doğru* tarafta kalmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden karıştıı. Memphis'in bana söylediği her şeyi yaptım. Avcılıkta iyiydim. Bu benim için doğal bir şey."

Tuttuğu nefesi serbest bıraktı. Dikkatli bir nefes. "Karanlığı hissediyorum." Neden inkâr etsin ki?

"Sana zarar vermeyeceğim." Rasped. Neredeyse... ondan kopmuş muydu? "Aziz... *Sebastian*. Anlamıyor musun? Senden korkmuyorum.

karanlık." Onun kollarında döndü. Onunla yüzleşti. Alnını onunkine dayadı. "Bunu sevdim."

Bir daha konuşmadı.

O da bilmiyordu. Ama kolları ona sarıldı ve onu daha da yakına çekti.

"Seninle evlenmeyeceğim." Alice nişan yüzüğünü çıkardı. Parlak ışıltıya kapıldı. Ne kadar güzel bir yüzük. Ne kadar büyük bir elmas.

"Tabii ki ." Endişesiz. Hayır, eğleniyordu.

Yüzüğü kapının yanındaki masanın üzerine koydu. "Seni sevmiyorum."

Corey koltuktan kalkıp o rahat zarafetiyle ona doğru ilerlerken güldü. "Buna gerek yok." Ona gülümsedi. Her zamanki gülümsemesiyle. Gözlerine asla ulaşmayan gülümseme. "Sen benim için mükemmelsin."

Hayır. Değildi. "İhtiyacın olan şey ben olamam."

"*Tam da* ihtiyacım olan şeysin." Onun önünde durdu. "Ben yanındayken asla korkmayacaksın. Seni *her şeyden koruyabilirim*. Yaşadığın her türlü sıkıntıyı ya da acıyı yok edebilirim."

Belki de yapabilirdi. Ama onun kendisini sevmesini sağlayamazdı. Kimseyi sevebileceğinden emin değildi. "Göründüğün kadar kötü değilsin."

Göz kapakları titredi. "Alice..."

"Mutlu olmalısın. Mutlu olmanı istiyorum." Ve onunla mutlu olamayacaktı. Çünkü bir gün, daha fazlasını isteyecekti. Aşkı isteyecekti.

Bunu ona ya da herhangi birine verip veremeyeceğini bilmiyordu.

Alice arkasını döndü.

"Alice, beni bırakma!" Sesi onun ardından gürledi. "Sakın çekip gitme!"

Eli kapı koluna uzandı. "Özür dilerim."

"Alice!"

Alice sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hala yatakta. Hala Saint ile.

Onu kolay uyuyan biri olmadığı konusunda uyarmıştı ama... Alice gözlerini kısarak karanlıkta görmeye çalıştı. Saint onun yataktaki sarsıntısını hissetmiş gibi görünmüyordu. Uyumaya devam ederken derin ve kolay nefes alıyordu.

Alice olabildiğince dikkatli davranarak ondan uzaklaştı. Bir kolu karnına sarılı olduğu için biraz zor oldu ama başardı. Ayakları yemyeşil halıya battı ve dolabına doğru süründü. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattı, karanlıkta hızlıca ve sessizce giyindi, sonra da sıvışmaya hazırlandı. Eğer onun

Şansı yaver giderse, Saint onun evden ya da yataktan ayrıldığını asla anlamayacaktı. O uyanmadan çok önce dönmüş olacaktı.

Alice dolabın kapısını açtı ve neredeyse Saint'e ait olan büyük, kaslı göğse çarpıyordu.

Elleri yukarı kalktı ve kızın kollarına kenetlendi. "Hey, tatlım," diye mırıldandı, yumuşak bir sesle. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Numara yapıyordun." Bunu ondan beklemeliydi.

"Uyuyordum. Sonra dirseğin kaburgalarımın çarptı, nefes nefese kalmış gibiydin ve yataktan fırlayıp dolaba koştun. İyi bir erkek arkadaş olarak seni kontrol etmeye geldim."

Dirseğini onun kaburgalarına mı saplamıştı? O- "Erkek arkadaş mı?" Bu kelime onu delip geçti.

"Evet. Biliyorum, ben bir erkek değilim. Ama kendime erkek arkadaşın demek aynı tınıyı vermiyor, değil mi? Sanırım sevgili diyebiliriz ama yine de birini tanıtmanın pek yolu değil." Başparmakları hafifçe kollarını ovuşturdu. "Birinin yanına gidip 'Bu arada, bu benim sevgilim Saint' demezsin. Çoğu insan böyle şeyler yapmaz."

Çoğu insanın ne yaptığına dikkat etmezdi.

"ana kadar iki kez seks yaptık. Sen dört kez orgazm oldun."

"Saymayı bırakmalısın." Dengesini çok ama çok kaybetmişti.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. En azından sen benim için en az yüz kez boşalana kadar."

Yüz- "Benimle oynamayı bırak."

"Ben değilim. Aklımın ucundan bile geçmez." Ama onu serbest bıraktı. "Kabus mu, Alice'im?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Onun büyük, gölgeli formunun etrafından dolaştı. Hiçbir ışığı yakmadı. Kasıtlı bir hareketti. Eğer biri evini izliyorsa, bir ışık onu izleyenleri uyarabilirdi.

"Ne yapmak? Seksi olmayı mı? Üzgünüm, ben böyleyim işte. Yirmi dört, yedi."

Şaka mı yapıyordu? O anda mı? "Yani neden benimle konuşurken 'Alice'im' diyorsun?"

"Oh." Bir hışırtı. Az önce kot pantolonunu mu kapmıştı? "Bunu yaptığımı fark etmemiştim."

"Bunu çok yapıyorsun." O kadar çok ki, ona geri fırlatıp 'Azizim' demeyi bile denemişti ama o bunu fark etmemiş gibiydi. "Neden?"

"Çünkü..." Ama bocalıyor gibiydi. Sanki kendini tanıımıyormuş gibi.

Hmm. Belki de ona yardım etmeliydi. "Bana aşık olduğun ve sana ait olmamı istediğin için mi?" Bir iç çekiş. Umutsuz bir iç çekiş. "Üzgünüm ama böyle olması gerekmiyor. Ben kimseye ait değilim." Alice kapıya doğru manevra yaptı. Hiçbir mobilyaya çarpmamaya dikkat etti.

Parmakları kızın bileğine dolandı. "Sende bir iz bırakmış."

"Pardon?"

"Donovan seni birine ait olmaktan korkar hale getirdi. Çünkü seni tamamen kontrol etmek istiyordu."

"Ben kendime aidim."

"Biliyorsun ve hep bileceksin."

Onun yüzünü görebilmeyi diledi. İfadesini okuyabilmeyi. Ama bunu yapabilmek için ışıkları açması gerekiyordu. Yapabileceği bir şey değildi bu.

"Neden üzgünsün?" Aziz sordu.

Kaşları yukarı kalktı. "Beni kaybediyorsun, Aziz. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kaburgalarımın dirsek atmadan önce üzgün olduğunu söylemiştin."

Cehennem. Ayakları yere sabitlenmiş gibiydi. Şüphelenerek sordu: "Hiç uyudun mu? Yoksa sadece bana sarılıp beni izledin ve zayıflıklarımı anlamaya mı çalıştın?"

"Zayıflıklarını zaten biliyorum. Onları gerek yok."

Geri çekildi, kendini tuttu ve onun yerine ileri atıldı. "Benim zayıflığım yok."

"Evet, var. Ben sizin en önemli kişinizim."

Ağzı açıldı ama inkâr etmedi.

"Öyle olmasaydım, çeşmede beni kurtarmazdın. Muhabirlerin ve polislerin tarif ettiği soğukkanlı katil olsaydın, gölgede durur ve tetikçinin bana ateş etmesine izin verirdiniz. Seni araştırdığımı biliyordun. Suçlu olduğuna dair kanıt bulmak istediğimi biliyordun. Tek yapmanız gereken sessiz kalmaktı ve sorunlarınız ortadan kalkacaktı."

"Sessiz kalma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Öldürölmemi izlemek yerine, beni kurtarmak için hayatını riske attın. Kötü, kötü bir hata."

Bu, olaylara nasıl baktığınıza bağlıydı.

"Çünkü duygularını gösterdin," diye ekledi Aziz. Kendini çok yakın hissetti.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Zaman kaybetmeyi bırakması gerekiyordu. Hedeflerine ulaşmak için önünde dar bir fırsat penceresi vardı. Yatağının başucundaki saate bakmıştı bile. Saat sabahın üç buçuğuydu. "Neden sen yatağına dönmüyorsun, ben de-"

"Sana aşık olacağımı söylemiştin. Ama Alice, bence sen bana aşık oldun."

Gülmeli. Ona bunun çok sevimli olduğunu söylemeli. Sevimli özgüveni için onunla alay etmeliydi. Bunun yerine, "Yanlış." dedi. Bu kısım için üzgündü. "Ben sevemem, Aziz. yüzden sevdiğimi ya da düşünme." Corey'nin yaptığı hata. "Ben herkes gibi yaratılmadım."

Alice kapısına doğru uzandı.

Aziz onun parmaklarını yakaladı. Onları yukarı kaldırdı. Parmak eklemlerini öptü. "Oh, bebeğim, bunu sana kim söyledi?"

Lanet olsun. Neden onun dokunuşu her zaman kızın içini yakıyor gibiydi? "Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu. Ben nasıl olduğumu *biliyorum*."

"Farklı kablolar. Elbette, ben de öyleyim. Ama neden sevemeyeceğini düşünesin ki?"

Çünkü daha önce hissetmemişti. Çünkü kendini hep donmuş ve yalnız hissetmişti. Çünkü-

"Çünkü tepkilerinin çoğunu taklit ediyorsun, bu yüzden artık nasıl gerçek olacağını bilmiyorsun?" diye mırıldandı. "Bu konuda yardımcı olabilirim. Dikkatli kontrolün bozulmasına izin verersen, her şeyin gerçek olabileceğini keşfettim. Kendini çok fazla şey hissederken bulabilirsin."

Çok şey hissetmek istemiyordu. Büyürken çok şey hissetmişti. Annesinin ölümünü *izlediğinde* yıkımı hissetmişti. Zatürre. İnsanlar her zaman zatürre olur ve *iyi olurlardı*. Ama onun annesi değil. Onun kırılğan, güzel annesi değil. Solmuştu. O hastane yatağında, gülümsemeye ve Alice'e iyileşeceğini söylemeye çalışırken bile çok solgundu.

İyileşmedin.

Sonra Alice babasını kalp krizinden sonra bulduğunda yıkılmıştı. Gösteri kapandığında kaybolmuş ve yalnız kalmıştı ve babasıyla paylaştığı küçük karavandan atılmıştı. O kadar çok acı çekmişti ki bu onu neredeyse parçalamıştı. Keder onu boğmuştu. Sesini boğmuştu. Her şeyini almıştı.

Sonra Donovan çıkageldi... *Aşk*
vaat ediyordu.

"Aşk bir yalandır," dedi, sesi kısılmıştı. "Buna asla inanma." Elini onunkinden çekti. Bir kez daha kapıyı tuttu ve çekerek açtı. Alice koridora adım attı.

Ancak Aziz'i adımlarından kaçarken buldu. "Nereye gidiyoruz?" "Abrakadabra'ya gidiyorum."

Kolu kadının karnına dolandı. Onu kendine doğru çekti. "Buranın bir suç mahalli olduğunu unuttun mu?" Nefesi hafifçe kulağının kabuğuna doğru üfledi.

Bir savaştı. "Unutmak zor."

"Ama yine de gecenin köründe oraya gidiyorsun."

"Bunu sabahın erken saatleri olarak düşünmeyi seviyorum." Giyinmişti. Giysilerini arkasında hissedebiliyordu.

"Neden?"

"Neden sabahın erken saatleri diyorum-"

"Neden bir suç mahalline giriyoruz?"

Biz. "Seni takmam için davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Yumuşak Kahkaha. Alay ediyor. "Biz çalışıyor
Birlikte, Hatırladın mı?

Sen nereye , ben de oraya giderim."

Alice onun tepkisinin bu olabileceğinden korkmuştu. O uyurken sıvışmayı ummuştu ama öyle olmadı. Artık bir yardımcısı vardı. Ama bu kötü bir şey olmak zorunda değildi. Tracy'nin öldürülmesiyle Alice biraz gergin hissettiğini itiraf edebilirdi. Aklının bir köşesinde hep şunu fark etmemiş *miydi... Peşime düşmesi an meselesi.* Çünkü sapığının bir saplantısı vardı. Sonunda, tüm takıntılar sona erdi.

"Polisler bizi görürse, karakola geri götürülürüz," diye uyardı Saint onu. "Polisler suç mahalleri ve bilirsiniz, cinayet soruşturmalarına müdahale etmek gibi konularda bölgeci olurlar."

"Ben karışmıyorum." Karışiyordu. Yüzde yüz. "İpucu arıyorum." Ayrıca bir şey alması gerekiyordu. "Tracy'yi bulduğumuzda arayacaktım ama içeri girmeme izin vermedin." Ona çok sıkı sarılmıştı. Tıpkı şimdi onu sıkıca tuttuğu gibi. "Polisler onu tanımıyor. Ben tanıyorum. Ve sanırım benim için bir mesaj bırakmış olabilir."

Aziz onu serbest bıraktı. "Neden böyle düşündün ki?"
Hüzün Alice'i içine çekti. "Çünkü o hep öyle yapar."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Muhabirlerden kaçmak kolay olmuştu. Alice'in sokağında hâlâ sadece bir haber minibüsü vardı ve yakınında kimseden iz yoktu. Yine de her ihtimale karşı evinin arka kapısından sızıışmışlardı. Ve Saint, Alice'in yolun biraz aşağısındaki küçük bir garajda saklanmış bir arabası olduğunu keşfetmişti. Ona söylediği gibi *hâlâ* onun arazisindeydi. Ama o küçük garaja giden araba yolu ana caddeye çıkmıyordu. Arkaya doğru kıvrılıyordu ve kaçmak için mükemmeldi.

Abracadabra'ya vardıklarında bina karanlık ve boştu. Alice arabasını birkaç blok öteye park etmişti ve onlar aceleyle içki dükkânına doğru ilerlerken, Saint kendi arabasını gördü. Onunla ayrılacaktı ve eğer herhangi bir polis ortaya çıkıp onları sorgularsa, her zaman kiralık arabasını almaya geldiğini söyleyebilirdi. Oldukça iyi bir gizlenme hikâyesi.

"Olay yeri şeridi çektiler." Alice sinirlenmiş görünüyordu.

Ona bir cinayet işlendiğini, dolayısıyla olay yeri bandının gerekli olacağını söylemedi. Bunun yerine çenesini ovuşturdu ve "Buradaki oyun planı nedir? Binayı izleyen hiç kimsenin burada olduğumuzu bilmemesi için giriş yapmamızı sağlayacak gizli bir geçit olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır, sadece anahtarımı kullanıp arka kapıdan girecektim." Tekrar ona baktı. "Gölgelere doğru gidelim, tamam mı? Alarmlar devre dışı, biz gelmeden önce halletmiştim."

Tabii ki vardı.

"Yani tek mesele hızlıca girip çıkmak. Ve görünmemek."

Başını kibarca eğdi. "Talimat için teşekkürler. Muhtemelen bunun benim ilk soygunum olmadığını söylemeliyim."

Binasının karşısındaki devriye arabasında bir polis oturuyordu ama başı eğikti, gözleri önündeki parlayan telefon ekranına yapışmış gibiydi. *Belaya dikkat etmenin yolu.*

Binanın arka tarafına doğru sürünerek ilerledi ve polise zar zor bir bakış attı. "Bu bir hırsızlık değil. Binanın sahibi benim, unuttun mu?"

Suç mahalli, tatlım. Yani burada olmaman gerekiyordu. Ama Alice'in içeride olabileceğini düşündüğü şeyin tam olarak ne olduğunu görmek istiyordu. Dedektiflerin gözden kaçırdığına inandığı bir şey mi? Ya da bulacaklarından korktuğu bir şey?

Her iki durumda da, onun yataktan çıkmaya çalıştığını hissettiği andan itibaren kendisinden kaçamayacağını biliyordu. O nereye giderse kendisinin de oraya gideceğini söylerken şaka yapmıyordu. Ona göre Alice tehlikedeydi. Korunmaya ihtiyacı vardı. Bunu ona sağlayacaktı. Sessizce hareket ederek onun yanında kaldı. "Dışarıdaki polis için endişeleniyor musun?"

"Sadece telefonuna bağlı kalmayı bırakırsa. Vardiyadayken telefonunu çıkarması gerektiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Arka kapıya doğru uzanmadı. Bunun yerine Alice sağına soluna baktı. Sanki bir şey arıyormuş gibi *aşağıya* baktı.

"Muhtemelen bir ortağı vardır. Bunun gibi durumlarda genellikle iki kişi olur. Ortağı çok daha dikkatli olabilir."

"Belki de ortağı tuvalet molasındadır çünkü başka kimseyi görmedim." Yere bakmaya devam etti.

Hafifçe omzuna dokundu.

Başını kaldırdı.

"Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?" diye sordu kibarca. "Burada bir şey mi? Çünkü binaya gireceğimizi sanıyordum. Dışarıda ne kadar uzun süre kalırsak, kendimizi o kadar riske atmış oluruz." Orada bulunarak zaten çok fazla risk alıyordu. Yakalanırlarsa, ikisi de tekrar karakola götürülecekti. Ama...

Aziz, onu Abrakadabra'ya kadar takip etmekte tereddüt bile etmediğini fark etti.

"Hayır, hayır, burada hiçbir şey yok." Biraz fazla aceleciydi. Ama Alice sonunda harekete geçmişti. Kapının kilidini açtı. Ve eminim ki alarm sesi de yoktu. Arka odaya daldı ve adam onu takip ederken tepe ışıklarını yakmadı.

Çantasından küçük bir kalem ışığı çıkardı ve önünde parlattı. İlerledikçe etraflarındaki karanlık iyice koyulaşmış gibiydi.

Bar alanına girdiklerinde "Neden burada daha fazla güvenlik kamerası yok?" diye sordu.

Işığı sağ duvarı kaplayan kalın, siyah perdelere yöneldi.

Aziz bir an için perdelerden birinin dalgalandığını gördüğüne yemin edebilirdi. Vücudu gerildi.

"Başka bir kamera daha var. Ofisimde."

Ne oluyor lan? Saint elini onun omzuna doladı. "Tracy'nin öldürüldüğü odada bir güvenlik kamerası mı var? Ve sen bundan *şimdi* mi bahsediyorsun?"

Ona doğru geri döndü. Kalem ışığı göğsünden sekti. "Evet, sana şimdi söylüyorum. Onu bulmak için seni de yanımda getirdim. Sana güvenmeye çalışıyorum. Gözünden kaçmış olabilir ama güvenmek benim için son derece zor."

"Neden kamerayı bulmamız gerekiyor? Online olarak ayarlamadınız mı? Telefonunuzdan erişebilmeniz gerekmez mi?" Bugünlerde her şey bir tık uzaktaydı. Parmaklarının birkaç dokunuşuyla güvenlik görüntülerini açabilmeliydi. O zaman olan biten her şeyi görebilmeleri gerekirdi.

Nefesi hışırdayarak dışarı çıktı. "O ofisteki kameradan benden başka kimsenin haberi yoktu."

"Logan bile mi?"

"Hayır."

İlginç.

"Dün düştü. Başta fark etmedim bile, her zaman kontrol ettiğimden değil. Ben sadece... daha önce birkaç hayranım içeri girmeye çalışmıştı, bu yüzden odayı kontrol etmek istedim. Oradaki bazı şeyler benim için çok değerli. Kamerayı kendim kurdum, kimseye söylemedim. Ama..."

Ama biri onu bulmuştu. Görünüşe göre bulunmuş ve devre dışı bırakılmıştı. "Hadi gidelim." Ofisini ne kadar çabuk ararlarsa ve oradan ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyiydi.

Ancak o kıpırdayamadan, adam kalem ışığını ondan aldı ve sağ taraftaki perdelere doğru tuttu.

Artık kumaşta dalgalanma yok. Sadece durgunluk.

"Ne oldu?" Alice daha da yaklaştı.

Oh, sadece içgüdüleri ona bağıırıyordu. "Ofisin. Hemen."

Ofisine doğru koşmaya başladı. O da hemen peşinden gitti ve bir eliyle ışığı kavradı. Diğer elinde ise silahını çıkarmıştı.

Ofisinin kapısı ardına kadar açıktı. İçeri süzüldü ve tereddüt etti, sonra duvardaki ışık düğmesini çevirdi.

Ani aydınlanma gözlerini kırptırtmasına neden oldu. "Alice..."

"Bizden başka kimse ışığı göremez. Pencerelede özel bir cam var -benim talep ettiğim bir şey. İçeriye kimse göremez." Pencerelede de çok yukarıdaydı, daha önce fark ettiğı tuhaf bir mimari sorun. "Işık daha hızlı çalışmama yardımcı olacak," dedi aceleyle odanın diğer tarafına geçerken.

Su işkence odası kaldırılmıştı. Polislerin her şeyi kanıt olarak almaya karar verdiklerini düşündü. Muhtemelen iyi bir fikirdi.

Alice odanın olduğu yere doğru bakmadı bile. Bunun yerine sol tarafa, hâlâ yuvarlak masanın üzerinde duran silindir şapkaya doğru gitti. Elini şapkanın içine soktu.

"Polislerin şapkanıza baktığını düşünmüyor musunuz?"

"Sahte bir dip var. Nasıl açacaklarını bilemezlerdi.

o."

Tabii, sahte bir dip. Bunu düşünmesi gerekirdi. *Sihirli hileler.*

"Güvenlik kamerası içeride. Kumaşın alt kısmı aslında son derece ince, ağ gibi düşünün, bu yüzden kamerayı içine koyabilirim - çok küçük - ve şapkanın önünde olan her şeyi kaydedebilir."

Yani kamera onları geçen gün sevişirken kaydetmiş. Bildiğim iyi oldu.

Alice, "İletimin neden durduğunu bilmiyorum," dedi. "I-" . Ürperdi. Ona doğru fırladı. "Alice?"

"Kamera artık burada değil." Eli hâlâ şapkanın içindeydi.

Daha iyi görebilmek için kalem ışığını şapkanın içinde salladı. Eli kalktı. Parmaklarını bir şeye dolamıştı. Çok küçük bir şey.

"Bana bir mesaj bıraktı." Eli çözüldü.

A elmas halka dinlenmiş içinde ve orta . onu
Avuç içi. Parlak.

Köpüklü.

"Bu benim nişan yüzüğümdü." Parmakları elmas yüzüğün etrafında bir kez daha kapandı. "Bunu bana Corey vermişti, ben de kaybolduğu gece ona geri vermiştim." Belli belirsiz bir tereddüt.

Saint elinde son derece pahalı bir yüzük tuttuğunu biliyordu. Elmas çok büyüktü.

"Corey ortadan kaybolduğundan beri yüzüğü görmedim. da yanında götürdüğünü sanıyordum." Sözleri sessizdi ama hızlıydı. "Hayır, hayır, bu doğru değil. *Sana* gerçeği söylemem gerekiyor, değil mi?"

Gerçeği öğrenmek istiyordu. Ayrıca kadının sesindeki korkunun da yok olmasını istiyordu.

"Katilinin aldığı düşünüyordum. Corey'nin ön kapısının yanındaki masanın üzerine bıraktım. bağırdı. Onu bırakamayacağımı söyledi ama ben . Gittim ve o ortadan kayboldu, bir daha da geri dönmedi." Yumruk yaptığı eline baktı. "Asla geri gelmeyecek."

Ya da belki geri dönmüştü. Alice bu olasılığı düşünmüyor gibiydi. Belki de yüzük eski sevgilisinin geri döndüğünün bir işaretiydi. Belki de başından beri oradaydı. Konuşacakları bir şeydi. Aramayı bitirip oradan çıktıktan *sonra*. "Yüzüğü polislere vermeliyiz."

Çantasına tikiştirdi. "Neden?"

Odanın içinde volta attı. "Çünkü bu bir kanıt, tatlım." "Kamera gitmiş. Orada olduğunu biliyordu. Nereden biliyordu?"

Çünkü seni izliyordu. Çok, çok yakından. Saint ararken hiçbir şeye dokunmadı. Parmak izlerinin odaya ve Alice'in masasına yayıldığını zaten biliyordu. Ama daha fazla kirlenmenin bir anlamı yoktu.

Daha fazla kirlenme. Doğru. Suç mahallinden bir şeyler alıyor. Bu çok fazla kirlenme ve tahrifat demek. Banyo kapısının önünde durakladı. "Hortumu nereden bulmuş?" Piç herif hazırlıklıydı. Hortum. Oda. Ve Tracy.

Tracy'yi buraya nasıl getirdi? Onu başka bir yerden mi getirmişti yoksa...

"Sprey boya burada değil."

Aziz Alice'e baktı. Masasının çekmecesini açmıştı.

"İçine koydum ama gitmiş." Alice alt dudağını ısırđı. "Sence polislerin elinde midir?"

Penceresinden fırlatılan tuğlayı düşündü. Üzerindeki boyayı. Ve caddeden aşağı hızla inen cipi. "Tatlım, ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Bana gerçeğı söylemeye başlayacağını sanıyordum." Öfke içinde uğuldadı. "Eğer olay çıkarmaya çalışıyorsan, ben de-"

Güm.

O da Alice de hareketsiz kaldı. Sonra bir anda açık kapıya doğru koştu. Ses zayıftı ama duyduğunu *biliyordu*. İçkili mekanda başka biri daha vardı.

"Aziz, bekle!" Alice'in çığığı.

Beklemedi. Karanlık bara doğru koştu ve kalem ışığı etrafı taradığında... Saint bir sandalyenin yere düştüğünü gördü. Sanki biri karanlıkta ona çarpmış ve aşağı yuvarlanmasına neden olmuştu.

Hay .

"Aziz, sen ne-" "Yalnız değiliz."

Durdu. Alice onun bir iki adım gerisinde duruyordu. Işığı Alice'in görebileceğı şekilde düşen sandalyeye tuttu, sonra da barın etrafından dolaştırdı. Perdelerin üzerinden yavaşça geçti. Her seferinde duvarın bir .

"Dikkatli ol." Alice yaklaştı. Ellerini onun sırtına bastırdı. "Eski bir sihirbaz numarası. Siyah giyersen perdelerin arasına karışabilirsin. Eskiden kutudaki kadını bu şekilde ortadan kaybederlerdi. Siyah giyerdi, bir maske takardı ve ortadan kaybolurdu -kalabalık net göreceğ kadar yakın değildi, bu yüzden kutunun içindeki siyahla karıştırdı-"

Evet, Alice'in hangi lanet numaradan, hangi *etkiden* bahsettiğini bilmiyordu ve o anda gerçekten umurunda da değildi. Çünkü az önce perdenin tekrar dalgalandığını görmüştü.

Sağ a doğru.

Ve bu... Evet, bu... Işığı siyah bir kar maskesine vurdu. Küçük deliklerden piçin gözlerinin kendisine dik dik baktığını gördü. "Geri çekil, Alice," diye homurdandı Saint.

"Aziz-"

Figür ıgılık atarak ileri atıldı, siyah perdelerin arasından fırladı ve kollarını kaldırarak Saint'e doğru sertçe yaklaştı. Aziz silahını doğrulttu. Hazırlandı-

Alice ona çarptı. "Aziz, hayır!" Şaka mı yapıyordu?

Figür arka odaya, arka kapiya doğru koşarken ayak sesleri yanından hızla geçti. Saint Alice'ten uzaklaştı. "Burada kal!"

"Hayır, Aziz, bekle, sen-"

Çoktan kovalamaya başlamıştı. Figürü arka odada yakaladı ve onu duvara doğru itti. Piçin vücudunu sarsacak kadar sertti. Alice ona çarptığında kalem ışığı Saint'in elinden düşmüştü ama silahı hâlâ yanındaydı. O pisliği etrafında döndürdü-

Aptal ona kafa atmaya çalıştı. Saint'in kolayca atlattığı bir hamle. Silahını ateşlemek için kaldırdı-

"Saint, *yapma!*" Alice'in yalvarışı. Çünkü elbette geride kalmamıştı. O değil. "Ateş etme, bu-"

"Logan olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi. "Ve bu beni daha çok vurmak istememe neden oluyor."

Siyahlar içindeki figür haykırdı. Korkmuş. Öfkeliydi. Aziz'e bir kez daha saldırdı.

Saint'in savuşturduğu bir saldırı. Sonra silahının namlusunu diğer adamın kafasına dayadı. "Kıpırdama yoksa tetiği çekerim."

Ve...

Gölüşmeler.

Siyahlı adamdan. Logan'dan. "Cehenneme kadar yolun var," diye karşılık verdi Logan. "Senin işin bu değil. Suçluları avlarsın. Onları teslim edersin. Öldürmezsin-"

"Beni tanımıyorsun," dedi Aziz, kelimeler buz gibi soğuk ve ölümcül. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Aziz..." Alice'in alçak sesi.

"Onu geri ağır Alice," diye bağırdı Logan. "Ona ellerini üzerimden çekmesini söyle, hemen!"

Saint silahını hiç hareket ettirmeden Logan'ın alnına dayayarak, "Git polisleri çağır Alice," diye emretti. "Onlara mülkü kontrol ettiğimizi ve birinin zorla girdiğini gördüğümüzü söyle. Suçluyu yakaladık. Onu gözaltına almak isteyeceklerdir."

"Alice!" Logan'dan umutsuz bir çığlık, hayır, bir yalvarış. "Yapma! Beni hapse atacaklar!"

"Evet," diye karşılık verdi Saint. "Mesele de bu zaten."

Alice gitmedi. "*Aziz, onu vurma. Lütfen, silahını çek.*"

Ciddi olamazdı. "Seğirmezse, ateş etmek zorunda kalmam. Şu polisleri çağırmaya ne dersin, tatlım? Şimdi mi?"

Yine de gitmek için hareket etmedi. Onun yerine daha da yaklaştı. Elini kaldırdı ve adamın koluna bastırdı. Logan silahı tutarken uzattığı koluna. "Senden silahı indirmeni istiyorum."

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?" Aziz törpüledi.

"Neden herkes hep benim oynadığımı düşünüyor?" Üzücü. Sonra, "Lütfen."

Onun ne yaptığını biliyordu. O da biliyordu. Yalvarıyordu. Bu konu hakkında konuşmuşlardı.

Logan nefes bile almıyor gibiydi. Kıpırdamadan duruyordu. Çenesi kilitlenen Aziz silahı kaldırdı ve bir adım attı-

Logan bağırdı ve ileri atıldı. Yumruğunu Saint'in çenesine doğru savurdu ama ıskaladı ve savrulan el Alice'e çarptı ve-

Lanet olsun, hayır. Aziz'den bir kükreme koptu sanki. Logan'ın karnına bir tekme attı, serseriyi geriye savurdu ve duvara çarptı. Alice silah kullanmasını istemiyor muydu? İyi, Saint her zaman elleriyle çalışmayı tercih etmişti. "Tut şunu." Silahı Alice'e doğru itti.

"I-" Silahı aldı.

Yumruğunu Logan'ın maskeyle kaplı çenesine indirdi. "Ona asla vurmayacaksın."

"Değildim!" Logan başını salladı, darbenin etkisiyle sersemlemiş gibiydi ama elleri yumruk olmuştu. "*Sana sallıyordum!*"

"Benden nefret ettiğin için mi? Onu senden aldığım için mi?" Aziz alay etti. "Evet, ediyorum."

Logan yumruğunu tekrar savurdu, oldukça iyi bir kroşeydi.

Saint darbenin inmesine izin vermedi. Bunun yerine eğildi ve Logan'ı çenesinin altından vurup dişlerini birbirine geçiren bir kesik attı. Logan sağa sola savruldu, tökezledi ve Saint'in yumruğu bir anda yanağına saplandı. Logan'ın ayakları altından kayar gibi oldu ve yere çarptı.

"Yeter." Alice'den.

Aziz ona doğru baktı. Kalem ışığını ve onun gözlerine tutmuştu. Alice sağ elindeki silahı kavrarken, "Sakinleşmemiz gerek," diye devam etti. Silah sağ elinde. Sol elinde kalem ışığı. "İzin verirseniz açıklayabileceğine eminim-"

Kolları Saint'in beline dolanmadan ve Saint'i yere fırlatmadan hemen önce Logan'dan gırtlaktan bir çığlık koptu.

dağıttığın için teşekkürler, tatlım.

Saint yumruklarını Logan'ın böğrüne indirdi. Savunmasız böbrek bölgesini vurdu. Gelen acı ulumasının tadını çıkardı-

Sinirli bir ses, "Oyun bitti mi?" diye sordu. Alice değildi. Erkeksi bir ses. Tanıdık bir ses. Orada olmaması gereken bir ses. "Yemin ederim sana bundan daha iyisini öğrettim. Avla oynama."

Saint, Logan'ın kasiğına diz çöktü. Logan inledi ve yana doğru yuvarlandı.

Saint az önce arka kapıdan içeri dalan adama cevap veremedi Alice önüne atladı. Alice, ışığı ve silahıyla. Işığı adamın üzerine tuttu ve silahını ona doğrulttu. "Sakin bir adım daha atayım deme!"

Adam ellerini kaldırarak silahsız olduğunu gösterdi. Doğru. Sanki bu onun bir tehdit olmadığı anlamına geliyordu. Üzerinde parlayan ışıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Onun yerine bakışları Alice'ten Aziz'e kaydı.

Aziz ayağına kalktı.

Alice vücudunu hafifçe hareket ettirerek Saint'in tam önünde duracak şekilde eğildi. Ve silahını hiç indirmede.

Adam kaşlarını çatı. "Sen... onu korumaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece bu silahı ateşlediğimde kazara vurulmayacağından emin olmak istiyorum. Saint artık yoldan çekildi, bu yüzden..." Alice sözlerini yarıda bıraktı.

"Yani kardeşini vuracak mısın? Söylediğin bu mu? Eğer öyleyse, kesinlikle dedikleri kadar soğuksun." Hayranlık uyandıran bir ses tonu.

Ama hayır, Memphis -kardeşinin orada olmaması gerektiği halde kapıdaki Memphis'ti- yanlış anlamıştı. Alice hiç de soğuk değildi. Saint onun çok sıcaktan yanmış olabileceğini düşündü.

"Kardeşim mi?" Alice tekrarladı. Sonra başını salladı. "Oh, anlıyorum." Logan tekrar inledi. "Taşaklarım..."

Alice Logan'ı görmezden geldi. Tamamen Memphis'e odaklanmış görünüyordu.

"Evet, ben onun kardeşiyim." Memphis ellerini indirmeye başladı.

"Ateş etmek için bir neden daha," dedi Alice. "Saint'i hapse atan sensin."

Uh, oh. "Alice." Şimdi elini onun omzuna koyma sırası Saint'deydi. "Onu vurma."

Yine de silahı doğrultmaya devam etti.

Memphis'in kaşları çatıldı. "Burada neler oluyor?"

"Alice kin tutar," diye açıkladı Saint. Belli oluyor. "Alice..." Elini onun koluna -uzattığı koluna- doğru götürdü ve hafifçe baskı uyguladı. "Eğer ben Logan'ı vuramayacaksam, sen de kardeşime ateş edemezsin."

Başını ona doğru çevirdi. "Bana 'lütfen' diyecek misin? Benim yaptığım gibi yalvaracak mısın?"

Dışarıdan bir bağırış duydu. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Polisler geliyor." Beklemedi. Silahı aldı. İsteyeceği son şey, polisler içeri daldığında Alice'in elinde bir silahla bulunmasıydı.

Memphis omzunun üzerinden baktı. Islık çaldı. "Nihayet. Partiye katılmaları yeterince uzun sürmedi mi?"

Saint silahı yere bıraktı. Üniformalılar ortaya çıkıp "*Kıpırdama!*" diye bağırdıklarında bile ellerini kaldırmaya başlamıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ne kadar berbat bir durum. *İşte bu* yüzden normalde ortaklarla çalışmazdı. Abracadabra'ya tek başına gelseydi, tüm bu gereksiz dramadan kaçınmış olurdu.

Alice Abrakadabra'nın arkasında durdu ve masum görünmeye çalıştı. Durum göz önüne alındığında biraz zordu ama bu sahneyi çekebileceğini düşündü. Şimdi, eğer kader ona birazcık yardım edebilirse...

"Alice..." Heidi adını iç çekti. "Bir suç mahalline girdiğinizde ne olduğunu biliyor musunuz?"

Hala büyümekte olan Logan alınıp bir devriye arabasının arkasına bindirilmişti. Bir başka ciddi felaket. Yine de şu an için Alice önündeki yangınla ilgilenmek zorundaydı. "Kendi binama zorla girmedim, dedektif."

"Hayır mı? Müdahale eden memurlara göre..."

Telefonuyla oynayan memur ve ilk geldiğinde kayıp olan arkadaşı mı?

"Seni binanın *içinde* buldular." Alice cevap vermek için ağzını açtı-

"Size daha önce de söyledim, dedektif," diye araya girdi Saint, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "İçeride birinin olduğunu duyduk. Araştırmaya gittiğimizde Logan'ı kar maskesi takarken bulduk. Üzerime atladı. Kendimi savunmak zorunda kaldım."

Bu ifadenin bir kısmı doğruydü. Bazıları da yanlıştı. Alice ikisinin karışımına da saygı duyabilirdi. Saint'in kışını kurtarmaya çalışmasına da saygı duyabilirdi. Yolculuk onun fikriydi.

Heidi ona doğru döndü. Ortağı da olay yerindeydi. Jamal şu anda yaklaşık on beş metre ötede Memphis Camden ile hararetli bir konuşma yapıyordu. Bir sürü el hareketi yapıyordu.

Binasının arkasındaki ışıklar açılmıştı. Arkasında, içinde. Her yerde. Alice boğazını temizledi. "Çantamı geri alma şansım var mı?"

"Ne çantayı ne de arabayı alamayacaksın," dedi Heidi kendini beğenmiş bir memnuniyetle. "Olay yerinden herhangi bir kanıt almadığınızdan emin için ikisini de arıyoruz."

Bu aramanın yasallığını tartışabilirdi ama neden daha fazla suçlu görünsün ki? İç geçiren Alice ellerini havaya kaldırdı. Yavaşça arkasını döndü. "Gerekirse beni de aramaktan çekinmeyin. Saklayacak bir şeyim yok." Işık sağ elinin yüzük parmağına taktığı elmas yüzüğe vurdu. Hayır, hiçbir şey saklamıyordu. Yüzüğü herkesin görebileceği bir yerde sergiliyordu. Polislerin bildiği kadarıyla, o yüzükle gelmişti. Buradan da onunla ayrılacaktı.

Aziz'in bakışları ringe . Çenesi sertleşti.

Tek kelime etme. Onun "Miyav" demeyeceğini umuyordu.

Rahatlama onu neredeyse sendeletiyordu. "Sevgilim!" Alice dramatik bir şekilde seslendi.

Hem Saint hem de Heidi ona sanki sahip olduğu son akıl sağlığını da kaybetmiş gibi baktılar. Her neyse. Alice çöp konteynerine doğru koştu.

"Miyav."

Kara kedi çöp konteynerinin arkasından sürünerek çıktı. Alice onu yakaladı, pençelerinin kolunu tırmalamasına aldırmadı ve değerli canavarı sıkıca kucaklamak için yanına getirdi. "Seni bulamayacağımdan çok korkuyordum."

"Bu da ne böyle?" Heidi'nin sesi normalden daha da tiz çıktı.

Alice ona doğru döndü. "O benim kedim. Açıkça görülüyor." Kediye havaya kaldırdı. Daha fazla pençe kolunu kestiğinde bile irkilmedi.

Heidi gözlerini kıstı. "Bu kedinin sadece üç bacağı mı var?"

"Evet, fark etmeniz çok zekice. Öyle. Onun için çok endişelendim." Kedinin başının üstündeki dağınık tüyleri okşadı. "Saint'i gelip onu aramamız gerektiğine ikna ettim. Normalde her gece ona yemek götürürüm ama sevgili içkili mekanım kapatılıp suç mahalline dönüştürülünce..." Umutsuzca Abrakadabra'nın arka kapısına doğru baktı. "Aç kalacak diye endişelendim." Bakışları Heidi'ye döndü. "Biz de kediye bulmak için buraya geldik. İçeriden gelen sesleri duyduk. Kapı açıldı, içeri girdik ve..." Omuzları kamburlaştı. "Gerisini biliyorsun."

Heidi ona doğru tepindi. Öfke onu takip ederken yanıyor gibiydi. "Sana aptal gibi mi görünüyorum?"

"Miyav."

Alice kedinin az önce evet dediğinden oldukça emindi. Ayrıca pençeleriyle onu tırmalamayı bırakmış ve neredeyse ona sarılıyor gibi görünüyordu. "Bunu neden sordun ki?"

"Sen... Alice Shephard... gecenin bir yarısı bir kediye kurtarmak için koşarak geldiğine inanmamı mı *bekliyorsun*?" Acı kahkahalar. "Doğru. Sokak köpeği için bu kadar endişelendiyseniz neden daha erken gelmediniz? Neden uyuz kediye almak için sabahın dördüne kadar bekle-"

"Onun adı Houdini," dedi Alice çenesini kaldırarak. "Ona 'Serseri' diye hitap etmiyorum çünkü bundan hoşlanmıyor."

Heidi'nin çenesi açıldı. Bir süre sonra çenesini kapatmayı başardı. "Şu anda benimle dalga geçiyorsun."

Alice neredeyse Heidi'den yükselen dumanı görmeyi bekliyordu. Neredeyse. "Hayır, . Ve onu almaya daha erken gelemedim çünkü günün büyük bölümünde karakoldaydım. Bunu biliyorsun. Sen de benimleydin. Eve döndüğümde gazeteciler evimin etrafını sarmıştı. Yatağa yığıldım... ve korkunç bir kabustan uyandım, kedimi bulmam gerektiğini biliyordum."

"Uh, huh. Sokak köpeğini bulmak için koşun-" "Onun adı-"

Heidi elini kaldırdı. "Beni bağışla! Bu saçmalığı duymak istemiyorum. Güvenli bir suç mahallinde bulundunuz. Hapse atılacaksınız bayan. Kediniz barınağa gidebilir. Eminim orada ona sizden çok daha iyi !" Kediye almaya çalıştı.

Pençeleri elini tırmaladı ve kan çekti.

İyi kedicik.

"Alice'le vakit kaybetmemeni öneririm," dedi Saint, gerginliğe rağmen oldukça sakin bir şekilde. "Ve bunun yerine Logan'a odaklan."

Alice ona hızlı ve araştırmacı bir bakış attı. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, birkaç adım ötede duruyordu.

"Kar maskesi takan oydu," diye belirtti Saint. "Bilirsiniz, tabii ki ben bir dedektif değilim, ama, kahretsin, bu şüpheli görünmüyor mu?"

Jamal ve Memphis onlara doğru yürüdüler.

"Ve Logan'ın cipinin arkasına bir göz atmanızı *şiddetle* tavsiye ederim," diye ekledi Saint.

" mi? Peki neden?" Heidi sordu.

"Çünkü Alice'in penceresine *fırlattığı* tuğlanın üzerinde kullandığı spreyci boyayı bulacağınızı düşünüyorum. Saldırıdan sonra cipini yolda kaçarken gördüğüme eminim. Üniformalılar saldırıyla ilgili ayrıntıları aldılar, bu yüzden eminim karakoldaki dosyada vardır."

Heidi gerildi. O da Jamal'a yaklaştı.

"Logan neden Alice'in penceresine tuğla atsın ki?" Jamal başını salladı. "Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

Aziz kaotik sahnenin ortasındaki rahat duruşunu değıştirmeydi. "Elbette öyle ve bunu sen de biliyorsun. Yıllardır ona takıntılıysa ve kimsenin ona yaklaşması fikrine katlanamıyorsa çok mantıklı. Yine de tuğlanın -ve üzerine boyanmış olan o güzel 'Öl' mesajının- Alice için olduğunu sanmıyorum. Sanırım bana ondan uzaklaşmazsam ne olacağını söylüyordu."

Alice kediye daha yakına çekti. Başını çenesine doğru salladı.

"Alice'le tuğla pencereden içeri fırladı ve sonra bir de baktım ki bir parkta üzerime ateş ediliyor." Saint hikâyesine devam ederken ses tonu değışmedi: "Tıpkı Logan'ı Abracadabra'da bulduğumuzda taktığı gibi siyah giyinmiş ve kar maskesi takmış biri tarafından vuruldum."

Kollarında tüyler diken diken oldu.

Cemal Aziz'in sözlerini düşünüyor gibiydi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra başını salladı. "Uyuyor."

O-"Ne?" Alice sorguladı. Tüm çalışanlarının siyah üniformaları vardı. Siyah bir üniforması vardı. Ve her yerde kar maskesi bulabilirdiniz-

"Elde ettiğimiz güvenlik görüntüleriyle uyuyor," diye açıkladı

Jamal. Kadının kediye tutuşu sıkılaştı. Başını çevirdi ve onu yaladı.

"Ne görüntüsü?" Görüntü falan yoktu.

"Görüntüler caddenin karşısındaki binadan çekildi. Orada inşaat yaptıklarını biliyorsunuz."

Evet, kesinlikle biliyordu. Ama kiracılar henüz taşınmamıştı. Onlar çok uzun bir yol-

"Birkaç dış kamera yerleştirdiler. Görüntüleri aldık ve Tracy Eldridge'i Abracadabra'ya geldiğinde gördük. Sabah dokuz civarıydı."

Sabah dokuz. Saint'e bakmadı.

İlk kez o zaman seks yapmıştık. Aşağı yukarı o sıralarda. Forsyth Park'ta polislerle konuşmaları bittikten sonra -ki bu çok uzun sürmüştü- onun evine gitmişler ve son zamanların en iyi seksini yapmışlardı.

"Ona kapıyı açan kişiyi görmedim ama Tracy hemen içeri alındı." Jamal başını salladı. "Sanki bir toplantıya ya da başka bir şeye gidiyormuş gibi."

Damarlarındaki kan daha sert çarpıyor gibiydi. Alice kalp atışlarının yankısını kulaklarında duyabiliyordu.

Jamal'ın rozeti kalçasına takılıydı ve eli rozetin üzerinden geçerek yanına gitti. "Bu zaman çizelgesi Logan'ın Saint'e ateş etmiş olabileceğini gösteriyor gibi görünüyor - parktaki saldırı da o civardaydı-"

"Altı ," diye yanıtladı Saint.

"Evet, Saint'e ateş etmiş, sonra da Tracy ile buluşmak için buraya gelmiş olabilir. Onu buraya çekmiş olmalı." Jamal'ın bakışları onu taradı. "Belki de ona senin hakkında bir şey söyleyeceğine söz verdi Alice. Sana zarar vermek için kullanabileceği bir şey."

"Üşüyorum. Yorgunum. Eve gitmek istiyorum." Sesi kısılmıştı.

"Ama tabii ki yalandı. buraya getirdi, öldürdü ve senin için terk etti."

Davul sesi daha yüksekti. Kedinin başı bir kez daha ona doğru sallandı.

"Belki de onun bir hediye olacağını düşünmüştür." Heidi şimdi kendi fikrini söylüyordu. Ne harika. "Onu en sevdiğin sihir numarasının içine soktu ve senin mutlu olacağını düşündü. Mutlu *oldun* mu?"

Alice başını kadın dedektife doğru çevirdi. "Numara değil ve size bunun en sevdiğim şey olduğunu söylediğimi de hatırlamıyorum." Kedi onun kollarında kıpırdandı. "Houdini'yi eve götürmeliyim. Eve gitmek istiyorum.

- " Kes . Sesi zayıf geliyordu. Böyle bir olamaz. Alice içeri çekti

yavaş bir nefes. "Beni tutmak için bir nedenin yok. Benden hoşlanmadığın gerçeği dışında." Ama söyledikleri... kamera kayıtları, Tracy'nin biriyle buluşmak için içkili mekâna gitmiş olması...

Biri onun için kapıyı açtı ve onu içeri aldı.

Logan mı? *Logan mı?* Hayır, bu...

Abracadabra'da saklanıyordu. Ve birisi Tracy'nin içeri girmesine izin vermişti... İçeri girmesine izin vermiş ve onu öldürmüştü.

Alice yutkundu. "Avukatımı aramalı mıyım?"

"Muhtemelen," dedi Memphis. Jamal'la özel sohbetlerini bırakıp küçük gruplarına katıldıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

Bakışları ona kaydı. Daraldı. Jamal'la o hararetli tartışmayı yaparken Memphis ona silah doğrulttuğundan söz etmiş miydi?

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye açıkladı Memphis. "Olan biten her şey göz önüne alındığında."

"Logan'ı sorgulamak için içeri alıyoruz." Jamal omuzlarını dikleştirdi. "Söyleyeceği her şeyi merak ediyorum." Alice'e doğru bir adım attı. "Bazen insanlar kendilerini baskı altında, köşeye sıkıştırılmış hissettiklerinde her türlü sır ortaya dökülür."

Logan sırlarımı bilmiyor.

"Alice bir şeylerden suçluymuş gibi davranmayı bırakmalısın." Aziz bedenini onun yanına yerleştirdi. Uzandı. Kediye kulaklarının arkasından kaşdı.

Kedinin mırıltısı küçük bedeninde gürledi.

"Benim durduğum yerden..." Aziz başladı.

Yanımda duruyor.

"Bana Alice kurban olmuş gibi geliyor. Yıllardır bir takipçisi var. Ona yaklaşan erkekleri ortadan kaldıran biri. Ona zarar veren insanları ortadan kaldıran biri. Logan'ın sırları varsa, kendi sırlarıdır. Yerinde olsam arabasını aramanın yanı sıra evini de didik didik ederdim. Seri katiller hatıra saklamayı severler. Yıllar içinde öğrendiğim küçük bir bilgi."

Seri katil. O konuya geri dönüp durdu. Yanılıyordu.

Jamal isteksizce, "Onu eve götür," dedi. "Ama sakın şehirden ayrılmayı *düşünüyorum*."

Alice dönüp uzaklaşmaya başlarken, "Aklımdan bile geçmezdi," dedi. Abracadabra'nın önüne doğru. "Neden evimi terk edeyim ki?" Kediye göğsüne yakın tuttu. Küçük bedeni ona karşı garip bir şekilde sıcak hissediyordu.

Aziz ona ayak uydurdu. Kardeşi de onun diğer tarafına geçti. İki adama da bakmadı. Sadece önüne baktı ve Abracadabra'nın önüne ulaştığında...

Daha fazla ışık.

Bölgeyi tarayan parlak, yanıp sönen polis ışıkları. Ve tabii ki bir haber minibüsü. Evinin önünde park etmiş olan minibüs.

"İşte " Bir kameraman ona doğru ilerledi.

Tyler McQuinn onun önüne fırladı. "Alice! Alice, lütfen bana seni bu kadar geç bir saatte olay yerine getiren şeyin ne olduğunu söyle-"

"Kedisini kaldırıyordu," diye homurdandı Saint. "Yoldan çekil."

"Logan Becker neden bir polis arabasında?" Tyler sorularını olabildiğince hızlı bir şekilde sıraladı. "Tutuklanıyor mu? Tracy Eldridge'i o mu öldürdü?"

"Yorum yok." Memphis başını salladı. "Geri çekil dostum. Bize yer aç. *Şimdi*."

"Ama, ama-"

Memphis ve Saint Alice'e daha da yaklaştılar. İkisi de iri ve güçlüydü. Tehlikeli bir zarafetle yürüyorlardı. İkisi de ciddi *bir "benimle uğraşma"* havası yayıyordu. Belli ki Tyler'ın gözünü korkutmuştu çünkü geri kaçtı.

Kameramanı çekmeye devam etti. Umarım harika görüntüler çekmiştir. Değerli üç bacaklı kedisini koruyarak tuttuğu ve uygun bir şekilde perişan görüldüğü görüntüler.

Devriye arabasının yanından geçtiler. Arka camdan Logan'ı gördü. Bakışları onunkilerle buluştu.

"Cipini sprey boya kutusunu bulacaklar." Saint kendinden emin görünüyordu. "Bu onlara onu tutabilecekleri bir şey verecektir."

Logan'ın başı onların hareketlerini takip etmek için döndü. Bakışları Aziz'e yöneldiğinde...

Fury.

Gözlerini ondan kaçırdı. "Kutuyu bulacaklarını nereden biliyorsun?" Saint'in kiralık arabasına, Tracy'nin cinayetiyle ilgili sorgulanmak üzere götürüldüklerinde bıraktığı araca ulaşmışlardı.

"Çünkü bizi karakoldan aldığında arkada yuvarlandığını duydum. Sen onunla konuşurken, şöyle bir baktım ve gördüm."

İçgüdüleri sıkıştı. O zamandan beri biliyor muydu? "Hiçbir şey söylemedin."

Kapıyı onun için açık tuttu. Memphis sadece onları izledi.

Aziz gülümsedi. "Sen de öyle tatlım." "Pardon?"

"Evinizden hızla uzaklaşan cipi gördüğümüz andan itibaren onun olduğunu biliyordunuz. Arabasını tanıdın ama bana tek kelime etmedin."

Hayır, .

"Sonra da biraz önce çekmecende spreyci kutusunu arama rutinini gerçekleştirdin." Yolcu tarafındaki kapıyı onun için tutmaya devam etti. "Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?"

Bakışları yolun aşağısına kaydı. Tyler ve kameramanı onları izliyordu. Jamal devriye arabasının yanında durmuştu. Hayır, ona bunun ne hakkında olduğunu söylemek istemiyordu. En azından orada değil. Alice aracın içine girdi. Onun arabasına el konulması pek adil görünmüyordu ama o kiralık arabasıyla gitmekte özgürdü. Polisler onu kesinlikle daha çok sevmişti.

Saint ona doğru eğildi. Emniyet kemerini üzerine çekti ve kopardı. Ama bunu sadece Saint'in kulağına yaklaşıp fısıldayabilmesi için yaptığını düşündü, "*Bu lanet şey sona erecek. Bana her şeyi anlatacaksın.*" Geri çekildi. Ona şefkatle gülümsedi. "Merak etme Alice'im. Artık güvendesin." Kapıyı çarptı.

Saint kardeşiyle konuşabilmek için birkaç adım uzaklaştı.

Memphis.

Aziz'in ona Memphis hakkında söylediklerini çok iyi hatırlıyordu.

Memphis'in senin için gelmesini istemezsin. Eğer gelirse, çoktan hapse girmiş olursun.

Alice yanağından aşağı bir şeyin aktığını hissetti. Gevşek bir kedi tüyü ya da bir toz parçası ya da... olması gereken şeyi fırçalamak için uzandı.

Gözyaşı parmağına değdi.

Saint kapıyı açtı. Arabanın içine girdi. "Memphis bizimle senin evinde buluşacak, böylece hepimiz konuşabiliriz." Kaşlarını çattı. "Kediyi de mi getiriyorsun?"

"Onun için geldim." Polislere de böyle söylememiş miydi?

"Yanan binalardan kedi kurtarmak mı?" Eli anahtarı çevirdi ve motor canlandı. "Sıradakinin bu olabileceği konusunda beni uarmıştın."

Anlamayan kadın başını ona doğru çevirdi. Gösterge panelinden gelen parıltı arabanın ön tarafını aydınlatıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni kurtardığın zaman." Elini kaldırdı. "Bir sonraki bildiğim şeyin, yanan bir binadan bir kediyi kurtarmak olacağını . Bu adamı kastettiğini fark etmemiştim. gerek, çok korkutucu görünüyor."

"Korkunçluğu severim."

"Biliyorum." Parmakları kızın yanağında gezindi. Adam gerildi. "Alice, neler oluyor?"

"Sanırım polis en iyi arkadaşımı birden fazla cinayetten tutuklayacak."

"Hayır. Yani, neden ağlıyorsun?"

Başka tarafa baktı. *Çünkü bunu yapmalarına izin veremem.* Çünkü katil Logan değildi. Ve sonunda, olmak istediği kadar kötü olamayacaktı. "Eve gitmek istiyorum."

Ne yazık ki, hiçbir zaman gerçekten bir evi olmamıştı.

Saint onları uzaklaştırdı.

BÖLÜM ON DÖRT

"Aziz... Kardeş... Arkadaş..." Memphis ona bir köpekbalığı gülümsemesi gönderdi. "Aklından ne geçiyor senin?"

Aziz ağabeyine ters ters baktı. "Bizi duyabiliyor, biliyorsun."

"Neden? Ne demek istiyorsun? Yeni *psikopat* kız arkadaşının konuşmalarımızı gizlice dinlediğini ima etmiyorsun herhalde?"

Öyle olduğuna emindi. Alice kedisini yerleştirmekle ilgili bir şeyler söylemişti -bir *kedi, cidden mi?* Saint kardeşini çalışma odasına sürükledi. "O psikopat değil."

"Bundan ne kadar eminsiniz? Çünkü kadın bana silah doğrulttu-"

"Ve sen şu kısmı kaçırdın..." Anlara göre. "Logan'ın alnının tam ortasına silahı dayadığım zaman."

Memphis'in gözleri büyüdü.

"Tanrım." "Kaçırdığını sanmıyorum."

Memphis ona doğru ilerledi. "Bu hiç komik değil."

Saint omzunun üzerinden baktı, Alice'i göremedi ve kardeşine bakarken elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi. "Gülmüyorum. Burada olmamalısın."

"Neden? Çünkü bensiz, çöküp yanmakta özgürsün diye mi?"

"Hayır, çünkü o senden hoşlanmıyor."

Memphis gözlerini büyüttü. "Umursamam gerekiyor çünkü...?"

"Çünkü sen yanıdayken kendini kapatacak. Onun güvenini kazanmak için çok çalıştım, gerçekten ilerleme kaydettim, sonra sen ortaya çıktın." Cehennem. "Bana yalnız geldiğini söyle."

Memphis bir omzunu silkti.

Lanet olsun. "Başka kim var burada? Daha fazla Buz Kırıcı mı çağırdın? Yoksa Eliza mı? Onu da mı yanında getirdin?"

"Eliza'yı yanımda sürüklemedim. O bakmıyorken gizlice kaçtım."

Kulağa doğru geliyor.

"Neye bulaştığımı ," diye ekledi Memphis acımasızca. "Son duyduğumda kardeşim *vurulmuştu*, ben de buraya geldim.

ve evet, takviye kuvvet çağırdım. Belli ki tarafsızlığınız yerle bir olmuş, bu yüzden Alice'in üzerinde yeni gözlere ihtiyacınız var."

"Onun üzerinde başka gözlere ihtiyacım yok. Alice var."

Ona doğru bir adım daha. "Öyle mi?" Memphis bundan açıkça şüphe duyuyordu. "Yoksa sana sahip mi? Benim durduğum yerden, seni onu savunmaya itmiş gibi görünüyor. Onun için polisler *yalan* söylüyorsun. Hayır dostum, inkâr etmeye bile kalkma," dedi Saint ağzını açtığı anda. "Oradaydım, hatırladın mı? Onu kurtların önüne atabilecekken hikâyesini destekledin. *Ben* de aynı şeyi yapabilirdim. Bana silah doğrultmuştu, hatırladın mı?"

"Kim olduğunu bilmiyordum." Alice'in soğuk sesi. Birkaç metre öteden geliyordu. Saint onun orada olduğunu biliyordu. Ses çıkardığı için değil. Çıkarmadı. Alice sessizce hareket etmişti ve aşağıya bir bakış ona nedenini göstermişti; ayakkabısı yoktu. Ama onun orada olduğunu biliyordu çünkü kokusunun en ufak bir ipucunu yakalamıştı.

İki adam da tamamen ona odaklanmıştı.

"Tek bildiğim," dedi Alice Memphis'e tatlı bir gülümsemeyle, "suç mahalline dönen katilin sen olduğundu."

Memphis, "Ah, evet," diye söylendi. "Bunu bazen yaptıklarını duymuştum." Parmaklarını şıklattı. "Sana hızlı bir soru, bu gece neden Abracadabra'daydın? Sokak hayvanlarını kurtarmayı ne kadar sevdiğini tekrar anlatmak ister misin? Biyografini okurken o kısmı tamamen kaçırmışım."

Alice, Saint'in bakışlarıyla karşılaştı. "hoşuma gitmiyor." Zarif bir şekilde çalışma odasına doğru ilerledi. Kanepeye yerleşti. Çıplak ayaklarından birini tembelce salladı. "Belki de büyür diye düşünmüştüm, ne de sen beni büyüttün, Saint. Ama hayır. Hâlâ kardeşine karşı yoğun bir nefret besliyorum."

Aziz ona doğru yürüdü. Onun üzerinde yükseliyordu. "Bebeğim, bunun nedeni beni en başta kilitlediği için hâlâ kızgın olman. Neden onun beni dışarı çıkardığı gerçeğini de görmezden geliyorsun?"

"Ne?" Memphis'in şaşkınlığı çok açıktı. "Bu yüzden mi benden hoşlanmıyor?"

Alice bir elini umursamazca sallayarak, "Eminim senden hoşlanmamak için pek çok nedenim vardır," dedi. "Ama evet, bu şu anda listemin en başında yer alıyor." Gözlerini Aziz'den ayırmadı. "Biliyorum, o

Ama sana güvenmiş olsaydı, seni en başta polislerle teslim etmemiş olsaydı, hâlâ Sebastian olurdun. Aziz değil."

Sessizlik. Aslında... bu kelimelerin içinden geçtiğini hissetti.

Bakışları onu delip geçti. "Bu kadar çok mücadele etmene gerek kalmazdı. İçindeki karanlıkla, o senin güçlü bir parçan haline gelene kadar tekrar tekrar yüzleşmen gerekmezdi. Hâlâ farklı bir adam olma şansın olabilirdi. O bunların hepsini elinden aldı." Şimdi bakışları Memphis'e kaydı. "Yani, evet, sana karşı biraz kinim var. Kendini uyarılmış say."

Memphis boğazını temizledi. "Bana silah doğrulttuğun anda uyarılmıştım."

Başını eğdi. "Tekrar söylüyorum, o zaman kim olduğunuzu fark etmemiştim. Suç mahalline dönen katilin sen olduğunu düşündüm. Saint'e zarar vermenden korktum ve bunun olmasına izin veremezdim."

"Neden olmasın?" Memphis'in sesi merakla doluydu.

"Sokak hayvanlarını topladığım için mi?" Bir soru. Sonra başını salladı. "Hayır. Hayır. değil." Bir kez daha bakışlarını Aziz'e çevirdi. "Ona nedenini daha önce söyledim. Aziz biliyor."

Çünkü benim kurtarılmaya değer biri olduğumu düşünüyor.

Ona dikkatle baktı. Dış görünüşündeki güzelliği kolayca gördü. Narin çenesi, keskin elmacık kemikleri. Yemyeşil dudaklar. Güzel gözler. Hepsi dışarıdaydı. Yüzeyin bir önemi yoktu, bunu biliyordu. Yüzey yalan söyleyebilir, bükülebilir ve aldatabilirdi.

Alice yüzeyin altında nasıl biriydi?

Adam onu izlerken nefesini içine çekti. Nazik bir kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi. Başını salladı. "Kedi biraz süt ve battaniye ile yerleşti. Bir süre iyi olacak ama ben dönmediğimde biri ona bakıldığından emin olabilir mi?"

Ondan *kedisine* bakmasını mı istiyordu? Ve...bekle... "Neden geri gelmeyeceksin?"

Yemyeşil dudaklarında belli belirsiz bir kasılma. "Çünkü hapse gireceğim." Dünya Saint'in ayaklarının altında sertçe kayıyor gibiydi.

"Biriniz beni istasyona götürebilir mi? Aslında Aziz, bu muhtemelen senin hayalinin gerçekleşmesi, o yüzden bu onuru sana bırakmaya ne dersin?"

Ellerini arkasındaki minderlere vurdu ve yaklaştı. *Lanet olası bir rüya değildi.* "Ne halt ediyorsun sen?"

"İtiraf ediyorum." Silik bir gülümseme. "Bunun ruhum için iyi olacağını düşünüyor musun? Umarım öyledir, yoksa tüm o hikâyeler düpedüz yalan olur."

"Alice..."

"Dedektifler hepsini Logan'ın öldürdüğünü düşünüyor. Bu dünyada fazla arkadaşım yok. Kimse yanımda o yanımda durdu."

"Seni *takip ediyor* olabilir-"

"Hayır." Çok kararlıydı. "Yanılıyorsunuz. Bu o değil."

"Sprey boya kutusu arabasıındaydı! O tuğlayı senin pencerene fırlattı."

"Evet." Başını salladı. "Ama bunu biliyordum. Onunla bu konuyu zaten konuşmuştum. Senin benim için bir tehdit olduğunu düşündü. O korumacı biri, ve o istedi-"

"Tehditleri ortadan kaldırmak için mi?" Memphis araya girdi. "Tracy Eldridge'in ortadan kaldırıldığı gibi mi?"

Onun tarafına bakmadı. "Logan asla kimseyi öldürmez. Onda böyle bir içgüdü yok."

Yanılıyordu. Hayır, kördü. Adamın *arkadaşı* olduğunu düşündüğü için *mi?* "Alice..."

"İtiraf etmek zorundayım." Daha alçak. Daha yumuşak. Ona daha da yaklaştı.

"İtiraf etmek zorundayım çünkü değer verdiğim birini öylece bir kenara atamam." Bakışları Memphis'e doğru kaydı. "Başka birinin acı çekmesine izin veremem..." Dudağını ısırđı. Bakışlarını Aziz'e çevirdi. "Benim yaptığım bir şey için-"

"*Memphis!*" Saint doğrulurken hırladı. "Defol git buradan!" Alice'in gözleri büyüdü. "Ne? Saint-"

Kardeşine doğru döndü. Kapıyı işaret etti. " git buradan. Alice'le yalnız konuşmam gerek."

Memphis hareket etmedi. Saint'aklını kaçırmış gibi baktı. "İkimiz de ne söylemek üzere olduğunu biliyoruz."

"Alice hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Git buradan." Aziz, vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titrerken bile kardeşine doğru yürüdü.

Memphis yine de pozisyonunu korudu. "Hapse götürölmek istiyor. Onu gezdirmen gerekiyor."

Hayır, , hayır. Bir zamanlar, evet, bir zamanlar plan buydu. Eğer kız suçluysa, onu hapse atmayı planlamıştı.

Eğer.

Ve Alice, kahretsin, itiraf etmeye çalışıyordu. Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Ona ve Memphis'e itiraf ediyordu. İtiraf etmek için polise gidiyordu. Hepsi Logan'ı korumak içindi.

Sikerler. "Hiçbir yere gitmiyor."

Memphis'in çenesi sertleşti. "Aziz, düşünemiyorsun." Çok netti. "O hiçbir yere gitmiyor."

"Ah, Saint?" Alice'ten. "Belki de bu konuda kardeşini dinlemelisin. Düşünme yeteneğinin zayıflamış olabileceğine inanıyorum. Belki de yeterince uyumamışsındır."

"Alice, şu an beni zorlama." Elleri yumruk oldu ve bıraktı. Yumrukladı ve bıraktı.

Memphis başını salladı. "Bir hedefle kişisel olarak ilişkiye girdiğinizde böyle olur."

"O lanet bir işaret değil." Dişleri birbirine çarptı. "O benim Alice."

Memphis'in kaşları çatıldı. "Aziz mi?"

"Çık dışarı, Memphis." Bu emri son kez veriyordu. "Onunla yalnız konuşmam gerek."

Memphis Saint'in omzunun üzerinden baktı. *Alice'e bakıyordu.* "Ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Kıçını dışarı atabilirim," diye teklif etti Saint.

Memphis gözlerini kırptırdı. Dikkati tekrar Aziz'e yöneldi.

"Bunu yapmak istemiyorum." Kontrolünü kaybediyordu. "Alice'le konuşmam gerek."

Memphis bir kez daha onu inceledi. Niyetli bir bakış. Memphis'in gözlerinde sempati olabilecek bir şey parladı. Elini kaldırdı. Saint'in omzuna kenetlendi. "Ben de seni ele vermek istemiyordum," diye mırıldandı. "Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri. Birine değer verdiğinde..." Bir nefes. "Beni parçaladı. Seni temizleyene kadar uyuyamadım bile."

Birine değer verdiğinde.

Önemsemek mi? Memphis'in olduğunu düşündüğü şey bu muydu? O Aziz

Alice'i önemsiyor muydu? "Yanılıyorsun," dedi açıkça.

Arkasından hızlı bir nefes. Alice'ten.

Memphis ona çarpık, yarım bir gülümseme gönderdi. "Çok haklıyım. Ama durumlarımız arasında büyük bir fark var."

Evet, vardı.

"Sen masumdun."

"Hayır." Aziz başını salladı. "Sadece o insanları öldürmemiştim."

Memphis ağzını açtı, sonra durdu. Bakışları keskinleşti, ve o... pes etti. "Gidip birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sanırım birkaç dakikalığına arka tarafa gideceğim. Tam olarak ön tarafa çıkamam. Orada bir sürü muhabir var."

Evet, muhabirler akın akın geri gelmişti.

Memphis elini kirli sakallı çenesinde gezdirdi. "On dakika. Telefon görüşmelerimin bu kadar süreceğinden eminim." Bir adım geri çekildi. "Ve on dakika içinde aklın başına gelse iyi olur, Aziz." Bu sözlerle birlikte topuklarının üzerinde döndü ve evin arka tarafına doğru yöneldi.

Saint orada durmuş, onun gidişini izliyordu ve arka kapının kapanma sesini duyana kadar kıpırdamadı.

"Aziz..." Alice onun adını iç çekti. "Ne yapıyorsun?"

Yapması gerekeni. Ona doğru döndü. "Sen-" "Onu ben öldürdüm."

Aziz dondu kaldı. Bacakları olduğu yerde kilitlenmiş gibiydi.

Gülümsemesi onun kalbini kırdı. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Benimle tanıştığın andan itibaren bir katil olduğumu biliyordun." Alt dudağını ısırды. Kanepede büzülürken Alice daha küçük görünüyordu. Her daha kırılgan.

Yüzey bir yalandır.

"Tracy benim hakkımda haklıydı. Kardeşini ben öldürdüm. Donovan Eldridge'i öldürdüm ve yıllarca bu konuda yalan söyledim. Keder onu etti. Onu parçaladı. Ve sonunda o da öldü." Alice kollarını karnına doladı. "Bunu ben yaptım. Bunu ben *yaptım*. Logan değil. Benim günahlarım yüzünden onun cezalandırılmasına izin vermeyeceğim. Polislere gideceğim. Onlara ne olduğunu anlatacağım."

Ona doğru yaklaştı. Her adım ağır geliyordu. Soğuk. Donuyor gibiydi. Her türlü öfkeden daha yakıcı bir soğuk. Ona bir kez daha yaklaştığında, eli kalktı ve çenesinin etrafında kıvrıldı. Parmakları onu çok dikkatli bir şekilde okşadı. "Alice'im..."

Kirpikleri kalktı. Onun dokunuşuna doğru döndü.

Vücudunu ona doğru kıvrıldı. "Bu da ne..." Aziz fısıldadı. "Bunu yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"|-"

Onun ağız aldı Onunla. ile Öfke. ile
İhtiyacım var. ile mutlak çaresizlik.

Memphis nefes nefese kaldı, sonra telefonu kulağına götürdü. Güneş yeni doğmaya başlamış, gökyüzünde altın ve kırmızı çizgiler oluşturmuştu. İçinde kötü bir his vardı. Bu his ona bugünün de en az gece kadar boktan geçeceğini söylüyordu.

"Alo?" Bir kadının uykulu sesi.

"Tony, 13 numaralı bir kodumuz var." Yani... kötü. Çok, çok kötü bir şey.

"Memphis?" Anında uyanıklık. "Saint'e bir şey mi oldu?"

Elbette, bir şeylerin olduğunu söyleyebilirdiniz. Kardeşi aklını kaçırmıştı. Olan şey buydu. "Providence Kanyonu Eyalet Parkı'nı aradınız, değil mi?"

"Donovan Eldridge'in kayboluşunu daha önce araştırdığımı biliyorsun."

"Orada ceset olmadığından *emin* misiniz?"

"Bin dönümden fazla bir arazi," diye hatırlattı ona. "Banshee ve ben elimizden gelenin en iyisini yaptık ama arazide gezinmek pek de kolay sayılmaz. Baktık, evet, ama oraya bir ceset atılmadığından emin miyim? Tabii ki hayır. Mükemmel değilim, biliyorsun."

Ama iş ölüleri bulmaya geldiğinde, çok yaklaştı. "Kasabaya gelebildin mi?"

"Evet. Otelime yerleştim ve uyumak *üzereydim*. Sonra sen aradın ve on üç gibi çılgın bir koddan bahsettin. Biraz daha açık konuşup bana neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Savannah'ya giderken Tony, Dr. Antonia Rossi ile temasa geçmişti. Davada başka bir Buz Kırıcı istemişti ve Tony, Saint ile oldukça iyi geçinme eğilimindeydi. Herkes anlaşamazdı çünkü evet, kardeşi pisiğin teki olabilirdi.

Ben de yle. Aileden gelen bir zellik.

"Memphis?" diye sordu. "Bak, ben buradayım. Banshee için köpek dostu bir otel buldum. Gitmeye hazırız ama karanlıkta çalışmaya dayanamadığımı biliyorsun."

"Sanırım Kara Dul itiraf etmek üzere." *Düşünmek mi?* Daha çok biliyordu. Aziz onu durdurmasaydı her şeyi gözlerinin önünde anlatacaktı.

Kardeşi ne düşünüyordu? *Sorun da bu zaten. O düşünmüyor. Kafasıyla değil. Aletiyle mi? Evet, kesinlikle.*

"Ciddi olamazsın," diye nefes aldı Tony.

"ok ciddiym." Tekrar eve doğru baktı. "Henüz duydunuz bilmiyorum ama Tracy Eldridge öldürüldü."

"Oh, doğru duydum. Tyler McQuinn'in haberini yakaladım."

Muhabirin şu anda ekibiyle birlikte Alice'in evinin önündeki yolda kamp kurduğundan oldukça emindi. "Shane Madison Savannah'dan kayboldu."

"Corey Abbott da yle."

"Cesetleri yakın olabilir." Donovan'ın kalıntıları farklı bir konuydu. Ama ikinci ve üçüncü kurbanlar... "Eğer polislerle konuşursa, senin ve Banshee'nin olay yerine gitmenizi istiyorum. Alice genel yerleri söylese, cesetleri herkesten önce siz bulursunuz."

"Bu ancak polisler bizimle işbirliği yapmak isterse gerçekleşebilir."

Bu konuda... "Baş dedektiflerden biriyle konuştum bile. Jamal Preacher'a geleceğinizi söyledim, da yardımınızı isteyeceğini söyledi." Tony'nin kolluk kuvvetleri arasında bir ünü vardı.

Ölüleri bulabilir.

"Polislerle konuşursa demiştin."

Evet. "Alice Shephard az önce karakola götürölmek istedi." şaşkın bir sessizlik. Sonra... "Neden şu anda onu sen götürmüyorsun?"

Çünkü Saint aklını kaçırdı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Alice ellerini Saint'in omuzlarına kilitledi. Tek yapmak istediği ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamaktı. İsteddiği adam buydu. Bu onun-

Alice onu geri itti. "Hayır." Ragged. *Kendine gel, kadın.* Ama artık hiçbir şey bir arada değildi. Her şey dağılıyordu. Hep böyle olmasından korkmamış mıydı? "Bir kadın sana bir adamı öldürdüğünü söylediğinde, onuöpmezsin."

Koyu renk gözleri kısıldı.

"Onu hapse götür." Daha yumuşak, ama daha az düzensiz. Dudaklarını ıslattı ve onun ağzını tekrar istedi. Ama ona sahip olamıyordu, tıpkı ona sahip olamadığı gibi. "Dediğim gibi, hayallerim gerçek oldu, haksız mıyım?"

"Bir adam öldürdün."

"Evet." . Hayatında ilk kez itiraf etmişti. Bunun onu daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? Etmedi. Omuzlarından sihirli bir yük kalkmamıştı. Birdenbire kendini suçluluk duygusundan arınmış hissetmedi. Alice sadece yorgun hissetti.

Aziz ona gülümsedi.

Bu doğru bir tepki değil. Ama o zaman belki de mutluydu çünkü artık davasını bitirebilirdi. Onun adını listesinden silecek ve başka bir büyük Buz Kırıcı mücadelesine geçecekti.

"Sen seri katil değilsin."

"Pardon?"

Güldü. "Bana başından beri söyledin, değil mi?"

Parmakları adamın omuzlarına bastırdı. "Doğru tepkiyi verdiğini sanmıyorum."

"Bebeğim, bizim hakkımızda doğru olan neydi?"

Her şeyi. Ağzı açıldı, ama berbat etmeden ve söylememesi gereken bir şey söylemeden önce kapandı. Alice cevap vermek yerine omuz silkti.

"Bana ilk gün , değil mi?"

"Sana pek çok şey anlattım. Ancak senin aksine ben her konuşmayı mükemmel bir şekilde hatırlamıyorum."

"Her konuşmayı hatırlama. Sadece *seni* hatırla."

Onun üzerinde bu kadar güçlü bir etki bıraktığını bilmek güzeldi. Alice koltuktan atladı ve aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı.

"İlk gece, senin bir seri katil olduğunu söyledim. Bana olmadığını söyledin."

Ben . Onunla yüzleşmek için meydan okudu.

"Çünkü bir seri katil birden fazla kişiyi öldürür." Tekrar gülümsedi ve az önce aralarına koyduğu mesafeyi kapattı.

"Bunu yapmayı bırakmalısın. Gülümsediğinde ve öldürmekten bahsettiğinde çok tuhaf oluyorsun."

Sanki onu öpecekmiş gibi tekrar yakınına eğildi.

Ama onu öpmedi. Aziz mırıldandı, "Sadece Donovan'ı öldürdün, değil mi tatlım?"

Alt dudağı titredi. Başını salladı. "Evet." Bir nefes. "Donovan'ı ben öldürdüm." Hâlâ rahatlama yoktu. İtiraf ederek doğru şeyi yaptığına dair büyümlü bir his yoktu. Bunun yerine, şimdi, yorgunluğuna ek olarak, Alice üzgmün hissediyordu.

Saint'i bir daha göremeyecekti. "Peki ya diğerleri?" Aziz bekledi.

Başını eğdi. "Bir cinayet senin için yeterli değil mi?"

"Senin durumunda, hayır."

"Aziz..."

"Alice."

Kolları karnının etrafında kıvrıldı. "Benden ne istiyorsun?"

"Her şeyi istediğimi fark etmeye başlıyorum. Bunu alacağımından oldukça eminim."

Bu da ne demek oluyor? "Bak, büyük, kötü bir avcı olarak aceleyle kasabaya geldin. Cinayetten suçlu olduğuma dair kanıt bulmak istedin. Buldun işte. Az önce itiraf ettim." Ondan uzaklaştı. Durdu. Geri döndü ve bilekleri yukarıda olacak şekilde kollarını ona uzattı. "Eminim senin ya da kardeşinin bir yerlerde kelepçeleri vardır. Beni teslim et. Beni kilitleyin. Günlerce kutlama yap."

Burun delikleri alevlendi. "Böyle bir şeyin biliyorsun."

"Kutlama yapmayacaksın." Buna inanabilirdi. Alice başını salladı. "İyi. Cinayet kutlamak için kötü bir şey ama en azından sen-"

"Hapse falan girmeyeceksin."

Öyleydi. "Ben öldürdüm-"

Bileklerini yakaladı. Parmaklarını onların etrafında kıvırdı. "Bana her şeyi anlat. Donovan'ın ölümüne yol açan her anı."

Her bir anı yeniden yaşamaktan hoşlanmıyordu. Aslında, o günü hiç düşünmemeye çalışıyordu ve anıları engellemeye çalıştığı için rüyalarına giriyorlardı. "Yürüyüşe çıkmıştık. Hava çok sıcaktı. İkimiz de terliyorduk. Su içmek için durdum."

Bu anıdan *nefret ediyordu*.

"Ve?" Başparmakları kadının bileklerinde gezindi.

"Ve Donovan su şişesini elimden kaptı. Bana içebileceğimi söylediğinde içebileceğimi söyledi." Sesinin boş çıkmasından hoşlanmamıştı. Bu anıyla ilgili hiçbir şey hoşuna gitmemişti. "Ben de onu öldürdüm. İşte bu kadar. Bitti."

Aziz başını salladı.

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. *Güzel*. "İçkiyi ondan geri almaya çalıştım. Gerçekten çok susamıştım." O anda boğazının kuruduğunu hissetti. "O... onu vadiye fırlattı. Bana acı çekmem gerektiğini söyledi. Güldü." Onun kahkahasını hâlâ duyabiliyordu. "İşte o böyleydi, görüyorsunuz. Kontrolcüydü. Neredeyse artık konuşamayacak hale gelene kadar her gün daha da fazla. Ama o gün, içkimi yere attığında ve o kadar sıcaktı ki, ben sadece... *Yeter*," diye tersledi Alice. Donovan'a da aynı kelimeyle bağırırmıştı.

Saint onun bileklerini okşamaya devam etti.

"döndüm. Yürüyerek uzaklaştım. Ona işimizin bittiğini söyledim. Artık bu şekilde yaşayamazdım. *Onunla* daha fazla birlikte olamazdım. Ama o beni yakaladı."

"Gitmene izin vermiyordu."

Ona baktı ama Donovan'ı gördü. "Gerçekten parlak mavi gözleri vardı. Gülümsediğinde kenarları kırışırdı ve çok zararsız görünürdü. Çok cana yakın. Çok *çekici*." Ne yalan ama. Yalan söylemeyi Donovan'dan öğrenmişti. "Ama gülümsemiyordu. Bağırıyordu. Bana vurdu. Düştüm ve kafamı bir kayaya çarptım." O düşüşten kalan yara izini hâlâ saçlarının altında taşıyordu. "O

yere düştüğümde beni tekmeledi." Kaburgaları hırpalanmıştı. Biri kırılmış. Polislere kırık kaburgayı düşerken aldığını söylemişti.

Aziz onun omzunun üzerinden bir noktaya baktı. Başını hafifçe salladı. Tekrar ona baktı.

Alice alçaltarak devam etti: "Bana kaç kez tekme attı bilmiyorum ama uçuruma çok ve düşmekten korkuyordum. Ben de onu tuttum. Ellerimi bileğine doladım. Bunu beklemiyordu. Dengesi bozuldu ve düştü. Bir anda öne doğru fırladı ve bir de baktım ki Donovan uçurumun kenarından uçuruma yuvarlanmış." Saint'in çekiştirdi.

Onu .

"Çok güzel bir manzara olması gerekiyordu. Bu yüzden oraya çıkmıştık. Güzel bir manzara. Ve... o gitmişti. Ayağa kalktım ve yaklaştım. Kenarın ötesini görmem gerekiyordu. Onu görmem gerekiyordu. I..." Alice durdu.

"Ölmüştü," dedi Saint.

"Hayır." Bu kısım için gözlerini kapatmak istedi ama bu korkaklık olurdu. Ona tam olarak ne yaptığını anlatırken Saint'in yüzüne bakmalıydı. "Donovan kendini yakalamayı başarmıştı. Kenara geldiğimde eli havalandı ve bileğime dolandı."

Aziz'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Sertçe sarsıldı ve düşeceğimi biliyordum. Düştüm de. Kıcımlın üzerine düştüm ve beni ileri doğru sürüklemeye başladı. Bana bağıırıyordu. Üzgün olacağımı söylüyordu. Ben de onu tekmeledim. Serbest ayağımla tekmeledim, sağlamaya çalıştım." Yutkundu. "O gün hava çok sıcaktı, sana söylemiş miydim? Temmuzun ortasında kim oraya yürüyüşe gider ki? Ama Donovan gitmek istedi. Ve Donovan'ın istediğı şeyi elde etmenin bir yolu vardı. "

"Gitmene izin vermedi."

"Oh, evet, yaptı. Bırakmak zorunda kaldı çünkü çok sert tekmeledim. Bıraktı ve düştü ve yaptığı son şey adımı haykırmak oldu." Hâlâ duyabildiğı bir çığlık.

Aziz onun durmaya devam etti. Bekliyordu.

Ne istiyordu? *Daha fazlasını mı?* "Ona yardım etmek için aşağı inmedim. Aşağı inmeye bile çalışmadım. Onu görebiliyordum. Bacağı garip bir açıdaydı. Ve kafası..." *Hayır, şimdi olmaz. Şimdi oraya gitme.* "O uçuşumun kenarında . Ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum. Hava karardı, sonra tekrar güneş açtı ve hareket etmem gerektiğini fark ettim. Bu yüzden yürüdüm, yürüdüm ve Donovan'ı kontrol etmeye gitmedim." Sağ gözünün arkasında bir baş ağrısı hissediyordu. "Neden ölüyü kontrol edesin ki?"

Aziz'in kirpikleri titredi. "Alice..."

"Güneş doğduktan sonra yağmur yağdı. Bunu size söylemiş miydim? Yağmurda yürüyordum ve çok susadığım için birazını içtim. Ve yürümeye devam ettim. Kamyonetin anahtarları bende değildi. Donovan'. Yürüdüm, yürüdüm ve sonunda..." Omuz silktili. "Yolda bir korucuyla karşılaştım. Donovan'ın gece kaybolduğunu söyledim. Herkes onu aramaya başladı. Kimse onu bulamadı." Elleri tekrar yanlarına düştü. "Yetkililere Providence Kanyonu Eyalet Parkı'nda olduğumuzu söyledim ama onlara parkın yanlış bölgesini vermişim. Eninde sonunda Donovan'ın bulunabileceğini düşündüm ama hayvanların onu önce bulacağını biliyordum. Kanıtları yok etmeye yardım edeceklerdi. Ve belki de herkes onun karanlıkta kayıp düştüğüne inanacaktı. Ne trajik bir kaza."

"Bu bir kaza değildi." Aziz'in ifadesi çok vahşi görünüyordu.

"Hayır, onu ben öldürdüm."

"Bebeğim..." Ondan koparıldı. Gözleri parladı. "Sen kendini savundun. *Sana zarar veriyordu.* O piç seni öldürebilirdi! Kendini kurtarmak zorundaydın. Sen-"

"Aman Tanrım." Gözlerini kırptırdı, afallamıştı.

"Sen... bana aşık oldun." "Alice..."

"Seni bu konuda uyarmıştım." Alice ona bir adım daha yaklaştı. Ayağa kalktı ve onun yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sana bunun olacağını söylemiştim."

Elleri onun beline yerleşti. Sıcak. Güçlü. Onun kendisine fiziksel olarak zarar vereceğinden hiç korkmamıştı. Aziz değil. Ama...

Onun kalbini kıracağından endişeleniyordu. Meğer, sürpriz, sürpriz, bir kalbi varmış.

Belki o da biliyordu.

Alice onun yanağını bir kez daha öptü. "Eğer yapamazsan..." Adamın tutuşunun izin verdiği ölçüde geri çekildi ve omzunun üzerinden Memphis'e baktı. Duvarın yanında duruyordu. Ayakta kesinlikle sessiz olmasına rağmen, Saint o yöne hızlı bir bakış gönderdiğinde fark etmişti.

İzleyicilerinin farkındaydı. Ama itirafını yapmaya devam etti.

Memphis'e, "Eğer Aziz bu pis işi yapamıyorsa," dedi, "eminim sen yapabilirsin." Zorla gülümsedi. "Beni kilitleyip anahtarı atmaya hazır mısın?"

"Cesedimi çiğnemen gerek." Aziz kardeşinin önünde durdu ve içinde çalkalanıp duran öfkeyle savaşılmaya çalıştı. "Onu içeri almayacaksın, anladın mı beni? Bu-"

"Evet, evet, ." Memphis koridordan aşağı baktı. Alice az önce o tarafa doğru gözden kaybolmuştu. "Cesedinin üzerinden. Seni ilk seferinde duymuştum."

Alice üstünü değiştireceğini ve hapis haneye yapacağı büyük yolculuk için hazırlanacağını söyleyerek oradan ayrılmıştı. Saint onun sadece dramatik davrandığını düşünmek isterdi. *Alice* olmak. Ama bu sefer...

Kadın gerçekten de hapse atılacağına inanıyordu. "Böyle bir şey olmayacak."

Memphis'in kaşlarının arasında bir çatık oluştu. "Alice'in o parktan çıktığında çekilmiş bir fotoğrafını gördün mü hiç?"

"Ne?"

"Yaralarını okudum. Korucunun ofisinden raporun bir kopyasını aldım."

Saint'in de vardı.

"Ama içinde hiç resim yoktu. Hiçbir yerde çürük ve kanlı bir Alice fotoğrafı yoktu."

"Yalan söylemiyor," diye tersledi

Saint. "Alice Shephard'ın asla yalan söylemediği gibi."

Saint'in elleri dışarı fırladı ve Memphis'in gömleğinin önünü kavradı. "Bu konuda yalan söylemiyor."

Memphis yere baktı. "Zaten kırıksık olan tişörtümü buruşturuyorsun." Tekrar yukarı baktı. "Sana birkaç derin nefes almanı tavsiye ederim."

nefesler."

Derin nefes almak ona bir şey yapmayacaktı. Çünkü başından beri içinde kötü bir his vardı... "Ona zarar verdiğini biliyordum." Ellerini Memphis'ten geri çekti. "Parçalar hemen yerine oturmaya başladı. Ufak tefek şeyler. Donovan kontrolcüydü. Çok sahipleniciydi. Bana ait olmaktan korkuyordu çünkü-" Saint durdu. Aptalca derin bir nefes aldı. Doğru ya. *Hiçbir işe yaramadı.* "Nefsi müdafaa. Hepsi bu kadar. Açık ve kapalı."

"Belki, ama örtbas etti. Yetkililere yalan söyledi. Muhtemelen kanıtları bile yok etti. Ve diğer kayıp aşıkları da rahatlıkla unutuyorsunuz."

"Onları o öldürmedi."

"Ben o kadar emin değilim-"

"*Onları Alice öldürmedi!*"

"Kardeşim, sakinleşmen lazım. İşlerin senin için stresli olduğunu anlıyorum ama-"

"Stresli mi?" Aziz'in gülüşü acıydı. "Benim için hiçbir şey stresli değil. Benim için-" *Durma. Dur.* "*İstedğim* kadın -Alice'im- şehit olmaya çalışıyor. Bu onun için korkunç bir görünüm."

Alice kapı aralığında belirdi. Siyah giyinmişti. Pantolon. Gömlek. Topuklular.

"Korkunç," diye tekrarladı ona ters ters bakarken. "Şehit görüntüsünü hiç de iyi taşıyamıyorsun. Onun yerine en sevdiğim kötü adam olmaya geri dönmeye ne dersin?" Ona doğru yürüdü. "İtirafın Logan'ı temize çıkarmayacakO piç muhtemelen Tracy'yi öldürdü, bunu , değil mi? Corey ve Shane'i bu kadar rahat unutuyor musun? O iki adam-"

"Onları unutmadım ve *senin* de sonunun onlar gibi olmamasını sağlamaya çalışıyorum."

Ne diyordu o?

Bakışları Memphis'e kaydı. "Beni götüreceksin? Yoksa arabayı çalıp bu işi kendim mi yapmam gerekecek?" Nefes nefese kaldı ve sağ ayağını yere vurdu. "Üstü açık arabamın boyası şimdiye kadar sökülüş olmalıydı. Eğer geri alabilseydim, kendim sürebilirdim. Ama hayır, üstü açık araba burada değil, polisler yedeğimi aldı."

Arabaya binin ve ya içinizden bir beyefendi bana eşlik etsin ya da ben-"

Aziz onun yoluna çıktı. Onun üzerinde yükseldi. Ona gülümsedi.

"Gülümsemeni sevmedim." Gözleri şüpheyile kısıldı. "Bu beni endişelendiriyor."

"Hayır mı? Bir keresinde bana bunun oldukça tehlikeli olduğunu düşündüğünü söylemiştin." Alice boğazını temizledi.

"Bu değerlendirmemin arkasındayım."

"*Ben* oldukça tehlikeliyim." Bu noktaya kadar fark etmiş olması gereken bir şeydi bu. "Yani kendimi idare edemeyeceğimden endişelenmene gerek yok. Karanlıktaki bir piçin gelip Corey ve Shane'e yaptığı gibi beni de ortadan kaldıracağından endişelenmene gerek yok. Teslim olmak zorunda çünkü kilit altında olursan -benden uzakta *olursan*- artık dikkatini bana vermeyeceğini düşünüyorsun. Benim için gelmeyeceğini. Güvende olacağımı sanıyorsun." Aziz ona gülümsedi.

"Şunu yapmayı kes," diye fısıldadı.

"Seni anlamayı bırakmak mı? Asla." En başta bunu yapmak için o kadar çok çalışmışken değil. "Çünkü artık anlıyorum. Logan için teslim olmayacaksın. Bence bir parçan onun Tracy'yi öldürmüş olabileceğinden korkuyor. Bu yüzden mi ofisine gittin? İşleri berbat edip geride kanıt bırakmış mı diye bakmak için mi?"

Bir tutam saçını omzunun üzerinden itti ve cevap vermedi.

Seni tanıyorum, tatlım. "Onun için özgürlüğünden büyük bir fedakarlık yapmıyorsun."

Çenesi kalktı. " zaman neden yapayım ki?"

Parmakları kızın yanağında gezinmek için kalktı. "Çünkü tatlım, ölümcül bir hata yaptın."

"Sana her şeyi itiraf etmek mi?"

"Hayır." Ağzını onun dudaklarına değdirdi. "Bana aşık oluyorsun."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Son kez söylüyorum, Tracy'yi ben öldürmedim!" Logan dedektiflere ters ters baktı. "Burada olmamalıydım bile-"

Kadın dedektif, "Cipinizin arkasında bir kutu kırmızı spreylilik boyayla bulundunuz," dedi. Heidi bir şeydi. Soyadını hatırlayamıyordu. Güzel bir kadındı ama ona bağırlık durduğu için sesi rahatsız ediciydi. "Bir tuğlanın üzerine spreylilik boyayla 'Öl' yazıp Alice Shephard'ın ön camına mı attınız?"

Kahretsin ama içerişi çok sıcaktı. kahve fincanını karıştırdı. Süzdü. Bu üçüncü müydü? Belki de dördüncü. Logan bundan emin değildi. "Bak, spreylilik boyayı kullanan Tracy'ydi. Alice'in arabasını işaretledi. Sana bunun videosunu gösterdik, muhtemelen tuğlayı da Tracy atmıştır." Çenesi bir anne gibi ağrıyordu. Saint tam bir piçti.

Ama öldürücü bir kancası vardı.

"Bu gece neden Abracadabra'daydın?" Adam soruyu şimdi soruyordu. Vaiz. Jamal Preacher. Bu soyadını hatırlamak kolay.

"Orada çalıştığım için mi? İşimi kontrol etmek ve polislerin burayı çok fazla dağıtmadığından emin olmak istediğim için mi?" Bu küçük odada daha fazla kalamazdı. Hiçbir şekilde, hiçbir gün. "Burası çok sıcak. Havayı açamaz mısınız?"

"Hemen halledeceğiz," diye mırıldandı Heidi. Heidi'nin ayağa kalkmadığını fark etmişti, bu yüzden onun için *bunu halletmek* zor olmalıydı. "Alice ile ilişkinizin doğası nedir?"

"O benim patronum. Ben de onun arkadaşayım. Neden bütün bu soruları soruyorsun? Bak, Saint ve ben küçük bir kavga ettik. Büyütülecek bir şey değil. O şikayet etmezse ben de etmeyeceğim." Logan gülümsedi. Bir yandan da boş kahve fincanıyla oynuyordu. Heyecanlanmaya başlamıştı.

"Bu Saint'in suçlamada bulunmasıyla ilgili değil." Jamal öne doğru eğildi. "Alice ile hiç romantik bir ilişkiniz oldu mu?"

"Alice mi? Alice mi? Hayır. Küçük kız kardeşim gibidir. Onu hep tanırım."

Jamal ve Heidi birbirlerine bir kez daha baktılar. Bunu yapmaya devam ettiler. Çok sinir bozucuydu. "Alice'ten hoşlanmıyorum, tamam mı? O benim tipim değil." O

çok glen kadınları severdim. Kaygısız ve rahat. *Yani* Alice değil.

Heidi bakışlarıyla onu taradı. "O zaman Saint ile neden kavga ediyordunuz? Eğer dediğin gibi Alice'le aranızda bir şey yoksa..."

"*Aziz saldırdı çünkü kıcıımı Abrakadabra'da saklanırken buldu*" diyemezdi. "Bu düşündüğün gibi değil..."

"Tracy Eldridge'i Alice'i taciz etme şeklinden hoşlanmadığınız için ldrdğnz *düşünüyoruz.*" Heidi'nin sözleri yine o gıcık, tiz ses tonuyla ıkmiştı. "Alice'e kafayı taktığını düşünüyoruz. Uzun zamandır yleydin. Babasının şovunda çalıştığından beri. Yıllardır onu izliyorsun. Onu kendin için istiyorsun."

"Hayır. Büyük bir *hayır*. Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. Sana bunu zaten *söyledim*. Beni dinlemiyor musun?"

"Erkeklerle yaklaştığında, onları ortadan kaldırırsınız."

Logan bardağın dibini masaya vurdu. "Sanırım tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Corey Abbott'u sen mi ldrdn?" Jamal sordu, sesi yumuşak ama gözleri sertti.

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Ter içinde kalmıştı.

"Shane Madison'ı sen mi ldrdn?" Heidi ateş etti.

"Hayır! Dinle, Shane'i severdim. Ona zarar vermezdim!"

Jamal bir süre . "Alice'in cesetleri saklamasına yardım ettin mi?" Yüzü kızardı. "Ne? Dur... bekle. *Dur bakalım.*"

Ama Jamal gülümsedi ve burun delikleri sanki bir tür koku almış gibi açıldı. "Alice'le ikiniz de büyüyü seviyorsunuz, değil mi? Bahse girerim bir şeyleri -insanları- ortadan kaldırmakta oldukça iyisinizdir."

Oh, Tanrım. Logan elindeki kahve fincanını ezdi.

Jamal hareketi fark etti. Başını salladı. "şimdi sana tekrar soracağım, Alice'in cesetleri saklamasına yardım ettin mi?"

"İ-"

Kapı açıldı.

"Tek kelime daha etme," dedi Raven Scott kapıda belirlediğinde. "Müvekkilim artık sizinle konuşmuyor. Ya onu tutuklayacaksın ya da gitmesine izin vereceksin. *şimdi.*"

Logan sandalyesine yaslandı.

"Müvekkiliniz mi?" Heidi ayağa kalktı. "Ne zamandan beri?"

"İşvereni yaklaşık yirmi dakika önce bana mesaj attığından ve ücretini ödediğinden beri."

Alice. Beni ortada bırakmadı.

"Şimdi bırakın," diye açıkladı Raven. "Kahve içmedim ve saçmalamak için çok erken."

"Saçmalık," diye fısıldadı Alice.

Saint o seksi, tehlikeli gülümsemesiyle gülümsedi. Elindeki telefonu sıkıca kavradı. Birkaç dakika önce bir mesaj almıştı; Raven karakola varmak üzereydi. Raven mesajında Alice'e Logan'la ilgileneneğini ve Alice'in gelmesini bekleyeceğini .

Çünkü içeri girdiğimde kesinlikle avukatıma ihtiyacım olacak. Elbette, Donovan'ı teknik olarak nefsi müdafaa için öldürmüştü, tabii bu hikâyeye gerçekten inanan biri varsa, ama çözülmesi gereken birkaç sinir bozucu ayrıntı daha vardı. Mesela...

Polislere yalan söylemek. Kanıt saklamak. Ve o zaman cesedin iyice örtbas edildiğinden emin olmak için dışarı çıktı.

Sinir bozucu, can sıkıcı detaylar.

Saint hâlâ Memphis'in yanağına tüy gibi hafif dokunuşlar yapıyordu, Memphis'in karnı daha sert bir şekilde dönmeye devam ediyordu ve *ağabeyi* tüm bu sahneyi yakışıklı yüzünde kaşlarını çatarak izliyordu. Memphis biraz Aziz'e benziyordu. Ona göre Memphis, Saint'in daha az çekici bir versiyonuydu ama bazılarının onu oldukça yakışıklı bulacağını tahmin ediyordu.

Onun için yeterince sert değildi. Saint'in vardı.

Saint...onu sevdiğimi düşünüyor.

Alice nefes verdi ve telefonunu pantolonunun arka cebine soktu. Sonra onun yanağını okşadı. "Birlikte harika seks yapıyoruz. Bu aşk değil."

"Hayır," diye güvence verdi ona, bir bile atmadan. "Ama bu öyle." *"Bu mu?"*

"Bu. Umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyorsun çünkü çekip gitmemi istiyorsun. Birinin bana zarar vereceğinden endişelendiğin için polise teslim oluyorsun. Çok şirin."

Gözleri kısıldı.

"Gerçekten çok tatlı," diye ekledi.

Gözleri daha da kısıldı. Diğer odada deli gibi *ağlıyordu*, ama makyajını düzeltmiş ve oyun yüzüyle geri dönmüştü ve şimdi bu pislik onunla alay mı ediyordu? Bu pislik kim-

"Beni çok seviyorsun. Teşekkürler Alice. Daha önce hiç böyle sevildiğimi sanmıyorum."

Haklısın, olmadın. Ve bir daha asla olmayacaksın. "Belli ki benim işime yaramıyorsun." Soğuk, acımasız sözler.

Aziz güldü.

Bakışları Memphis'e sıçradı. "Benden nefret ediyorsun. Kardeşini baştan çıkarıyorum ve onu karanlık ve umutsuz bir yola sürüklüyorum."

Memphis çenesini ovuşturdu. "Dramatik , değil mi?"

Hiçbir fikrin yok. "Beni karakola götür."

Ama Memphis hareket etmedi. Saint de orada öylece duruyordu - hayal görüyor ve onu *sevdiğini* söylüyordu ve bu böyle devam edemezdi. "Peki. Bunu kendim halledeceğim." Sanki ilk kez kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacakmış gibi. Alice döndü ve kapıya doğru koştu.

"Alice..." Aziz seslendi.

Adam için ruhunu dökmüştü. Derin, karanlık geçmişini ortaya dökmüştü ve adam istediğini elde ettiği için seviniyor olmalıydı. Suçluluğunun kanıtı.

Kapının kolunu tuttu.

"Alice, *yapma!*" Saint'in keskin uyarısı.

Siktir et onu. Ne istiyorsa onu yaptı. Aceleyle verandasına çıktı. Bahçesinin kenarındaki gazetecilerin hepsi bir anda daha da yaklaşmış gibiydi. Ona sorular yöneltmeye başladılar. Merdivenlerden hızla indi ve ayakları neredeyse kaldırımın üzerinden uçuyordu. Şanslı şoförü kim olacaktı? "Tyler!" Alice onu gördüğünde bağırdı. Her zaman bir hikâyeye aç olurdu. "Beni polis karakoluna götür, ben de sana asla unutamayacağın bir özel haber vereyim-ooh!"

Arkasından tutulmuştu. Tutulup *kaldırılmıştı* ve şimdi Aziz'in geniş omzunun üzerinde taşınıyordu.

Olamaz, hayır. "Aziz," diye gürledi. "İndir beni, *hemen.*"

Tutuğu daha da sıkılaştı. "Seni istediğim yere getirdiğimde bırakacağım."

Muhabirler bunu alıyordu. Çekiyorlardı. Ve kimse onu evine geri götüren deli adamı durdurmak için tek bir şey bile yapmıyordu.

"Seni incitmek istemiyorum," diye uyardı Alice. Ama bu açıdan onun kasığına unutulmaz bir tekme atabileceğinden emindi. Adam yere düşecekti. Özgür olacaktı. Yapabilirdi-

"O zaman beni terk etme, tatlım. Çünkü bunun beni mahvedeceğinden oldukça eminim." Tekrar merdivenlere çıkmıştı bile.

Alice ellerini Saint'in geniş sırtına vurdu ve kendini yukarı kaldırdı. Bu bakış açısı ona tüm muhabirleri mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Onlara ters ters baktı. Ne şerefsizler. Bir kadın götürölürken düzenli olarak sadece izlerler miydi?

Aziz onu evinin içine götürdü, açık kapıyı ve ağız açık bir Memphis'i geçti.

"Ne kadar da yardımcı oldun Nashville," dedi, sırf inat olsun diye kasıtlı olarak onun adını değiştirerek. Her neyse işte.

Güldü. "Bu Memphis."

Onunla işi bitmişti. Alice vücudunu kasıp kavurdu. "Aziz! Beni yere bırak yoksa aletini öyle bir tekmelerim ki-"

"Bebeğim, çok sevdiğin bir şeye neden zarar vermek isteyestin ki?"

Tam bir piçti. *O da haklı*. Onun sikine bayılıyordu.

Dava et onu.

"Evet, ben biraz dışarı çıkacağım," dedi Memphis ve sanki kahkahayı bastırır gibi bir ses çıkardı. "Sanırım ikinizin bazı şeyleri açıklığa kavuşturması gerekiyor. Ben Tony ile buluşacağım. Bizimle birlikte bazı cesetleri çıkarmak istediği için şehirde. Ona bunun çok yakında gerçekteşebileceğini söyleyeceğim. Merak etme, çıkarken kapıyı kilitletim." Kapı kapandı.

Saint'in gömleğinin arkasını yumrukladı. "Hiç eğlenmiyorum."

Eli kalktı. Kızın kıcına bastırdı. "Ben de değilim." Koridorda sinsice yürümeye başladı.

"Aziz mi?" Biraz endişeli. Belli belirsiz endişeli.

Onu odasına taşıdı. İlerledi ve onu yatağa bıraktı.

Telefon kılına saplanınca Alice telefonu cebinden çıkarıp bir kenara fırlattı. "Dinle-"

Saldırdı. Bunu tarif etmenin başka yolu yok. Bir an yatağın yanında durdu. Bir dakika sonra, güçlü vücuduyla onun üzerindeydi. "Bir hücreye kapatılmayacaksın."

"Sana söylemiştim." Sesi nefes nefese çıkmıştı. "Zamanı geldiğinde bu kadar kalpsiz olmayacağını söylemiştim." Haklı olmak hoşuna gidiyordu.

"Sikeyim kalpsizini. Sen bir hücreye ait değilsin. Benim yanıma aitsin."

Alice gözlerini hızla kırıştırdı çünkü ağlamak üzere değildi. Yine ağlamayacaktı. İlk seferinde yeterince kötü olmuştu. "Aziz, ben iyi bir insan değilim."

"Corey Abbott'a ne oldu?" "Ne oldu?"

Onun sağ elini yakaladı. Parmaklarını ve parıldayan yüzüğü havaya kaldırdı. "Ona ne oldu?"

Nefesi daha hızlı geliyordu.

"beğenmedim, Alice."

"Ben de bilmiyorum." Ama bununla ne yapacağını bilmiyordu.

Aziz onu çıkardı. Ona baktı. Sonra kaşlarını çattı. "İçinde bir yazı var."

Hayır, yoktu. "Bu yanlış." Yüzükte hiçbir zaman bir yazı olmamıştı.

Saint çoktan yataktan atlamıştı. Komodine doğru ilerledi ve ışığın altında yüzüğü tutuyordu. Gözlerini yüzüğün iç kısmına baktı. "Alice." Kaba. "Corey'ye ne oldu?"

"*Bilmiyorum!*" Tamam. Panik havasını dağıtması gerekiyordu. "Bak, Corey... o mükemmel değildi, tamam mı?"

"Mafya özentisi erkek arkadaşın hakkında her şeyi biliyorum Alice. Sabıkası olduğunu biliyorum. Yarım düzine kez yakalandığını biliyorum, ama sanki sihirli bir değnek değmiş gibi hapisten çıkmaya devam ediyordu. Sen onun kulüplerinden birinde garsonluk yaparken seninle tanıştığını ve birkaç hafta içinde o kulübü *işletmeye* başladığını biliyorum."

"Abrakadabra'yı başarılı kılmayı böyle öğrendim." Yavaşça yatakta doğruldu. "Bana Corey öğretti. O... o neredeyse

Dünyanın düşünmesini istediği kadar kötü."

"Ona ne oldu?"

Ona gerçeği söylerken nefesi ciğerlerini dondurdu. "Bilmiyorum."

Eli yüzüğün etrafına dolandı. Yumruk yaptı. "Artık bana yalan söylemeyeceğini ."

"Bu izlenime nereden kapıldınız?" Anında bir yanıt. Her şeyden çok içgüdü. Bir savunma. Bir dikkat dağıtma.

"Alice, bana gerçeği söylemezsen sana yardım edemem."

İçinde bir şeyler kopmuş gibi görünürken neredeyse ona doğru koşuyordu. Bir alay çizgisi parçalanıyordu. Sanatçıyı yere savuracak bir trapez. *Düşüyorum ve duramıyorum.* "Ondan ayrıldım çünkü onu sevemiyordum! Corey onu sevmemi istiyordu, dünya onun bir suçlu olduğunu haykırıp dursa da bana *iyi* davranmaktan başka bir şey yapmamıştı." Kelimeler çok hızlıydı. Çok sertti. *"İyi çocuk bana bir canavarmışım gibi davranmıştı. Bana zarar vermişti. Neredeyse beni de kendisiyle birlikte dibe çekiyordu ama herkes Donovan'ı sanki ikinci kez gelecekmiş gibi övdü. Ortadan kaybolduktan sonra bile."*

Saint'in halkayı kavrayışı daha da sıkılaştı.

"Corey'i sevemedim. Ona yapamayacağımı söyledim. Sadece orada değildi. Belki de içim çok kırıktı. Belki de nasıl sevilleceğini hiç bilmiyordum. Belki Donovan'dan sonra çok erkendi ve ben hala korkuyordum..." Tamamen bırakamayacak kadar korkmuş. "Ama yüzüğü bıraktım. Arkamdan seslendiğinde, arkamdan bağırdığında bile kapıdan çıkıp gittim. Son duyduğum şey, bana çekip gitmememi söylediği idi. Corey adımı bağırdı. Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Üzgün olduğumu söyledim ve kapıyı kapattım." Titreyen bir nefes. "Ertesi gün, hizmetçisi geldiğinde evinin sanki bir kasırga tarafından vurulmuş gibi görüldüğünü öğrendim. Her şey parçalanmış ve yıkılmıştı. Tam bir kavga sahnesi. Yerde kan izleri bile vardı. Ve Corey gitmişti."

Aziz'in gözleri kısıldı. "Onu bir daha hiç görmedin."

"Onu bir daha kimse görmedi." Nefes veriyordu. "Yüzüğü bana ver."

"Neden?"

"Çünkü üzerinde yazı yoktu. Onu terk ettiğimde masasının üzerine koymuştum ve o gecedan beri görmedim. Sapık onu benim için bırakmış. Bana bir mesaj gönderiyor."

Aziz hâlâ yumruğunu açmamıştı. "Sana her zaman mesaj bıraktığını söylemiştin."

Başını sarsak bir şekilde salladı. Sel kapıları açılmıştı ve geri dönüşü yoktu. Saint her ayrıntıyı duymak mı istiyordu? İyi o zaman. Ona anlatacaktı. Sonunda, anlattıklarını onun dünyasını yakıp yıkmak için kullanabilirdi.

Çok geç, şimdiden etrafım küllerle çevrilmiş gibi hissediyorum.

"Daha önce ne bıraktı?"

"Babam öldüğünden beri ondan hediyeler alıyorum." Pek hediye sayılmazdı ama başka ne diyebilirdi ki? Ürkütücü kartvizitler mi? Yorgun bir halde saçlarını geriye taradı.

Aziz ona doğru bir adım attı. "Baban kalp krizinden öldü."

"Tabii. Evet. Polisler de öyle söyledi. belirtisi yok. Sadece ani bir kalp krizi. Olur böyle şeyler." Ona söylenen buydu. Olay yerindeki polisler omzunu sıvazlamıştı. Üzgün olduklarını mırıldanmışlar. Birini aramaları gerekip gerekmediğini sormuşlar.

Arayacak kimse yoktu.

Alice anılardan nefret ediyordu. "Onu gömdükten bir gün sonra yastığının altında kırık bir asa buldum. Odasını temizliyordum ve beni bekliyordu."

"Anlamıyorum, Alice. Bana yol göster." *Öyleydi.*

"Kırık bir asa da neyin nesi? Baban bir sihirbazdı.

Muhtemelen evinin etrafında bir sürü asa vardı."

Alice midesi bulanırken bile başını salladı. "Kırık Asa Töreni," diye fısıldadı. "Houdini ile başladı. Asayı kırarsın ve bunun sihirli gücünü kaybetmek gibi bir şey olması gerekir. Bir sihirbaz öldüğünde bu bir işarettir."

Aziz'in üzerine ağır bir durgunluk çöktü. Bir yırtıcının yoğun bakışlarıyla onu izledi. "Birinin babanı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" "mü? mü? Belki de. Evet. Hayır, söyleyemem." Bu

soru

onu etti. Dünyasını mahvetti. Sonra Donovan'la tanıştı.

Merhaba, enkaz, çarpı iki. "Bunun bir mesaj olduğunu biliyorum. Corey'nin kaybolmasından sonra bir mesaj daha aldığımı da biliyorum."

"Corey." Kirpikleri titredi. "Donovan *değil*. Donovan'dan sonra hiçbir şey almadın-"

"Donovan'a o zarar vermedi. Bunu *ben* yaptım." Saint'in çenesinde bir kas esnedi.

"Corey ortadan kaybolduktan sonra kulübüne gittim. Masasının üst çekmecesinde açık bir paket iskambil kağıdı buldum."

Saint pek etkilenmiş görünmüyordu. "Demek orada kartlar vardı, ne olmuş yani. Eminim adam her zaman poker oynuyordur."

"Oh, öyle." Belli belirsiz bir gülümseme. "Seni iki elde hayatının birikiminden mahrum bırakabilirdi. Ama onlar hileli kartlardı. İşaretli bir deste. Oyunlarında hiç böyle kartlar kullanmazdı. Bunları sadece bir sihirbaz kullanır."

Aziz başını salladı. "Yani kartlar buldunuz ve bunların size bir mesaj olduğunu düşündünüz." Çok dikkatli bir ses tonuyla.

Omurgası sertleşti. "Benimle alay etme."

". Anlamaya çalışıyorum ama bebeğim, kartlar orada duruyor olabilir. Babanın asası kırılmış ve o da bir kenara atmış olabilir. Bu, bunca zamandır birinin senin peşinde olduğunu kanıtı değil." Sesi derinleşti. "Kanıtı ihtiyacımız var. Birinin bu suçları işlediğine dair bir kanıt ihtiyacımız var. O piçi avlamak için kullanabileceğimiz bir şey."

"İyi." Frijit. "Onu görmüş olmamın bir faydası var mı?" "Ne?" Keskin. Hırıltılı.

"Alice inatla, Onu görmüş olmamın bir faydası var mı?" diye tekrarladı. Çünkü gördüm, görüyorsunuz. Shane'e saldırırken içeri girdim. Arkasında bıraktığı kan izlerini takip ettim. *Onu gördüm.* Tamamen siyah giyinmişti. Maskesini takıyordu. Shane'in evinde duruyordu. Elinde kanlı bir bıçak vardı. *Onu gördüm.*" Nefes alıp veriyordu. "Bu senin için yeterince iyi mi?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Acısı onu dövüyordu. Saint, Alice'in *nefret ederdi*. "Lanet olsun." Yüzüğü düşürdü. Alice'i yakalamaya çalışırken bile yemyeşil halıya düşmesine izin verdi. Ama Alice'in gözleri büyüdü. Yere baktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Alice?"

Yüzüğü kaptı. Hemen ayağa fırladı ve yüzüğü lambasının altına itti. "Conjure," diye okudu. Vücudunu bir ürperti kapladı. "*OhmyGod*."

"Alice." Ellerini onun omuzlarına kilitledi. "Bıçaklı adamı gördükten sonra neler olduğunu anlat bana." Neden polise ondan ? Ondan nasıl kaçmıştı? *Ne olmuştu?* Sorular Aziz'in zihninde patlıyordu, hatta onun için artan korku kanını uyuşturuyor gibiydi.

"Mutfağa gittim." Yüzüğe baktı, parmaklarının arasında yavaşça çevirdi. "Kan izlerini takip ettim. Elimde bir şişe şampanya vardı çünkü Shane ve ben kutlama . Sözleşmeyi imzalamıştım, Abracadabra için binayı almıştım. Her şey yolunda gidiyordu." Başını kaldırdı, gözlerinin arasında küçük bir çatlak vardı. "Mutluydum."

Uyuşturan soğuk, daha da yayıldı.

"Biz sevgili değildik. Bu kısım hep yanıştı. Ben... belki olabilirdik. Ama biz... arkadaşlık. Beni yargılamadı. Shane sadece yardım etmek istedi. Binayı almam için bana yardım etti. Bana bilmem gereken her şeyi öğretti, böylece mülk için en iyi anlaşmayı yapabilecektim. Herkes onun acımasız olduğunu söylerdi. Bir anlaşma için her şeyi yapabileceğini, hatta kendi annesini bile satabileceğini. Hakkında pek çok hikaye dolaşıyordu ama..." Tekrar yüzüğe baktı. "Benim hakkımda da hikayeler dolaşıyordu. Hepsi doğru değildi."

"Alice." Aziz kasıtlı olarak ses tonunu keskinleştirdi. Onu çevrelediğini hissettiği acıyı kırmak zorundaydı. "Bana kan izlerini takip ettiğinde neler olduğunu anlat."

Gözleri sıkıca kapandı. "Mutfağa girdim. Köşeyi döndüm ve o ."

"Shane?"

"Hayır, maskeli adam. Bir bıçağı vardı. Ucuna kan bulaşmıştı." Yumuşak. Duygusuz. "Elimde şampanya şişesi vardı ve ona doğru sert salladım. Üç kez salladım ve o geri düştü." Bir yutkunma. "Koştum. Yardım çağıracaktım, . Ama kapıya ulaşamadım."

Sesini sabit tut. Ama korku ve öfke içinde keskin bir şekilde çalkalandı. "Neden olmasın?"

Alt dudağını ısırıldı. "Bana inanıyor musun?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden.

Gözleri açıldı. "Neden?"

"Çünkü seni seviyorum. Şimdi bana neden kapıya kadar gelmediğini söyle."

Dudakları aralandı. Şaşkınlık-şok-yüzüne yayıldı. "Aziz mi?"

Onu öptü. Derin, sert ve sahiplenici bir şekilde. Tutkuyla ve şiddetli bir niyetle. Alice onun kızıydı. Onu korumak için yapmayacağı şey yoktu. Ne pahasına olursa olsun bu tehdidi ortadan kaldıracaktı. Ona zarar vermenin bedelini o piç kurusuna ödetecekti. "Söyle bana," diye dudaklarına doğru nefes aldı.

"Beni gerçekten sevmiyorsun." Dikkatli bir inkar.

"Benim Alice'im." Çok şefkatli. "Evet, seviyorum. Her bir parçanı seviyorum."

Gözyaşları bakışlarını doldurdu. Topazı daha da parlattı. "Bana yalan söyleme."

"Sana değil, bebeğim. Dünyanın geri kalanına yalan söyleyebiliriz ama birbirimize değil. Anladın mı? Bundan sonra, asla öyle olmayacak. Birbirimize asla."

Alt dudağı titredi.

"Söyle bana," diye emretti. Şimdi daha sert.

"Ön kapıdan çıkamadan beni yakaladı. Beni ensemden yakaladı. Beni duvara çarptı."

Siktiğimin orospu çocuğu. Seni parçalara ayıracağım.

"Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum, kadar. Shane'in kanepesindeydim ve çamaşır suyu kokusu alıyordum."

Kahretsin. Katil . Alice söylemeden önce bile Saint biliyordu.

"Kan gitmişti, mermer fayanslardan silinmişti. Her şey yerli yerindeydi. Şampanya şişesi bir kovanın içinde soğuyordu.

Buz yanımdaydı ve şişenin yanında parlak, kan kırmızısı bir eşarp vardı. Bir sihirbazın gösterisinde her zaman kullandığı türden bir eşarp. Renk her zaman seyircinin dikkatini çeker ve büyük bir dikkat dağıtıcı olarak kullanılabilir."

Saint kan kırmızısı rengin bilinçli bir seçim olduğundan emindi. "Polislere ondan bahsetmedin."

"Alnımın duvara çarptığı yerde kocaman bir çürük vardı. Bir kavgaya karışmışım gibi görünüyordu ve herkesin benimle yakın ilişki içinde olduğunu düşündüğü adam ortadan kaybolmuştu. Üç numaralı kurban." Acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bana inanır mıydınız? Cevap vermeden önce şunu söyleyeyim, o evin etrafına *baktım*. Bulabildiğim her ipucunu aradım. Artık orada bir damla kan bile yoktu. Dedektiflere birinin bana saldırdığını söyleseydim -Shane'i de aynı kişinin öldürdüğünü- doğruyu söylediğimi mi düşünürdün, yoksa sadece kendi kışımı kurtarmaya çalıştığımı mı?"

"Shane'i öldürdüğünü nereden biliyorsun?"

Kirpikleri dalgalandı. "Çünkü kâbuslarımda Shane'in cesedini maskeli adamın arkasında yığılmış görüyorum. Mutfakta yerde yatıyor."

Sonofabitch. "Bu gerçekten oldu mu yoksa sadece bir rüya mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Alice. Elini kaldırdı. Parmaklarını açtı. Yüzüğe baktı. "Ben tamamen kalpsiz bir sürtük değilim, biliyorsun."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." *Senin bir kalbin var, bebeğim. O bana ait.*

"Shane'in aradıktan sonra oradan ayrıldım." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Eve dönerken bir yabancıнын çantasından telefonu aldım ve dokuz-bir-bir'i aradım. Onlara Shane'in adresinde bağırışlar duyduğumu söyledim. Bir kavga olmasından endişelendiğimi söyledim. Polisleri olaya dahil etmek istedim. Evine gittiklerinde onu bulamazlarsa soruşturmaya başlayacaklarını biliyordum." Yüzüğe bakmaya devam etti. "Polisler evime gelene kadar - çünkü elbette er ya da geç beni sorgulamak için geleceklerdi - kendime hızlıca yeni bir saç kesimi ve kahkül yaptırmıştım. Kâkül alnımdaki yarayı gizliyordu. Onlara söyleyebileceğim her şeyi söyledim..."

"Ama gördüğünüz adamdan hiç bahsetmediniz. Ya da Shane'in bıçaklanmış olabileceğinden."

"miydi?" Sözlerinde öfke kamçlandı. "Bana inandığını . Benim tarafımı tutacağını düşünmüştüm. Düşündüm ki-" Eli onun elinin ve o lanet yüzüğün üzerine kapandı. "" Bir duraklama.

"Öyleyim."

"Ne?"

"Sana inanıyorum, bebeğim. Onun evinde saldırıya uğradığına inanıyorum. Bence muhtemelen korkmuştun. Ve ben senin tutuyorum. Şu andan , tek taraf bu."

Nefesi titreyerek kesildi.

"Bana nedenini söyle," diye zorladı Aziz. Şüphelendiği halde... "Neden-ne?"

"Sana yüzüğün üzerinde 'Conjure' yazdığını söylediğimde neden bu kadar korktun?" Bekledi. Gözlerindeki korku parıltısının gelip gittiğini gördü. Aziz başını salladı. "Söyle."

"Çünkü ortadan kayboldular."

Konuşmadı, henüz değil.

"Büyü," dedi Alice sesinde öfke çarpan bir sesle. "Bir şeyin aniden ortaya çıkmasını sağlarsın. Corey ve Shane ortadan kaybolduğunda olanların tam tersi."

Ona göre bu yazı bir niyet mesajıydı. Alice'in de aynı şeyden korktuğunu biliyordu. "Takipçi artık gölgelerde saklanmayacak. Ortaya çıkmaya hazır ve sen de bunu biliyorsun."

"Sana zarar vermesini istemiyorum."

Ah. Bu çok tatlıydı. Gerçekten. Sol elini saçlarının ipeksi ağırlığına daldırdı ve Alice'i öne doğru çekti. Ağzı bir kez daha onunkini aldı. Daha sert. Daha derine. Kaçıramayacağı bir arzuyla.

Kız da onu aynı vahşilikle öptü ama kızda adamın hissedebildiği bir çaresizlik vardı. Sanki yeterince sıkı tutunmazsa adamın yok olacağından korkuyordu.

Asla olmayacak.

Ağzı kalktı. "Sana zarar vermeden önce onu toprağa gömeceğim."

Alice başını iki yana salladı. "Aziz..."

"Seni korumak için öldürmekte tereddüt edeceğimi mi sanıyorsun?" Açık olmalılar. "Ben bir avcıyım Alice ve

Avlanmak. Bu piç dışarıda bir yerde ve o artık benim avım. Onu ele geçirene kadar durmayacağım."

"Logan değil," diye inkar etti. "olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değil. Logan bazı karanlık işler yapabilir ama o bir katil değil."

Logan hayranları kulübüne girecek değildi. Ama başka şüpheleri vardı. "Öldüklerini nereden biliyorsun?"

Kirpikleri dalgalandı. "Affedersiniz?"

"Eğer elimizde cesetler yoksa, öldüklerini nereden biliyorsunuz?"

"Sana söyledim... rüyalarımda Shane öldü..." Ama sözleri kesildi.

Aziz başını salladı. "Rüyalar. Peki ya gerçeklik? Bir beden olmadan kanıtınız da olmaz." Hiçbir suçla suçlanmamasının nedeni buydu. Çünkü adamların öldüğüne dair hiçbir kanıt yoktu. "Tek bildiğin tatlım, eski sevgililerinden biri ya da ikisi de hâlâ hayatta olabilir." Donovan değil, Saint onu listeden çıkarmıştı. Ama Corey ya da Shane...

Siz piçlerden hanginiz Alice ile oyun oynuyordu?

"Yanılıyorsun." Keskin bir öfke ısırığı. "Onlar öldü." Ona baktı ve şüphe gösterip göstermeyeceğini görmek için bekledi. "Öyle olmalılar..."

"Belki, ama belki de değildir. Şanslısın ki kasabada bir arkadaşım var ve iş ölüleri bulmaya geldiğinde kimse ondan daha iyi olamaz. *Hiç kimse.*"

"Bir arama parametresine ihtiyacımız var. Öylece şehrin haritasını açıp parmağımı sihirli bir noktaya vuramam. Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun Aziz." Uzun, siyah örgülü kadın Aziz'e ters ters baktı.

O da ters baktı.

Kadının yanında güzel bir Alman Shephard'ı dikkatle bekliyordu.

"Cesetlerin nerede olduğunu *bilseydik* burada olmazdık," diye karşılık verdi Saint. "Bu sizin departmanınız. Senin *uzmanlık alanın.*"

"Belki Eğer senin yeni kız arkadaş olur olmak a çış bit daha fazla bilgi verirseniz cesetlerin yerini tespit etmeye başlayabilirim-"

"Son kez söylüyorum, Alice'in kaybolmalarla hiçbir ilgisi yok!"

Alice'in telefonu bipledi. Ekrana baktı ve Raven'dan gelen mesajı okudu. *Logan iyiymiş. Onu tutabildikleri kadar tutuyorlar ama polislerle konuşması bitti. Sen farkına varmadan onu çıkarmış olacağım.*

Hızlı bir yanıt verdi. *Teşekkürler. Faturama ekleyin.* Üç nokta belirdi ve sonra... *Hâlâ istasyona geliyor musun? "Alice?"*

Adı havada asılı kalmış gibiydi. Başını kaldırdı ve Alice odadaki diğer herkesin -Tony olarak tanıtılan kadın, Memphis, Saint ve hatta köpek- ona baktığını fark etti. Belli ki önemli bir şeyi kaçırmıştı. Ama aklı başka yerdeydi. Raven'ın gönderdiği mesajda bile değil... *Corey ya da Shane'in hayatta olması mümkün müydü?* Bunca zaman sonra?

Memphis boğazını temizledi. "Bu konuda bir fikrin var mı?"

Evet, bence bu imkansız. Hayatta olmalarına imkan yok. Eğer hayatta olsalardı, onunla iletişime geçerlerdi. Ortadan kaybolup onu yalnız bırakmazlardı. "Özür dilerim." Dudakları o soğukkanlı ve kontrollü gülümsemesine dönüştü. "Soru neydi?"

"Cesetlerin şehirde olduğunu düşünüyor musun?" Gözlerini kırıştırdı.

"Peki ya Donovan Eldridge?" Tony sordu. *Dr. Antonia Rossi.* Memphis diplomalarını sayıklayıp duruyordu. Bir sürü diploması vardı. Süper zeki. Alice'in yanında çok ama çok dikkatli olması gerektiğini bildiği biri. "Cesediyle ilgili daha fazla ayrıntıya sahip olsaydık, izini sürebilirdik. Topladığım bilgilere göre Providence Kanyonu Eyalet Parkı'nda öldürülmüş olması muhtemel."

Oh, bu kesinlikle olasıydı.

"Belki kalıntıları bulabilir ve katiliyle bağlantı kuracak kanıtlar elde edebiliriz." Tony heyecanla başını salladı. Sanki aklına gelmiş en iyi fikir gelmiş gibiydi.

Evet, bunu yapmayalım. Alice, Saint'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Donovan önemli değil," dedi hiç tereddüt etmeden. "Corey ve Shane'e odaklanmamız gerekiyor. En büyük olasılıkla

Şüpheliler."

Memphis yatağın kenarından kalktı. Şehrin dışında bir otel odasındaydılar. Tony'nin odası. Saint'in sözleri üzerine Memphis dikkat kesilmişti. "Az önce 'şüpheliler' mi dedin, kardeşim? Çünkü ben kurban aradığımı sanıyordum."

Alice erkeklerin de kurban olduğunu düşünmüştü. *Hâlâ* da öyle düşünüyordu.

Telefonu tekrar bipleli ve titredi. Göz ucuyla baktı. Raven'dan bir mesaj daha. *Buraya geliyor musun?*

Alice cevabını ateşledi. *Şimdi olmaz. İşler değişirse sana haber veririm.* Çünkü polislere yapacağı büyük itirafı şimdilik askıya almıştı. Teslim olmasının tek amacı Saint'i korumaktı. Katilin dikkatini onun *üzerinden* çekmekti. Ama eğer Saint o piçi avlamakta ısrar ederse, o zaman Saint'e yakın kalmak zorundaydı.

Başka kimseyi kaybetmeyeceğim.

Corey'i sevmemişti. O günlerde kendini donmuş hissetmişti. Shane'e gelince, ona karşı çok iyiydi. Dünyanın geri kalanı için bir pislikti ama onun için iyiydi. Arkadaştılar. Belki daha fazla olabilirlerdi. Ama Saint...

Başından beri daha fazlasıydı. Hiç arkadaş olmamışlardı. Belki de düşman? Hayır, bu da tam olarak doğru değildi. Aralarında bir şeyler vardı. Yüzeyi çok aşan ve doğrudan onun özüne inen bir farkındalık.

Bir mesaj daha geldi. *Bil diye söylüyorum, polisler bir konuda çok heyecanlı görünüyorlar. Bir süre önce ben evrak işleriyle uğraşırken aceleyle çıktılar.*

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Heyecanlı polisler.

Memphis ve Tony ile buluşmak üzere yola çıkmadan önce Alice üstünü değiştirmek için zaman ayırmıştı. *Başarı için giyinmişti.* Kedi hırslıdan çok genç kız gibi bir görünüm. Gerçek bir itirafta bulunana kadar, yumuşak ve trajik görüldüğü bazı haber görüntüleriyle idare edebilirdi. Bu düşünceyle, oldukça ağırbaşlı bir etek ve dökümlü bir üst giymişti. Askılı sandaletler giymişti ve evet, kalçasına da bir bıçak bağlamıştı. Polislere itirafta bulunmaya karar verirse, bu güzel silahı geride bırakacağından emin olacaktı. Ama o zamana kadar, üzerinde olduğu için kendini daha güvende hissediyordu.

Ne de olsa Aziz'i korumasına yardım edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Eğer iki cesedi de bulursak -Shane'in ve Corey'in- o zaman ikisi de kurban olacak. Ama eğer sadece biri toprak altındaysa, o zaman kimin peşinde olduğumuzu tam olarak bildiğimizi düşünüyorum." Saint'in hırıltılı sesi dikkatini tekrar ona yöneltti.

Memphis aceleyle Saint'e doğru koştu. "Bana onun ölü eski sevgililerinden birinin suçlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ölü değil," diye düzeltti Saint. "Kayıp. Ceset olmadığı sürece ortada bir suç yok demektir."

Tony köpeğinin başını hafifçe okşadı. "Bu tam olarak doğru değil."

Köpek son derece uslu görünüyordu ve köpeğin keskin, oldukça yargılayıcı bakışları sürekli Alice'e dönüyordu.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı ayağa kalkarken. Köpek gerildi.

Evet, belli ki köpek onu sevmemiş. Neyse ki o daha çok kedi severdi. Alice rahat adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Saint, sanırım vaktimizi boşa harcıyoruz."

"Evet," dedi Memphis. "Çünkü sen ölüleri arıyorsun." "*Kayıp,*" diye karşılık verdi Saint. "Ve benim param Corey'nin Abbott."

Kapıdan bir adım kadar uzakta donup kaldı. Alice başını çevirip Aziz'e baktı. "Neden?"

"Çünkü kan kokusu alıyorum, bebeğim."

Hiçbir şeyin kokusunu almadı. Belki de köpeğin.

"Ondan ayrıldın. *Onu* terk ettin. Sana söylediği son şey gitme oldu ama sen yine de gittin."

Onu terk etmek zorunda kalmıştı. "Yapamadım..." Hayır, bunu onların önünde söylemeyecekti. İtirafı sadece Aziz içindi. *Corey'e ihtiyacı olan şeyi veremezdim.*

Aziz kardeşinden uzaklaştı ve onun yanında durmak için hareket etti. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve sanırım bu onu çok kızdırdı. Bence daha sonra Shane'e aşık olduğuna inandığında daha da sinirlendi. O kadar kızdı ki içeri girdi ve Shane'i bıçaklayarak öldürdü."

Alice derin bir nefes çekti.

Memphis boğazını temizledi. Yüksek sesle ve muhtemelen gereksiz bir temizlemeydi. "Grubun geri kalanına neden her şeyi kurban olduğunu düşündüğümüz adama yüklediğinizi söylemek ister misiniz?"

Saint basitçe, "Çünkü hapisten pek çok kez bedava çıktı," dedi.

Bu ifadeye verecek bir cevabı yoktu. Ya da belki vardı. Bu bir masa oyunu değildi.

"Alice'le buluşmaya gelmeden önce onun hayatını araştırdım. Kayıplar söz konusu olduğunda körlemesine gelecek değildim. Adam defalarca yakalanmış ama bir gece bile hapiste kalmamış. Bunun iki nedeni var." Aziz onun eline uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Ya polisler rüşvet veriyor ve onlar da onu serbest bırakıyor ya da onlarla birlikte çalışıyor."

Eli sarsıldı.

"Federaller ilk defa bir muhbirin ortadan kaybolmasına yardım etmiyor.

Birinin ölümünü taklit ettikleri ilk sefer bile değil." Başını

iki yana salladı. Hayır, Aziz yanılıyordu.

"Sahneyi, biriyle büyük bir kavga etmiş gibi görünecek şekilde ayarlayabilirdi. Ortadan kaybolur, dünya onun öldüğünü sanır ama aslında Corey'e yeni bir kimlik ayarlanır." Elini kaldırdı ve parmakları yüzük parmağının üzerinde gezindi. "Ama unutamadığı bazı şeyler var. Eski hayatının vazgeçmeyi reddettiği kısımları. Bu yüzden önemli olan şeyleri takip etti. Belki de seni izlemesi ve ona rapor vermesi için birine para bile *ödemıştır*. Bu şekilde uzak durabilirdi ve sen de asla bilemezdin. Ama sonra Shane'le yakınlaştın..."

Alice başını salladı. "Hayır."

"Ve Corey sinirlendi. O da devreye girdi. Saklandığı yerden çıktı. Shane'i bıçaklarken onun sözünü kestini-"

"*Hayır.*" Daha kararlı.

"Ah, pardon?" Memphis aynı anda araya girdi. "*Ne zamandan* beri bir bıçaklama olayını yarıda kesiyor? Bunun grupla paylaşılması gereken önemli bir bilgi olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Köpek mızımızlandı.

"Sakin ol, Banshee," diye yatıştırdı Tony.

Alice elini Saint'in elinden çekti. "Ne yapıyorsun?" O da ona *güvendi*.

"Tatlı kışını koruyorum." Çenesi daha da sertleşti. Diğerlerine hızlı bir bakış attı. "Alice katili gördü. Suçlu değil. Tekrar söylüyorum, paramı Corey'e yatırıyorum."

"Evet," diye konuştu Tony. "Shane'in öldürüldüğünü *gördüyse* öyle olmalı. Oldukça güvenli bir varsayım."

"*Kes şunu,*" diye homurdandı Alice Aziz'e.

Görmemiş. "Shane'in öldüğünü gerçekten gördüğünden emin olamaz. Bayılmış, o yüzden anıları bulanık. Ama Corey'nin kıskanç olduğunu düşünüyorum. Yerinin bu kadar kolay doldurulmasına sinirlendi ve sonuç Shane'i öldürdü. Alice'in etrafını koklamaya başlayana kadar her şey yolundaydı. İşler hızla kişiselleşti ve benim için geldi. Ama beni öldürmek yerine Alice'in hayatımı kurtardığını gördü ve sanırım bu onu çıkardı."

"Onun seni kurtarması neden önemli olsun ki?" Memphis sordu.

Aziz ona gülümsedi. Şefkatle. Tehlikeli, silahsızlandırıcı gülümsemesi. "Önemliydi çünkü Corey sonunda Alice'in asla gerçekleşmeyeceğini söylediği bir şeyi gördü."

Ondan bir fısıltı, "Dur."

Saint durmadı. "Alice'in aşık olduğunu gördü." Bu kadar yeter. "Keşke seni sevseydim."

"Dünyadaki en güzel dilek." Düz. "Ve sahneyi harekete geçirdim, endişelenme."

Bu onu daha da *endişelendirdi*. "Aziz mi?"

"konuşmak gerekirse, buraya aslında cesetleri aramaya gelmedim. Tony'nin etmek için daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum."

"Evet, biliyorum," diye homurdandı Tony. "Ben ölülerin hayallerini görebilen bir medyum değilim. Ben bilimi kullanırım. İpuçlarını. Kanıtlar."

Saint, "Ben ava çıkarken Tony ve Memphis *sana* göz kulak olabilsin diye buraya geldim," derken bakışları yumuşadı.

Kollarında tüyler diken diken oldu. "Böyle bir şey olmayacak."

"Zaten hareket halinde," dedi. "Kameralar kayıttayken seni neden içeri *taşıdığımı* sanıyorsun? Sanırım failimiz sahneyi gördü. Bunu düşünmek onu delirtti. O kadar çıldırmış ki

benim için gelmek için sabırsızlanıyorum." Omuz silkti. "Ben sadece fırsat bulmasını sağlayacağım."

"Hayır."

Saint, "O olduğunu anlamak için yüzüğün içindeki mesajı görmeme gerek yoktu," dedi. "Sadece yüzüğün kendisine ihtiyacım vardı. Ondan asla vazgeçmedi çünkü *senden* asla vazgeçmedi. Yakın olan herkesi ortadan kaldırıyordu. Tehditleri ortadan kaldırıyordu."

Tracy gibi mi?

"Şimdi beni ortadan kaldıracığını sanıyor ama yanılıyor. Onun icabına bakacağım." Omzunun üzerinden Memphis ve Tony'ye baktı. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama Alice'in bu otel odasından çıkmasına izin vermeyin."

Olmadı. O anda çıkıp gidecekti. Onu durdurmaya çalışmalarını görmek isterdi.

Ama Saint'in işi bitmemişti. "Evden çıkarken gözlerinin üzerimizde olduğuna eminim. İçimden bir ses dikkatini benden alamadığını söylüyor." Sırıttı. "Yani yalnız gittiğimde, gelmeye hazır olacak."

"Böyle bir şey olmayacak!" Alice bağırdı. Adam onun konuşmasını duymamış mıydı?

Aziz yaklaştı ve sesi alçak ve ölümcül bir hal aldı. "Evet bebeğim, öyle. Ben bu otel odasından çıkıyorum ve sen geride kalıyorsun. *Güvende* kalacaksın."

"Siz risk alırken mi?"

"Risk almaya değersin. Kurtarılmaya değersin. Bunu bana daha önce söylememiş miydin?"

"Yalan söyledim. Kesinlikle yalan söyledim." Bu çok saçmaydı. Kapıya doğru döndü, kapıyı tuttu, çekerek açtı ama Saint hemen kapıyı çarparak kapattı. Arkasından eğilirken eli tahtaya çarptı.

"Hayır," diye kulağını tırmaladı, "yapmadın. Kurtarılmaya değer olduğumu düşünüyorsun ve sana şu anda söylüyorum, sen benim için *her şeye* değersin."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ah, Aziz..." Memphis başladı.

"Onunla kal." Bir kolunu Alice'in beline dolamıştı. Diğerini kapıya bastırdı. "Onu güvende tut. Alice'imi güvende tutmana ihtiyacım var."

Onu çok yakınında tuttuğu için sözleri titreşiyor gibiydi.

"Kadını kaçırmayacağım, Aziz!" Memphis tersledi. Güzel. En azından odada mantıklı davranan biri vardı.

"Bak," diye devam etti Memphis, sesi yıpranmış gibiydi, "sağlıklı düşünemiyorsun ve-"

"Polis, kapıyı açın!" Kapıda bir gümbürtü.

Saint'in kolu onun etrafında sıkılaştı.

Alice emri veren sesi tanımıştı. Heidi. "Deniyordum!" diye karşılık verdi. "Bana izin vermediler."

Ama artık başka seçenek yoktu. Arkasından Saint küfretti ve Alice onun da başka seçenekleri olmadığını anladığını biliyordu. Adam ondan biraz uzaklaştı ve Alice kapıyı açtı. Ya kapıyı açacaktı ya da polislerin içeri dalacağından şüpheleniyordu. Kapı bir an sonra açıldığında, Saint onu hemen kendine doğru çekti.

Bir grup polis içeri doluştu. Heidi. Jamal. Daha önce hiç görmediği üniformalı polisler. Heidi ve Jamal, Alice ve Saint'e odaklanmadan önce Memphis ve Tony'ye -ve hâlâ dikkatleri üzerinde olan köpeğe- hızlıca baktılar.

Benim için buradalar. Düşündüm. Raven onu uyarmaya çalışmıştı ama Alice bunu dikkate almamıştı. *Demek polisler bu yüzden bu kadar heyecanlıydı.* "Ah, dedektifler." Onlara doğru kibarca başını salladı. "Dur tahmin edeyim, beni karakola götürmek için çünkü benim bir katil olduğuma inanmak için nedenleriniz var-"

"Aziz Black," dedi Jamal ona acımasızca bakarak, "bizimle geliyorsun."

Um, hayır. Bu kalmak için yanlış bir şeydi. "Yani seninle geliyorum," diye düzeltti Alice.

Jamal başını çok belirgin bir *hayır* anlamında salladı.

"Ama-"

"Sesi bulduk, Aziz." Heidi'nin elleri yanlarında gevşekti ve rozeti kot pantolonunun cebine takılmıştı. "Tracy Eldridge'e yaptığın tehditleri duydum. Onu Alice'in yakınında istemedin, değil mi? Onu uzak durması için uyardın, ama o dinlemedi, sen de meseleyi kendi ellerine aldın."

Bu doğru değildi. "Sanırım kafan karıştı," demeye çalıştı Alice, oldukça yardımsever bir şekilde, diye düşündü.

Heidi Alice'in sözlerini duymamış gibi görünüyordu. "Sonra Tracy'ye mesaj attın ve seninle Abracadabra'da buluşmasını söyledin." Heidi'nin dudakları tiksintiyle büküldü. "Kadın ona yardım edeceğini sanıyordu ama sen sadece Alice'i önemsiyordun. Onun için öldürdün, değil mi?"

Alice öfkeyle, "Hayır, öyle bir şey *yapmadı*," diye karşılık verdi. "Her şeyi yanlış anladınız!"

"Bizimle gelebilir ve bize ne kadar *hatalı* olduğumuzu söyleyebilir." Heidi kelepçeleri çıkardı. "Tek soru şu... Kendi isteğinle mi geleceksin Aziz, yoksa bilezikleri senin için takmamız mı gerekiyor?"

"Siktir," diye homurdandı

Saint. Gerçekten de siktir.

"Memphis, onun önünden ayrılmasına izin verme," diye emretti.

Onun döndü. "Aziz?" Alice onun omuzlarını kavradı.

"Komik, değil mi? Seninle ilk tanıştığımda, hapse girecek kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim."

Olmazdı.

Saint'in dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Sen beni özleyemeden ben çıkmış olacağım." Sonra onu bıraktı. *Bıraktı*. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hapse girmek onun için cehennemden farksızmış gibi.

Saint Heidi'ye doğru adım attı.

"Hayır!" Alice ağladı. "Bu çılgınlık." Dedektiflerle yüzleşmek için döndü. "Saint yanlış bir şey yapmadı! Tracy'ye zarar vermedi. Yapmış olamaz. Abracadabra'ya ondan önce gittim. *Önce* ben geldim."

"Öyle düşünmeni istedi." Jamal ona acıyan bir bakış gönderdi. "Onları kesinlikle seçebiliyorsun, değil mi?"

Saint odadan çıkarıldı. Alice onun peşinden koştu ama Memphis kolundan tuttu. Öfkeyle ona döndü. "*Hayır!*" Alice bağırdı. "Hayır, beni burada tutamazsın! Kıçını kaldırıp

Aziz çünkü şu anda önemli olan o. Onun tekrar hapse girmesine izin vermeyeceğiz! Onunla kal, yanlış bir şey yapmadığını kanıtla. Seni *dinlemelerini* sağla!" Ona ters ters baktı. "Aziz'i tek başına bırakmayız. Bana ciddi bir pislik gibi davranıyor olsa bile onu terk etmeyiz." Nefes alıp veriyordu.

Memphis'in gözleri büyüdü. " anasını. Onu seviyorsun."

"Aziz'e benden başka kimse işkence edemez, anladınız mı? Siz onun ailesisiniz. Polislerin yakın durmanıza izin vermesini *sağlayabilirsiniz*." Aile bağıyla olmasa bile, onlarla ödöl avı yoldaşlığı gibi bir şey yapabilirdi ve bu işe yarayabilirdi. "Peşinden gidin. Karakola vardonu bekleyen bir avukatım olacak."

"Alice'im," diye mırıldandı

Memphis. Kadın sertleşti.

"Affedersiniz?"

"Bunu neden söylediğini biliyor musun?"

Genel bir fikri vardı. "Çünkü o sahiplenici bir piç."

Memphis başını salladı. "Hayır. Aziz hiçbir şeye sıkı sıkıya tutunmaz. Bunu en son denediğinde, en son biri onun ekibinin bir parçası olduğunda, adam bir katil çıktı. Saint'i ortada bıraktı."

Evet, o talihsiz hikâyeyi biliyordu. "Onu bırakmayacağız." "Hayır, ."

Başını salladı. "Ben onunla kalacağım." Aceleyle dışarı çıktı.

Kapı.

Mükemmel. Biri gitti... Alice Tony'ye baktı... Biri kaldı. "Orada öylece durmayacaksın, değil mi?"

"Seni çalışıyorum."

"Sana iyi şanslar." Tony bu işe yaramaz şeyle meşgulken Alice, Raven'a bir mesaj gönderdi. *Benimkini getiriyorlar*
-Durdu. Aziz'i nasıl tarif edebilirdi? Sonra bir keresinde Aziz'le yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Onun bir *erkek arkadaş* olarak tanımlanmasına imkan yoktu. O yüzden sadece "*Azizimi getiriyorlar*." diye yazdı. *Onu Tracy'nin cinayetiyle ilişkilendirmeye çalışıyorlar. Bir avukata ihtiyacı var.*

Ekranında üç nokta belirdi. Ve...

İyi bir tane bildiğin için şanslısın. Ben .

Omuzları çöktü. Alice açık kapıya doğru atıldı.

"Sanırım Saint senin bu otel odasından ayrılmanı istemedi. Senin için endişeleniyordu."

Tony hâlâ oradaydı. Tony ve ürkütücü derecede uslu köpeği. "Saint hapse atılıyor, o yüzden bana ne olacağı konusunda pek fazla seçeneği olduğunu sanmıyorum." Alice'in kendi planları vardı. Öncelikle, işlemediği bir cinayetle suçlanmaması için Saint'i temize çıkarması gerekiyordu. Neyse ki Alice'in bu oldukça zorlu gündem maddesini nasıl yapacağına dair bir fikri vardı.

Çünkü eğer Saint haklıysa.

Tony'ye baktı. "İzliyor olacak." Tony onun kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Saint'in deli olduğunu düşünmüştüm. Eski sevgilimin bunca zamandır hayatta olmasına imkan yok, ama... ceset yok, haksız mıyım?"

"Eski sevgilinin seni izlediğine inandığını mı söylüyorsun?"

"Sanırım şu anda Saint'in götürülüşünü izliyor. Bence çok ama çok yakında olabilir ve bence bu da senin ve benim kışımızı kaldırıp aşağı inmemiz ve onu aramamız gerektiği anlamına geliyor." Tony neden tereddüt ediyordu? "Sen ölüleri bulursun, değil mi? Hadi bunu test edelim. Bakalım yürüyen ölü adamı bulabilecek misin? Bence o piç yakınlarda bir yerde saklanıyor. Çünkü polislerin rastgele kanıt bulması mümkün değil.

- Saint'in onların bir numaralı katil zanlısı olduğunu gösteren mükemmel bir mesaj da dahil. Açıkça tuzağa düşürülüyor." Ve *açıkça* zaman kaybediyordu.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama bu konuda *rastgele* bir şey olmayabilir. Saint suçluysa polisler kanıtı elde etmiş olabilir. Eğer mesajı o *gönderdiyse*."

Alice ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Ben de senin bizim takımında olduğunu sanıyordum. Tam bir hayal kırıklığı."

"Kanıtları *görmediniz* bile. Onun masum olduğundan neden bu kadar eminsin? Aziz'in suçlu olabileceğini bir an bile düşünmediniz mi?"

"Bir saniye bile değil." Tony onun bakışlarını tuttu.

"Saint birini öldürdüyse arkasında böyle adi bir kanıt bırakmaz. Adam amatör değil." Bu fikir aşağılayıcıydı. *Unut bunu. Bana yardım etmeyecek. Daha iyi bilmeliydim-*

"Evet, ben de inanmıyorum." Tony başını salladı. "Seni test ediyordum." "Bunu bir daha asla yapma. Testlerden nefret ederim."

"Saint'in arkasını kolladığını bilmek güzel."

Arkası, önü ve diğer her şeyi vardı.

Tony onun bacağını okşadı. ", Banshee. Şu piçi bulalım." Evet, evet.

"Muhtemelen izliyordur," diye devam etti Tony, kızın ifadesi düşünceli bir hal alınca. "Eğer sana deli gibi saplantılı bir adamsa ve Saint de yoluna çıktıysa, Saint'in hapse atıldığını görmeden duramaz."

Alice de aynen böyle düşünüyordu. "Eğer Saint haklıysa ve o Corey'se, gibi görünmeyecektir."

Tony bir kez daha başını salladı. "Görünüşünü değiştirmek birinci adım olurdu. Büyük olasılıkla geride durup dışardan izliyor olacak. Ama seni görürse öne doğru çekilebilir. Aşağıya ayrı ayrı ineceğiz. Aramızda biraz mesafe bırakacağım ve neler olacağını göreceğim."

Hiçbir şey olmayabilirdi. Alice bunu biliyordu. O lanet otel odasında kalmayacağını da biliyordu. Saint'e geride kalmayacağını daha önce söylememiş miydi?

Alice neredeyse koşarak merdivenlerden indi. Asansör için asla durmadı. Dışarı fırladığında, Saint'in bir devriye arabasının arkasına itildiğini gördü.

Oh, kahretsin, hayır. Alice öfke titreşirken ileri atıldı. "Bu çok-"

"Alice." Tyler McQuinn onun önüne atladı. "Alice, bana son erkek arkadaşının neden tutuklandığını söyleyecek misin?" Ona doğru bir mikrofon itti. "Tracy Eldridge'i öldürdüğü için mi?"

Kameramanı Tyler'ın arkasından çekim yaptı.

"Hayır, o kimseyi öldürmedi," diye Alice. "Şimdi yolumdan çekil."

"Polisin şüpheliyi yakalamak üzere olduğuna dair bir ihbar aldık ve şimdi Saint Black tutuklanıyor-"

"O değil olmak tutuklandı, o olmak sorgulandı. İşte bir fark." Onu iterek geçti. "Mikrofonu

beni." Göz ucuyla Tony ve Banshee'nin otelden çıkıp sağa doğru gittiklerini gördü.

Otoparkta bir kalabalık toplanmıştı. Sadece Tyler ve kameramanı değil, bir sürü başka muhabir ve rastgele seyredenler de vardı. Kahretsin, anlaşılan Tyler ihbar alan tek kişi değildi. Herkes ve anneleri orada bekliyordu.

Kasıtlı. Burada kalabalık olsun istedi. Böylece daha iyi saklanabilirdi.

O...onun sapığı. Uzun zamandır hayatını kabusa çeviren adam. Onu bir canavar gibi gösteren adam. "Aziz!" Alice seslendi.

Başını kaldırdı. Ona doğru döndü.

Onun bakışlarını tuttu. "Seni seviyorum." Kasıtlı. Yüksek sesle. Kameralar için. İzleyen herkes için. *Onu* kontrol edebileceğini sanan orospu çocuğu için.

Kimse onu kontrol etmedi. Kimse onu kurban yapmadı. Artık değil. Bir daha asla.

"*Alice...*" Aziz onun adını mırıldandı. Hayır, hayır, sadece onun adı değildi...

Benim Alice'im.

Ve onun için bir şey tıklandı. Mesele sahip olmak değildi. Bunu görebiliyordu. Adamın gözlerindeki ışıltıyı ve ısınmayı görebiliyordu. Yüzünün değişmesinden.

Sahip olmak... ait olmak...

Uydurma.

Beğenmek için beğenmek.

Benim... çünkü seni seviyorum.

Bu sözleri ona bağırarak da söyleyebilirdi. Alice ona gülümsedi. Elinde olmayan ve kameraya yakalanacağını bildiği bir gülümsemeydi bu.

Saint devriye arabasının arkasında kayboldu.

Alice, Tyler ve kameramanını bulmak için döndü. "Sana kim söyledi?"

Tyler gözlerini kırıştırdı. Mikrofonu daha sıkı tuttu. "Affedersiniz?"

"Özel bir şey mi istiyorsun Tyler? Tüm karanlık ve kirli sırlarımı duymak ister misin?"

"Evet." Gözleri iki kat büyüdü. "Lütfen." Adam neredeyse salyalarını akıtıyordu.

Ona doğru yaklaştı. "Sana söyleyeceğim ama sen de *bana* seni kimin uyardığını söyle. Bu yerde olduğunu tam olarak nasıl bildiğini söyle."

Dudaklarını yaladı ve kameramanına bir bakış attı.

Alice kameramana kesin bir dille, "Kaybol," dedi. "Şimdi uzaklaş ve beş dakika içinde geri gel." Bu ona Tyler'dan ihtiyacı olan her şeyi almak için yeterli zamanı verecekti.

Kameraman hareket etmedi.

Tyler omuzları dikleşirken, "Bayanı duydunuz," dedi.

Kameraman küfürler savurarak uzaklaşan devriye aracının görüntülerini çekmeye koyuldu. Muhabirlerin ve kamera ekiplerinin çoğu dikkatlerini yola ve kaçan polis araçlarına çevirmişti.

Tyler endişeyle etrafına bakındı. "Bir ihbarcının adı gibi bilgileri vermemen gerekiyor."

"Ne yapman gerektiğini umursuyor gibi mi görünüyorum?" Alice karşılık verdi.

Başını sol tarafa, kalabalıktan uzağa doğru eğdi. "Buraya gel."

Sola doğru ilerledi. Tony'nin biraz daha sağdaki ağaç sırasına doğru ilerlediğini gördü. Sanki Banshee bir şeyin kokusunu alıyor gibiydi. Köpeğin burnu yerdeydi ve-

"Neden o orospu çocuğunu sevmek zorundaydın ki?" Tyler patladı, sesi alçak ve , o sırada yanına bir şeyin saplandığını hissetti. Hızlı.

Sertçe. Sonra soğuk damarlarında dolaşmaya başladı. "Bu bir kaplanı bayıltmaya yetecek kadar morfin. Eminim ki seni dışarı çıkaracağım."

Buz. içine dolduğunda böyle hissetti.

Soğuk, tüm vücudunu sarmıştı. "Yardım edin-" Zar zor bir nefes.

"Çok fazla gürültü. Çok fazla ekip var." Bir kolunu Alice'e doladı ve Alice'i herkesten *uzaklaştırarak* ileriye doğru yürüttü. Kimse onları fark etmiş gibi görünmüyordu. "Bu sefer ortadan kaybolan sen olacaksın. Abrakadabra, sürtük."

Oh, o değil miydi...

Lanet olası sinir bozucu. Parmakları beceriksizce eteğini biraz yukarı kaldırmayı başardı, sadece bıçağı tutabileceği kadar.

Kalçasına. Vücudu buz tutarken bile, soğuk parmaklarını silahın etrafına kapattı. Silahı kaldırdı ve adamın bacağına sapladı.

"Kahretsin!" Düşük bir acı
hırıltısı. Tekrar kesti, denedi
ama...

Parmakları doğru çalışmadı. Silah onun elinden kaydı. "*Sıra bende...*" Her şey büyürken Tyler onun kulağına söz verdi. etrafı loş. "Ve sana küçük bir çizikten fazlasını vereceğim. Seni doğrudan cehenneme göndermeme ne dersin? Senin için mükemmel bir kabusum var."

"Tek kelime etme." Kızıl saçlı güzel kız Saint'e sert bir gülümseme fırlattı. "Merhaba, ben yeni avukatınız Raven Scott. Beni Alice gönderdi."

Daha karakola adımını bile atmamıştı ki, kadın onu gözüne kestirdi. Bir elinde bir evrak çantası tutuyordu ve doğrudan, zeki bakışları güven veriyordu.

"Girip çıkacaksınız, sizi temin ederim," diye devam etti Raven kayıtsızca. "Polislerle konuşmak zorunda değilsiniz."

"Planımız onlarla konuşmaktı," araya girdi. "Yine de yardım teklifini kesinlikle takdir ediyorum. Alice'in umursadığını bilmek de güzel."

Raven gözlerini kırptırdı. Parlak özgüveninin bir kısmı söndü. "Bir daha söyle?"

Sağ tarafa baktı. Jamal Preacher check-in masasında üniformalı bir polise doğru eğilmişti. "Onunla beş dakika kadar konuşmaya ihtiyacım var, sonra da eğer mümkünse nezarethaneye nakledilmeyi çok isterim."

"*Delilik,*" diye mırıldandı Memphis. Çünkü, evet, kardeşi başından beri onu izliyordu. Memphis ilk başta devriye arabasına binmeye çalışmıştı. Polisler onu engellediğinde, Memphis kendi aracıyla onu takip etmişti.

Ama kardeşi bir konuda yanılıyordu. "Deli değil. Sadece öyle görünüyor." Bir planı vardı.

Ve o anda Jamal başını kaldırdı. Saint'i işaret etti. "Sorgulama."

"Zamanı gelmişti." Cidden, bu şovu devam ettirebilirler mi? "Merak etme, yolu hatırlıyorum." Sola doğru döndü.

Raven onun yoluna atladı. "Ne yapıyorsun?"

"Gerçeği öğrenmek." Memphis ona katıldığında ana planı suya düşmüştü. Kardeşi Alice'le kalmalıydı. Saint, Memphis'in onu koruyacağına güveniyordu. Ama en azından Alice hâlâ Tony ve Banshee ile birlikteydi.

Ve ihtiyacı olan cevapları alabilirdi.

Beni götürülürken izledin mi, seni piç? Saint katilin dikkatini çektiğini biliyordu.

"Alice bundan hiç hoşlanmayacak," diye tısladı Raven.

"Bu konuda yüzde yüz haklısın." Onun öfkesini hayal edebiliyordu. "Öyleyse ona henüz söylemeyelim, olur mu?"

Ama Raven çoktan telefonunu çıkarmıştı, bu yüzden cevabın hayır olduğunu anladı. Yeterince makul. Saint sorgu odasına girdi. Memphis de içeri girdi. Aynı anda çılgınca mesajlaşıyor olsa da Raven da öyle yaptı. En son Jamal geldi ve içerideki grubun büyüklüğünü görünce gözleri kısıldı.

"Bunun lanet bir parti olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu.

"Bir maiyetle seyahat etme eğilimindeyim. Bu yeni bir şey," diye reddetti Saint.

"Alice gibi konuşuyorsun." Jamal'ın çenesi gerildi. "Bu bir şaka değil. Polis departmanı ile oynayamazsınız."

Aziz iyi bir sorgu şüphelisi gibi sallanan sandalyeye oturdu. "Kim oynuyor? Bu arada, ortağın Heidi hâlâ otelde, değil mi? Alice'e bazı sorular sormak istediğini düşündüm." Alice için bir koruma katmanı daha. Polis onunla birlikte olacaktı.

"Evet, Alice'le ilgileniyor." Jamal'ın dudaklarında memnun bir kıvrılma. "Ben de seninle ilgileneceğim." Elinde bir dosya vardı. "Tracy Eldridge'e gönderdiğin son sesli mesajın kayıtları elimde. Nasıl olduğunu açıklamak ister misin?"

"Müvekkilime kızgındım." Tracy'ye bıraktığı mesajı çok iyi hatırlıyordu. "Ona Alice'i rahat bırakmasını söyledim."

"Çünkü senin için önemli olan *Alice*. Yeni tanıştığın bir kadın ve birkaç gün içinde onun için müvekkiline sırt çeviriyorsun."

"Tracy, Alice hakkında yanıliyordu." Sesini yumuşak tuttu. "Ayrıca bana bazı önemli gerçeklerden bahsetmeyi de ihmal etti."

"Öyle mi?" Jamal yerine oturdu, sonra Raven'a bir bakış attı. "Onu sen mi temsil ediyorsun?"

"Planımız buydu."

Saint'in planı değil.

"Huh." Jamal'ın bakışları Memphis'e kaydı. "Sorun mu çıkaracaksın? Çünkü sana hemen dışarı kadar eşlik edebilirim-"

Bu tam bir zaman kaybıydı. "Bu odadaki hiç kimse sorun değil. Hepimiz çözümüz. *Siz de* bir çözümsünüz, dedektif."

Jamal başını Aziz'e doğru çevirirken kaşları havalandı. "Affedersiniz?"

"Corey Abbott hakkında konuşalım."

Cemal güldü. "Bu *benim* sorgum."

"Memphis senin iyi bir polis olduğunu söyledi. Abracadabra'da seninle tanıştıktan sonra geçmişini araştırdı."

Jamal'ın yüzü gerildi. "Pardon lan? Bunu tekrar söylemek ister misin?"

"Bazı bağlantılarım vardı," diye açıkladı Memphis yakınlarda dururken. "Onlara ulaştım. Sana kefil oldular. Para için yuvarlanacak türden biri olmadığını söylediler."

Memphis'e bir an için dik dik bakarken dedektifin gözlerinde öfke parladı. Sonra, "Bu sirk sona erdi. *Dışarı*. Bu odadan çıkmanı istiyorum. Burada olman için hiçbir neden yok-"

"Memphis burada çünkü arkamı kollamak istiyor." Saint'in takdir edebileceği bir şey. "Buradayım çünkü yardımını istiyorum."

Ama dedektif güldü. Seste hiç mizah yoktu ve alaycı bir öfke vardı. "çünkü seni sorgulamak için getirdim-"

"Hayır." Aziz başını salladı. "Seni ben getirdim." Açık olsunlar diye.

Sessizlik.

"Alice'in senden hoşlanmasına şaşmamalı," dedi Jamal sonunda. "Sen de en onun kadar delisin."

Hiç de deli değillerdi. "Corey Abbott." Saint'in hedefi. "Neden bu kadar çok kez hapisten çıkabildiğini bilmek istiyorum. Neden

ona karşı yapılan her bir suçlama sihir gibi yok olur."

Abrakadabra.

Jamal öne doğru eğildi. Elini manila dosyanın üstüne vurdu. "Benim de aynı şeyi merak etmediğimi mi sanıyorsun?"

Harika. Şimdi ilerleme kaydediyorlardı. "Kirli polislerle mi çalışıyordu?"

Jamal'ın ağzı gerildi.

"Yoksa birileri için muhbirlik mi yapıyordu? Belki Federaller için? Çünkü A ya da B seçeneği olması gerektiğini düşündüm. Sana geldim-"

"Sen bana gelmedin. Seni sorgulamak için sürükledim-"

"Çünkü senin fikrini almak istedim. Hangi seçenektir? Neden uzaklaşmaya devam

mı edeyim?"

Daha fazla

sessizlik.

, Jamal. Zamanımızı boşa harcıyoruz.

"Neden Tracy'ye mesaj atıp seninle Abracadabra'da buluşmasını söyledin?" Jamal sorgunun kontrolünü almak için bariz bir çaba sarf ederek sordu. "Alice'in hayatının Tracy olmadan çok daha kolay olacağına karar verdiğin için mi? Yoksa Alice senden ondan kurtulmanı mı istedi?"

Masanın altında Saint'in elleri yumruk oldu. "Ona mesaj atmadım. Size verilen veriler her neyse, yanlış. Bilen biri için telefon hacklemek zor bir şey değil." Tracy'yi Abracadabra'ya kadar izlediğinde bunu kendisi de yapmıştı. "Sadece biraz beceri ister. Corey'nin bağlantılarına sahip bir adamın hazırda birkaç hacker'ı olacağından kesinlikle eminim. Ona iyilik borcu olan bir sürü insan varmış gibi görünüyordu. Eminim o da bu iyiliklerin karşılığını her zaman almıştır."

Jamal sandalyesinde geriye yaslandı. "Corey'nin bir çocuk olduğunu unutuyor musun?"

öldü mü?"

"Bundan pek emin değilim. Peki, soruma geri dönmeye ne dersiniz? A seçeneği miydi? Kirli polisler mi? Yoksa B seçeneği mi? Federal yardım mı?"

Dedektifin bakışları tek yönlü aynaya kaydı, sonra tekrar Aziz'e döndü.

"A," diye mırıldandı Saint.

Dedektifte bir değişiklik yok.

"B," dedi.

Jamal'ın başı ona doğru eğildi.

Aziz'in elleri çözüldü ama tekrar sıkıldı. Şimdi bir yerlere varıyorlardı. "Ve hiç kimse o piçin ortadan kaybolurken biraz yardım almış olabileceğini düşünmedi mi? Yoksa herkes Alice'in tabutuna çivi çakmaya o kadar hevesliydi ki kimse diğer olasılıkları düşünmek için durmadı mı?"

"Yaptım," diye sessizce itiraf etti Jamal. "Ama hiçbir şey çıkmadı. Ve sonra Shane Madison ortadan kayboldu. O noktada tüm baskı Alice'in üzerindeydi."

Üç numaralı kurban.

Alice'in mükemmel kötü adam olduğu. Ama o değildi. Saint'in telefonu titredi. Görmezden geldi. Jamal'la yaptığı bu konuşma önemliydi. Ona ihtiyacı olan bilgiyi veriyordu. Çünkü belki de Corey ölmemişti. Belki de o piç dışarıdaydı ve her zaman Alice'i izliyordu.

Memphis'in telefonu bipledi. "Özür dilerim," dedi, pek de ses çıkarmadan. "Sadece sesi kapatacağım."

Saint kardeşine doğru bir bakış attı. Memphis'in telefonunu çıkardığını gördü ve...

"Siktir." Memphis başını yukarı kaldırdı. "Sorun, Aziz, sorun."

Saint'in telefonu tekrar titredi.

"Elbette," dedi Jamal el sallayarak. "Sanki bir sorgunun ortasındaymışsınız gibi."

Ama ardından Cemal'in telefonu çaldı. Kaşlarını çatarak o da telefonunu çıkardı.

Saint'in eli çoktan onunkini kavramıştı. Tony'den gelen çok sayıda mesajı okudu.

Alice kayıp.

Banshee kan buldu.

Çok özür dilerim.

Ayağa fırladı. "Hayır!"

Jamal telefonuyla konuşuyordu. "Olay yerinde değil de ne demek? Alice'in otele olduğunu sanıyordum?"

"Hayır!" Aziz gürledi. Böyle bir şey .

"I..." Raven duvardan uzaklaşırken boğazını temizledi. "Bu Alice'le mi ilgili? Çünkü... mesajlarıma cevap vermiyor."

Bu planın bir parçası değildi. Alice *gitmiş* olamaz. Arkasında *kan* bırakamazdı. Onun kanı değil. Alice'in değil.

Benim Alice'im değil.

Saint kapıya doğru koştu.

Memphis'in telefonla konuştuğunu duyabiliyordu. Şüphesiz Tony ile konuşuyordu. Olay yerinde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Alice'in gittiğinden *emin* olup olmadığını soruyordu.

Alice gitmiş olamaz.

Sonra, bir sonraki anda, bir düşünce diğer her şeyi yok etti.

Onu geri alacağım.

Saint kapıyı çekip açamadan Jamal ayağa fırladı.

Omzunu tuttu. "Bekle, dostum, ! Peşinden gitmiyorsun-" "Beni nezarete atın," diye talep etti Saint. "*Şimdi.*"

Jamal gözlerini kırptırdı. "Ne? Deli misin sen?"

"Evet. Alice söz konusu olduğunda, kesinlikle öyleyim." Ona doğru döndü. "*Beni hapse atın.*"

Hücrenin kapısı Aziz'in arkasından şangırdarak kapandı. Bu tanıdık bir sestti. Eskiden tüylerini diken diken eden bir sestti çünkü cehennemde kapana kısıldığı anlamına geliyordu.

Cehennemdeyim.

Alice kayıptı. Tony onun otelin otoparkında ortadan kaybolduğunu doğrulamıştı. Alice'in telefonu çimlere atılmış halde bulunmuştu, Banshee'nin kokusunu aldığı lanet olası *kandan* çok da uzakta değildi.

Avına bakarken Aziz'in içinde öfke alev alev yanıyordu.

Hücrede sadece bir adam daha vardı ve adam ona meraklı bir bakış fırlattığında kafasını yavaşça kaldırdı...

"Kahretsin," diye inledi Logan. "Burada ne işin var senin?"

Aziz ona gülümsedi. "Senin canına okumak için buradayım."

"Ne?" Logan karyoladan ayağa fırladı. "Hey, muhafız? *Gardiyan mı?*" bağırdı. "*Buraya girmene kim izin verdi ki?*"

Aziz ona doğru yürüdü. "Başından beri sana güvenmiyordum. Alice'in etrafında bu kadar çok takılman hoşuma gitmedi."

Logan geri çekildi, çekilmeye çalıştı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. "*Bekçi* nerede?"

"Muhtemelen moladadır." Logan'ın tam önünde durdu. "Alice kayıp."

Logan bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Ona zarar verecek çünkü beni sevdiğini biliyor. Onun başkasını sevmesini istemiyor, değil mi? Sahiplenici piç. Ölmüş olması gerekirken bile onun gitmesine izin vermedi."

Logan'ın alnında boncuk boncuk ter vardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Gardiyan geri gelmeden çok önce vücudundaki her kemiği kırabilirim." Aziz ona gülümsedi. "böyle şeyler yapmakta iyiydim. O zamanları biliyorsun, değil mi? Çünkü beni Alice için araştırmıştın."

"Bunu yaptığımı sana o mu söyledi?" "Alice bana her şeyi anlatır." "G-"

Bu sefer Logan muhafıza seslenemedi çünkü Saint parmaklarını piçin boğazına dolamıştı. "Bir insanı öldürmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?" dedi konuşurcasına.

Logan'ın vahşi gözleri yardım isterken yuvarlandı.

"Alice'i satıyordun. Sana güvенеbileceğini sanıyordu ama sen başkası için çalışıyordun."

Logan titremeye başladı.

"Ondan korkuyorsun ama bu bir hata." Aziz gülümsedi. "Görüyorsun, *benden* korkman gerekiyor."

Sarsıntı daha da kötüleşti. Güzel.

"Elimi üzerinden çekeceğim ve sen de bana bilmem gerekenleri söyleyeceksin. Yoksa çok ama çok fena yakarım. Anlaştık mı?"

Aziz arkasında bir ayakkabı sesi duydu ama arkasına bakmadı.

Logan da gözlerini ondan kaçırmadı.

Aziz elini kaldırdı.

"Senin... senin onlardan farklı olduğunu düşünüyor," diye homurdandı Logan. "Yanılıyor."

"Alice benim ne olduğumu çok iyi biliyor." Kıpırdamadı. "Ona Tracy'nin onu taciz ettiğini söyledin, değil mi? Alice'e yapacaklarından korktuğunu söyledin."

"Ben sadece Alice'in güvende olmasını istedim!"

"Tracy'yi o öldürdü."

Logan inkâr etmek yerine vücudu sarktı. "Sen ve Alice geldiğinizde neden Abracadabra'yı aradığımı sanıyorsun? Kanıt bulmaya çalışıyordum. Yardım etmek istedim!"

Saçmalık. Sanki Saint bu hikâyeyi yutacaktı. "Alice'i kaçırdı."

Logan başını sertçe salladı.

"Onun yanında *güvende* değil," diye ekledi Saint, sesi asıktı. "Bunu sen de biliyorsun." "Hayır, , hayır... Alice'i öldürmez. O öyle biri değil! Bak, o

Sadece bir hikaye istedi, tamam mı? Sadece hikayeler ve-"

Bu kez Saint'in iki eli de Logan'ın omuzlarına kapandı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Muhabir..." Logan'ın nefesi kesildi. "Büyük bir hikaye istiyordu. Bu yüzden ona Tracy'den bahsettim. Ve bak... Bunu yapmak zorundaydım, tamam mı? Bana şantaj yapıyordu!"

Muhabir mi?

"O biliyordu. *Biliyordu!* Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye patladı Logan. "Ama uzun zaman önce kılıçları mahveden kişinin ben olduğumu biliyordu."

"Ne? Piç, nesin sen-"

"Alice babasının gösterisi sırasında kılıçla kesildiğinde! Kahretsin, benim hatam olduğunu biliyordu! Her şeyi berbat ettim! Yanlış kılıçları çıkarmıştım. Bir şekilde biliyordu ve ona söyleyeceğini söyledi. Ona bilgi vermezsem Alice'e söyleyecekti ve Alice'i kaybetmek istemedim. O benim tek ailem. Onu *kaybetmek* istemedim!"

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Corey Abbott'tan bahsediyorum." Saint elini daha da sıktı. "Nerede o? Alice'i nereye götürdü?"

Logan'ın ağzı açıldı. Kapandı. Bir kez daha açıldı. "Corey? Ama... o öldü."

Aziz'in kalbi göğsünde güm güm attı. "Hangi lanet muhabirden bahsediyorsun?"

"Tyler. Tyler McQuinn."

Aziz onu duvara doğru itti. "Babası öldükten sonra Alice'in bulması için kırık bir asa mı bıraktın?"

"Ben-ne?" Gözlerini kıstı. "Evet, asayı bıraktım. Babasını severdim, tamam mı? Sahip olduğum babaya en yakın şey oydu. Bu sadece benim veda etme şeklimdi."

Ne oluyor lan? Alice asanın bir mesaj olduğunu sanmıştı. . Bu diğer şeyler anlamına mı geliyordu- "Bana *Tyler McQuinn*'e bilgi verdiğini mi söylüyorsun? Corey Abbott'a değil mi?"

"Ölü bir adama neden bir şey söyleyeyim ki?"

Aziz döndü ve hücre kapısına doğru koştu. "Açın şunu!"

Memphis ortaya çıktı. "Sınıra biraz yaklaşıyorsun, değil mi?"

Hiçbir fikrin yok. "Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım." Tyler McQuinn? Saint, Logan'ın arkasından seslendiğini duyduğunda bile aceleyle uzaklaştı. Muhabir onun radarında değildi. Corey'e kilitlenmişti.

Tyler hakkındaki ifşaat her şeyi değiştirdi. Hakkında arama emri çıkartacaklardı. Telefonunu takip edeceklerdi, tıpkı Saint'in Tracy'yi Abracadabra'da bulduğunda telefonunu takip ettiği gibi. Ortadan kaybolmuştu ama sonra orada ortaya çıkmış, yüzükle birlikte Alice'i lanet bir hediye gibi bekliyordu.

Yüzük.

Saint'in cebindeydi. Alice'in evinden ayrılmadan önce hiç düşünmeden oraya sokmuştu. Onu yakaladı ve çekip çıkardı.

Büyü.

"Aziz? Aziz, plan nedir?" Memphis havladı.

Yüzüğe ters ters baktı. *Alice'i geri alacağım. Onu kaçıran piçi öldüreceğim. Hikayenin sonu.*

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Geri dönmem gerek."

Ses ona doğru sürüklendi. Alice'in kirpikleri dalgalandı.

"Kameramanıma bir ipucunun peşinde koştuğumu söyledim ama sonsuza dek ortadan kaybolamam. Kimsenin beni çok uzun süre özlemesine izin veremem."

Kimdi o? çalıştı...

Ama kafası bir şeye çarptı. Ve vücudu tuhaf hissetti. Yorgun. Hayır, ağır. Ve çok soğuk. Süper, süper soğuk. İçten gelen bir soğuktu bu. Sanki damarları donmuştu.

"Kaltak beni bıçağıyla kesti. Buna inanabiliyor musun? Morfinin onu bayıltacağını sanmıştım. Anında işe yarayacağını düşünmüştüm ama beni kesmeyi başardı. Bu yüzden onu kutuya attım. Kendi cehennemine uyanmasını istedim."

Onu kutuya attı. Nefesi titreyerek .

"Şimdi geri dönmeden önce kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor. Kahretsin, bu sahip olmadığım zamanı alacak!"

Bu Tyler'ın sesiydi. Küçük pislik. Ona morfin mi enjekte etmişti? Hâlâ yüzüyor olmasına ve aynı zamanda bir ağırlık onu aşağı çekiyormuş gibi hissetmesine şaşmamalı.

Ve onu bir kutuya koymuştu. Bu karanlığı açıklıyordu. Elleri uzandı. Önündeki sert bir yüzeye dokundu. Arkasında.

Üstünden biraz ışık geliyordu. Daha önce başını çarpmıştı ama... başının birkaç santim üzerinde yüzeyde çıtalar vardı. Yukarı uzandı. Onlara dokundum. Ve...

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır... Bu kutuyu biliyordu. *Benim* .

"Onu aldın, değil mi? Sorun çıkarmayacak değil mi?" Tyler itti.

Duymak için kendini zorladı. Tyler konuşuyordu?

"İstediğin her şeyi yaptım," diye devam etti Tyler. Sesi gergin geliyordu. "Şimdi bunun geri dönüp beni kızımdan ısırmayacağından emin olmalısın. Ona bağlı kalamam, hem de . Hikayeyi örtbas . Alice tutuklanmak istemediği için kaçmış gibi göstereceğim ama sen de dikkatli olmalısın, mı?"

"Oh, ," diye cevap verdi derin bir ses.

Alice nefes almayı bıraktı. Bu sesi *tanıyordu*. Tyler'dan *nefret etmesine* rağmen, *kaçması* için bağırarak istiyordu. Ama Alice çok geç olduğunu biliyordu çünkü-

"Titiz olmaya kesinlikle inanıyorum," diye ekledi ses. Hızlı bir homurtu duyuldu. Acele bir nefes. Sonra...

Bir gümbürtü. Sanki bir ceset düşmüş gibi.

Alice iki elini de kaldırdı. Üzerindeki tahtayı itmeye çalışırken titriyorlardı. Yine de başaramadı, çünkü kilitlenmişti. Nasıl kilitlendiğini bile tam olarak biliyordu - kutunun sağ tarafındaki iki kilit.

Kutu.

Alice tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Abracadabra'daki ofisinde. Sihirli kutuya konmuştu. İçinde kılıçların kaydırılabilmesi için üst kısmında çıtlar bulunan büyük, kırmızı kutuya.

Sihirbazın asistanının kutunun içinde kalması ve ölümcül bıçaklardan sihirli bir şekilde kaçınması gerekiyordu.

Alice bu numarayı on sekiz yaşından beri yapmamıştı.

O lanet kutuyu saklamıştı çünkü geçmişinden bir parçaydı.

Şimdi onun mezarı olabilir. *Hayır, hayır, bu şekilde dışarı çık.*

Bu sahneyi oynayabileceği pek çok yol vardı. Yalvarmayı deneyebilirdi. Yalvarmayı. Kutunun dışındaki adama umutsuz bir teklif yapabiliirdi. Yapabiliirdi.

Siktir . Siktir et onu.

Savaşmaya gidebilirdi. "Tyler öldü mü?" Alice . Sesi sadece biraz boğuktu. Onun hatası değildi. Morfini suçladı. "Yoksa hâlâ yaşamak için umutsuzca mücadele mi ediyor? Öyle ya da böyle umurumda olduğundan değil. Sadece lanet bir kutunun içinde kapana kısılmış gibi otururken belli belirsiz merak ediyorum."

Sorusunu kahkahalar karşıladı. "Tanrım, seni özlemişim."

Seni özlemedim.

Menteşeler gıcırdadı. Gerildi çünkü adamın kutunun kilidini açtığını ve kutuyu açtığını biliyordu.

Kapak yavaşça kalktı.

"Merhaba güzelim," dedi.

"Pekâlâ millet, bir vurgunumuz var!" Jamal gürledi. "Tyler McQuinn'in telefonu haber merkezinin yakınında. Gidelim, *hemen!*" Jamal Saint'i işaret etti. "Sen kıcını burada tut. Sen ofisimde kalabilirsin. İsteyeceğim son şey olay yerine koşup her şeyi mahvetmen."

Hiçbir şeyi havaya uçurmaya niyeti yoktu.

Jamal taze yüzlü bir üniformalıya, "Ona dikkat et," dedi.

Sonra dedektif gitti. Bir kez bile arkasına bakmadı. Belli ki Saint'in emirlere uyacak bir insan olduğunu düşünüyordu. Neden böyle düşündüğü hakkında Saint'in hiçbir fikri yoktu. Dedektif ve yığınsal gücü gider gitmez, Saint ileri atıldı.

Memphis yemin etti.

Ama Saint üç adım attıktan sonra telefonu çaldı. Telefonunu en son ihmal ettiğinde Alice'le ilgili bilgileri kaçırmıştı. Saint hemen telefonu eline aldı ve tanımadığı numara karşısında biraz kaşlarını çatı. "Kim bu-"

"Evet, ben Marcel. Beni hatırladın mı?"

Unuttu. Abracadabra'daki fedaiyi unuttuğu gibi. İşin komik yanı, Alice'ten bazı sırlar saklamıştı. Marcel'e Alice'e gitmesini ve o gece kulak misafiri olduğu şeyleri *anlatmasını söylemişti*. Ve Saint, Marcel'e numarasını vermişti çünkü adama içkili mekanda tuhaf bir şey olursa haberdar edilmek istediğini söylemişti. "Şu anda konuşamam. Alice-"

"Abracadabra'nın içinde biri var. Ben sadece Alice'in kedisini ."

Yine mi lanet kedi?

"O uyuz şeyi sevdiğini biliyorum, o yüzden ona biraz süt bırakacaktım."

Alice ve kedi. "Kedi onun evinde. Ama Abracadabra'nın içinde kim var?"

"Bilmiyorum. Sadece içeri giren bir adam gördüm. Bir şey taşıdığına yemin edebilirim."

Saint'in başı döndü. Memphis'in bakışlarıyla karşılaştı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Her atış neredeyse acı veriyordu. "O binaya girmeni istiyorum, Marcel. Alice kayıp ve tehlikede."

"Sence içeride mi?"

Çoktan ileri doğru adım atmaya başlamıştı. Üniformalı onun geldiğini gördü ve ayağa fırladı.

"Sanırım seni içeride istiyorum." *Şimdi. Alice'e git. Kimsenin ona zarar vermesine izin verme.* "Ve yoldayım." Telefonu itti. Polise dik dik baktı. "Beni durdurmayı denemek istemezsin." Bir polise saldırmak onu yavaşlatırdı. Yavaşlamayı göze alamazdı.

"Ahem." Raven aceleyle ilerledi ve polisin omzuna dokundu. "Bunu ben hallederim."

Polis ona doğru döndü.

"Yani, bu çok fazla yasal dil olacak. Umarım buna hazırsınızdır," diye polisi bilgilendirdi. Sonra da, "Müvekkilim hakkında herhangi bir suçlama olmadığı halde onu burada zorla tutamazsınız..."

Saint gerisini duymadı. Kapıya doğru koşmaya başladı. Memphis de onunla birlikte dışarı koştu.

"Neler oluyor?" Memphis ateş etti.

"Tyler haber merkezinde değil." Belki de telefonu oradaydı. O *değildi.* "Alice Abracadabra'da." Son sahne için. Çünkü onu tutan hıyar kendini sihirbaz sanıyordu.

Büyü.

Hayır, pislik. Seni yok etmek üzereyim.

Kutunun kapağı kaldırıldığında içeriye ışık doldu. Alice birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Kendini bu kadar halsiz hissetmemeyi diledi. Eğer morfinin etkisinde olmasaydı, kapak açılır açılmaz dışarı fırlardı. Kendisine gülümseyen adama saldırırdı.

Olduğu gibi, yavaşça esneme gösterisi yaptı. "Sadece... eskisi kadar esnek değilim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle iyi görünüyorsun."

Corey Abbott'ın sırtışı daha da büyüdü. "Sen de öyle, aşkım."

Gerçekten de yakışıklı görünüyordu. Ama Corey her zaman çekici olmuştu. Açık renk saçları siyaha boyanmıştı ve gözleri artık yeşildi, şüphesiz lenslerden kaynaklanıyordu. Geçmişte hep sinekkaydı tıraş olmayı tercih etmişti ama sakal çenesini kapatmış, yüz şeklini biraz daha farklı göstermişti. Sakalı da yeni saçına uyması için koyulaştırılmıştı.

Daha fazla kilo almıştı, hepsi kaslıydı. Gülümsemesi eskisinden daha da parlaktı.

Alice başını salladı. "Ölümün sana karşı nazik olduğunu söylemeliyim."

Güldü. Kahkahalar onun etrafında patlıyor gibiydi. Ona elini uzattı. Ona doğru uzandı.

Ama kahkahası kesildi. "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?"

Hayır, ne yazık ki yapmamıştı.

"Yüzüğümü takmıyorsun, Alice."

Bunu fark etmesi ne kadar da güzel. "Beni bir kutuya koymuştun Corey." O da bazı şeyleri kesinlikle fark edebiliyordu. "Ve ayaklarının dibinde ölü bir muhabir olduğuna eminim."

Yere baktı. "Kan kaybediyor. Boğazına bir bıçak saplanmış. Sesi beni çok rahatsız ediyordu."

Çekinme. "Ben de." Bir omuz silkme. "Uyuşturulduğum için de biraz kızgındım."

"Ah..." Gülümsemesi tekrar geldi. "Bu benden, aşkım. Sana burada ihtiyacım vardı. Karşı koyacağını düşündüm. Bu yüzden Tyler'a yolculuğu kolaylaştıracak bir şey verdim."

Onu konuşturmaya devam et. Eğer konuşuyorsa, o zaman onu öldürmüyordu. "Tyler'ı suçla ilk uğraşmaya başladığında bahşişlerle beslerdin, değil mi?"

"Adamı ben *yarattım*. Bana borçluydu. Benim için iyilik yaparsa bahşişlerin gelmeye devam edeceğini söyledim."

"Kadınları uyuşturmak ve kaçırmak gibi iyilikler mi?" "Kadın değil, çoğul. Sen ilksin."

Elleri kutunun kenarına dolandı. Zıplayıp kutudan *dışarı atlamak* istedi ama Alice bacaklarının onu taşıyabileceğinden emin değildi. Ne kadar uzun süre oyalanırsa, o kadar güçlenme şansı artıyordu. "Ben bu yönden özelim."

Corey'nin bakışları onun yüzünde gezindi. "Öylesin." Hüzünlü. "Sen benim için çok özelsin. Hep birlikte uzaklara gitmemizi istemişimdir."

"Gerçekten mi?" Alice gözlerini kısarak ona baktı. "Tuhaf. Senin ortadan kaybolduğunu ve sonra herkesin seni öldürdüğümden şüphelendiğini hatırlıyor gibiyim."

Benim hatam."

Kutunun kenarına yaslanan parmakları onunkileri örttü. "Beni terk ettiğin gece, o zaman sana soracaktım. Kasabayı terk etmezsem, Federallerin bana düşman olacağını biliyordum. Onlarla olan ilişkilerimde her zaman -iyi, *doğru* diyelim- *dürüst* olmadığımı fark etmişlerdi. Ya ortadan kaybolacaktım ya da hayatımı hapiste geçirecektim ve ben kilit kalmayı ."

"O duyguyu bilirim." *Dedi lanet kutunun içindeki kadın!* Alice bir nefes çekti. "Donovan'ın ortadan kaybolması işinize yaradı. Bir sevgili ortadan kayboldu, neden bir başkası olmasın?"

Göz kırptı. "Aynen öyle."

Seni piç kurusu. "Ya Shane? Onun peşinden geldin, ne yani? Daha fazla örnek olsun diye mi? Daha fazla insan benim katil olduğuma inansın diye mi?"

Parmakları kadının parmak eklemlerini okşadı. "Sebeplerden biri de buydu, evet." Bir başka şefkatli vuruş. "Tabiri caizse üçüncü bir kurban anlaşmayı mühürledi. Ortadan kaybolmamın seninle daha bağlantılı görünmesini sağladı ve eğer gerçeği istiyorsan..."

Bir omuz silkme daha. "Sadece paylaşmak istersen."

Eli onunkini yuttu. O kadar sıktı ki canı acıdı. "O piç kurusuna aşık oluyordun. Seni izlemeye devam ettim. Ona çok yaklaştığını *biliyordum*. O gece onun evine geldiğinde ve ona seslendiğinde, sesini duyabiliyordum. Bana karşı sesin *hiç* böyle çıkmamıştı."

Elindeki acıyı görmezden geldi. "Şampanya şişesiyle vurduğum sen miydin? Bir şey söylemeliydin."

"Siz geldiğinizde ölmüştü. Onu görüp görmediğini hep merak etmişimdir. Sana yemek yapmak için kullandığı bıçağı aldım ve onu oyarak açtım."

Ona duygularını gösterme. Alice çenesini kaldırdı. "Sonra da kendi arkanı temizledin. , cesedini nereye götürdün?" "Arka bahçene koymayı düşündüm." Onu bıraktı. el. "Ama bu çok açık görünüyordu. Polisler eninde sonunda orayı arayacaktı ve ben de senin hapse girmeni istemiyordum."

Ne kadar düşünceli. Onun gerçekten hapse girmesini istememişti. Sadece dünyanın onun bir canavar olduğunu düşünmesini istemişti.

"Aslında hep bana geri döneceğini ." Nefes verdi. "Bekliyordum."

"Ölü bir adama geri dönmek zordur."

"Aslında ölü değilim, değil mi?" *Yakında öleceksin.*

"Onu hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yere koydum. Neredeyse her gün ziyaret ettiğin bir yere. Uygun göründü." Ona doğru eğildi. "Bu arada, eğer yaşamana izin veririm beni sonsuza dek seveceğine söz kısım burası Alice."

"Oh, bu o mu? Özür dilerim. İlk kez kaçırılıyorum.

Bana kuralları açıklamanız gerekiyor."

Dudakları gerildi. "Yaşamana izin vermem için bana yalvarıyorsun. Bana yalvarıyorsun-"

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, bunu yapmamam gerekiyor. Sanırım yeni yöntemde insanların bir şeyler için *bana* yalvarması gerekiyor."

Yüzünde öfke parladı. "Seni lanet-" Ama sözünü kesti. Kaşlarını çatı. Telefonunu çıkardı ve parmağını ekranın üzerinde kaydırdı. "Binada biri mi var?"

Evet, birine bakıyordu. "Bu senin fedain. Neden burada?"

Marcel mi? İçinde alarm -ve umut- parladı. Sonra... "Affedersiniz ama binamın güvenlik kayıtlarını mı dinlediniz? Baktığınız şey bu mu? Ve eğer öyleyse, ne zaman erişim sağladınız?"

"Sen taşındıktan hemen sonra. Seni sürekli izliyordum." Başını kaldırdı. "Senin bile bilmediğin kameralarım var." Sol eli dışarı fırladı ve kızın saçlarına dolandı. "Sen ve ödül avcısının buradaki sahnesi hoşuma Alice. *Hiç hoşuma gitmedi.*"

"Çok kötü," diye fısıldadı adam neredeyse kafasındaki saçları çekecekken. "Bundan oldukça keyif almıştım."

Corey ona doğru eğildi. Burun buruna. "Onu öldüreceğim." "Bundan o kadar emin olma. Saint senden daha tehlikeli beklenebilir."

"Hayır, aşkım." Kahkahalar. "*Ben* tehlikeliyim. Her zaman korkman gereken kişi benim." Adam onu sertçe iterek nefesinin kesilmesine neden oldu ve bir sonraki anda lanet kutunun kapağını kapattı. Kilitlerin yerine oturduğunu duydu.

Hayır! Hayır!

"Ama önce şu fedaiden kurtulacağım. O burada olmamalı. Tanık bırakacak değilim ya."

Polisler hâlâ dışarıda mıydı? O ve Saint aramaya geldiklerinde onlar da binadaydı. Olanları nasıl kaçırmış olabilirlerdi? Tyler'ın onu içeri sürüklediğini görmüş olmalılar.

Yumruğunu önündeki tahtaya vurdu. "Marcel'e zarar verme! Onun bu işle bir ilgisi yok!"

"Artık o da işin içinde." "Yapma!"

Ama cevap vermedi. Alice küfrederek vücudunu döndürdü. Bu, babasının uzun zaman önce kullandığı kutunun aynısıydı. Bir zamanlar yanlış giden bir numarada kanını emmiş olan kutu. Babası kesiği öğrenmiş, gösteriden sonra yarayı gördüğünde dehşete düşmüş ve bir daha asla böyle bir şey olmayacağına yemin etmişti.

Babası kutu üzerinde çalışmaya gitmişti.

Acil kaçış mekanizması koymuştu. Bir şeylerin ters gitmesi durumunda asistanın dışarı çıkabilmesi için bir yol. Asistan alttaki küçük bir düğmeye basabilirdi.

Alice'in parmakları düğmeyi bulana kadar kutunun tabanında gezindi.

O .

Ve dev kutunun arka duvarı açıldı.

"Abrakadabra." Alice dışarı tırmandı ve hemen yüzüstü düştü. Ama sonra kıcını kaldırdı. Bakışları ofisin etrafında uçuştu. Bıçağı yanında değildi. Bir silaha ihtiyacı vardı, herhangi bir silaha. Ama tercihen Corey'nin üzerinde kullandığında canını çok acıtacak bir şeye.

Alice masasının çekmecelerini açtı. Hızlıca aradı ve...ah, evet, bu iş görürdü. Elini en alt çekmecedeki duran şarap şişesinin boynuna doladı. Sonra şişeyi masasının kenarına çarptı. Paramparça oldu ama tabanı, ah, o taban çok güzel kaldı - o kadar sivri ve keskin yerleri vardı ki.

Evet, mükemmel yapacaksın.

Adımları biraz ama ofisinden çıkmayı başardı. Koridordan aşağıya. Bağrıışmaları duyabiliyordu. Yumrukların ete çarpma sesini. Kavganın o kadar gürültülüydü ki, adamların şarap şişesinin kırılma sesini duyduklarını sanmıyordu.

"Seni vuracağım."

Corey'nin silahı olduğunu duyunca pek şaşırmadı. Her zaman yanında bir tane taşırdı. Bara girdiğinde onu Marcel'den birkaç adım ötede dururken gördü. Marcel'in patlamış dudağından kan damlıyordu. Alice, Corey'nin de kendi kanından bolca akacağından emindi. Marcel çok sağlam bir yumruk atmıştı.

Corey'e doğru yaklaştı. Kırık şişeyi sırtına saplayacaktı. Onu *dışarı çıkaracaktı*.

Ama Marcel'in başı ona doğru kaydı. Gözleri büyüdü. "Alice, çık buradan! Git buradan!"

Hayır! Hayır! Marcel-hayır! Zamanının tükendiğini biliyordu. Alice, Corey'nin onunla yüzleşmek için dönmeyeceğini *bildiği* halde ileri atılıp saldırmaya çalıştı. Henüz değil. Önündeki tehdidi ortadan kaldırırsa kadar olmazdı. "Kaç!" diye bağırdı.

Silah ateş aldı. Marcel geriye doğru sarsıldı ve vücudu bar tezgahının kenarına çarptı. Üzerine kan sıçradı.

Polisler nerede? Silah sesini duydular mı? Dışarıda kimse var mı?

Corey'yle arasındaki son mesafeyi de ortadan kaldırmak için hamle yaparken öfkeyle bağıırıyordu. Corey son anda ona doğru döndü. Kadın kırık şişeyi Corey'nin kalbine doğru sürdü. Ama Corey elini -silahı tutan elini- indirdi ve bileğine sert bir darbe indirdi. Parmakları uyuşmuş gibiydi ve kırık şişe yere düştü.

Sonra silahını kaldırdı ve göğsüne dayadı. "Kalbimi sökmeye mi çalışıyordun, Alice?"

Gözlerini ona dikti.

"Bunu zaten yaptın." Yüzü öfkeyle buruştu. *"Saint'e aşık olduğunda!"*

Kulaklarını donuk bir davul sesi doldurdu. "Bende bir sorun olduğunu düşündüm." Daha da yaklaştı. Silahın daha da sert bir şekilde

göğsünde. "Seni sevmediğimde, seni sevemediğimde, içimin parçalandığını düşündüm."

"Öylesin."

Belki de. Ama... "Sende sevicecek bir şey yoktu. Tıpkı Donovan gibi sen de . Seni asla sevmeyecektim. Seni asla sevmeyeceğim. Ve, evet, evet, Azizimi seviyorum." Onun tetiği çekmesini bekledi. Alice korkmamıştı. Yine de üzgündü.

O ve Saint birlikte harika bir hayat yaşayabilirlerdi.

Hâlâ harika bir hayatı olmasını umuyorum. Umarım vahşi, pervasız, tutkulu ve-

"Eğer onu seviyorsan, öldüğünü gördüğünde canın çok yanacak."

Bekle, ne? "Hayır! Hayır, Saint'e zarar vermiyorsun. *Hayır!*"

Adam güldü ve silah hâlâ Alice'in kafasındayken onu ofisine geri götürdü.

YIRMINCI BÖLÜM

Memphis ona sertçe, "Bu boktan bir plan," dedi. "Desteğe ihtiyacın var."

Aziz elini onun omzuna vurdu. "Sen benim yedeğimsin. Bana üç dakika ver, sonra silahlarını ateşleyerek gel çünkü ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı sen olacaksın."

"Polislerden bahsediyorum," diye homurdandı Memphis. "Onları tanıyorsun, değil mi? Rozetleri olan insanları?"

"Evet, sanırım şu anda şehrin öbür ucundalar. Onları aramaktan çekinmeyin." Artık Abracadabra'yı gözetleyen üniformalılar yoktu. "Ben içeri girdikten *sonra* onları ara." Memphis'in arabasından aldığı silahı kontrol etti.

Mükemmel.

Ayrıca ayak bileğinde Memphis'ten aldığı bir bıçak vardı. Polisler Saint'in bıçağını almışlardı, o da bunu kardeşinden ödünç almıştı. Şimdi, eğer Alice'ini geri alabilecekse, lanet olası bir piçi kesip açmaya fazlasıyla hazırды.

"Onun içeride olduğunu bile bilmiyorsun." Memphis binaya ters ters baktı. "Marcel seni geri aramadı."

Marcel telefonuna cevap vermiyordu ve bu kesinlikle kötüye işaret gibiydi. *Az bile söyledim.*

"Ben de seninle geliyorum," diye karar verdi Memphis. "Bu üç dakika bekleme saçmalığını boş ver."

Aziz onun omzunu sıktı. "Benim dikkat dağıtıcım olmalısın. Ben arkaya gidiyorum. Gizlice içeri giriyorum çünkü eğer kız onun elindeyse panikleyip Alice'e zarar vermesini istemiyorum." Alice'in incindiğini düşünemiyordu. Onu o şekilde hayal ederse tüm kontrolünü kaybederdi. "Bana arka tarafa geçmem için zaman ver, sonra sen ön kapıyı kırmaya başla, anlaşıldı mı?"

Memphis'in bakışları daha da sertleşti. "Bu plan boktan," dedi tekrar.

Belki... ama.. "Arkamı kolladığına sevindim."

"Kıçını öldürtme!"

Memphis'i bıraktı. Abracadabra'nın yanından dolandı. Öldürölmek onun gündeminde değildi. Ama *öldürmek*? Oh, evet, .

"Kelepçeler için üzgünüm," dedi Corey, belli ki hiç üzgün değildi, "ama erkek arkadaşını beklerken başka bir silahı kapmaya çalışmanı ve boğazıma sarılmanı istemedim."

"O bir çocuk değil." Alice kelepçeleri çekiştirdi. Ellerini koymuş, ve masasının arkasındaki sandalyeye itmişti. Silahı ona doğrultmuştu ama birkaç adım uzaklaşmıştı. Corey'nin bakışları ofisinin kapısında idi. Açıkça bekliyordu ki

Aziz her an içeri dalaabilir.

Benim de var. Onu korkutan da buydu. Saint kapıdan içeri daldığında Corey onu anında vuracaktı.

Tony, Alice'in kayıp olduğunu bildirecekti. Saint ve polisler onu arıyor olacaktı. Gerçi Saint'in daha çok arayacağından şüpheleniyordu.

Bakışları yere kaydı. Tyler'ın altındaki dev kan gölüne. O ölmüştü ve bunu biliyordu. Bıçak hâlâ boynunda asılıydı. Ne kadar uygun. Yakalama mesafesindeydi.

"Biraz kana aldırılmazsın, değil mi bebeğim?"

Bakışlarını kaldırdı. "Hiç de değil, *sevgilim*."

Kahkahalar.

Ondan nefret ediyordu. "Buradaki büyük plan nedir? Saint'i öldürecek misin? Bana onun ölümünü izlettirip sonra da beni mi öldürecek?"

Kahkahası kesildi. "Hayır, seni öldürmeyeceğim."

Öyle olsa iyi olur. Çünkü Aziz'i en ufak bir şekilde yaralarsan, vücudundaki deriyi keserim. "O zaman ne yapacaksın?"

"Seni . Öldürme çılgınlığından sonra ortadan kaybolmalısın. Eminim bunun mantıklı olduğunu görüyorsunuzdur?"

"Öldürme çılgınlığı yapan ben değilim. Seri katil ben değilim." Ah, Saint'in en sevdiği şey. *Saint*. "Bu sen olabilirsin."

"Evet." Bakışları kapıda kaldı. "Ama bunun cezasını sen çekeceksin. Sonra da ortadan kaybolacaksın. Benimle birlikte."

"Uh, huh." Bu piçle kendi isteğiyle gün batımına mı yürüyecekti? Öyle bir şey olmayacak.

"Ya beni sevmeye başlayacaksın ya da günlerini ölmüş olmayı dileyerek geçireceksin." Her iki durumda da çok endişeli görünmüyordu. "Bütün bunları er ya da geç çözeceğiz."

Cehenneme giderler.

Silahımı biliyorum. Şimdi sadece onu ele geçireceğim ana ihtiyacım var. "O senden daha iyi bir aşık."

Corey'nin bakışları ona kaydı. "Ne?"

"Aziz. Çok daha iyi. bile. Yakın bile değil."

Silah ona doğru da savruldu.

Güzel. "Orgazmlar çılgınca. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor." "Kes şunu."

"Ah, pardon, onun yerine yalvarmam mı gerekiyordu? Benim hatam." Dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu düşünür gibi oldu ve.. "Saint ile farklı olacağını ilk andan beri biliyordum. Haklısın, sanırım Shane'e aşık oluyordum. Ve eğer onu *öldürmeseydin*, o zaman belki daha fazla birlikte olabilirdik. Ama sen bunu engelledin."

"Aynen öyle."

"Saint ile en başından beri bir şeyler hissettim. Onun önemli olduğunu biliyordum." Başını öne eğdi. "İlk görüşte aşka inanır mısın?"

Öfke yüzünü buruşturdu ve kapıya doğru hamle yaptı- Kapı uçarak açıldı. "Alice!"

Sandalyeden sıçradı. Kahretsin, evet, kelepçeleri açıktı. En azından biri. Adam kelepçeleri taktıktan iki saniye sonra bir bileği serbest kalmıştı. Corey dönüp Saint'e ateş etmeye çalışıyordu ama Alice iki adamın arasına atladı. Hâlâ kelepçeli olan bileğini savurdu ve sallanan kelepçe Corey'nin suratına çarptı.

Adam böğürdü ve ateş etti; kadın kurşunun sıcaklığının yanından geçip gittiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Ona tekrar vurmaya çalıştı ama Corey onu yakaladı. Onu kaldırdı ve sonra fırlattı. Onu masanın üzerine fırlattı ve başının arkası ağır yüzeye çarptı. Mide bulantısı içinde kabardı ve Alice o anda kusabileceğini düşündü. Vücudu yuvarlandı ve masadan düştü.

Neredeyse Tyler'ın *üzerine* düşüyordu. Alice onu birkaç santimle kaçırdı ama kan gölünü kaçırmadı. Kollarını, bacaklarını ve giysilerini ıslattı. Ayağa kalktı, kaçmak istiyordu-

Silah sesi. Patlatma.

"Aziz!" Alice ılık attı.

Dönüp arkasına baktı. Saint kanıyordu. Corey'nin de kanaması vardı. İkisi de vurulmuş muydu? Gerçi şu anda silahlarına dair bir iz göremiyordu, çünkü iki adam da acımasız, fiziksel bir dövüşe kilitlenmişlerdi. Çarpıcı darbeler. Güçlü yumruklar. Kemikleri sarsan ve kıran yumruklar.

"O *benim* Alice'im," diye bağırdı Saint. "Ona bir daha asla dokunamayacaksın!"

Corey güldü. "Sen toprakta çürürken ben onu beceriyor olacağım!"

Saint kafasını Corey'nin yüzüne çarptı. Kemikler çatırdadı. Corey'nin burnunun kırıldığını biliyordu. Saint Corey'yi yakındaki duvara doğru itti ve yumruklarını tekrar tekrar Corey'nin karnına ve kaburgalarına indirdi.

Kaburgaları kırmak. İç hasar. Kıçını tekmele, Aziz.

Dizlerinin üzerine çöktü ve hızla soğuyan kanla sıırsıklam olduğunu fark etti. Kesinlikle iğrençti.

"Ona bak!" Corey'nin nefesi kesildi. "Sen... çok geç kaldın. Öldürdün... Alice!"

Aziz'in başı ona doğru döndü. Yüzünde ve gözlerinde mutlak bir dehşet parladı. "Tatlım?" Corey'i bıraktı. Ona doğru sendeledi. "Alice?"

Dizlerinin üzerindeydi. Kan... "Hayır! Benim değil!" Alice ağladı.

Corey, piç kurusu Saint'in arkasında gülümsüyordu. *Bana odaklanmanı istiyor ki saldırabilsin!*

Alice'in eli dışarı fırladı ve hâlâ Tyler'ın boğazında olan bıçağın etrafında kıvrıldı. Öfke ve korku içinde ılık atarken bile bıçağı çekip çıkardı-

Aziz düşer gibi oldu. Doğruca dizlerinin üzerine düştü.

Corey ona doğru hamle yaptı ama Saint dönüp geldi, *elinde bir bıçak* vardı. *Botunda ya da ayak bileğinde olan bir bıçakla.*

-

Ve Saint o bıçağı Corey'nin kalbine sapladı.

"Bu sefer," dediğini duydu Aziz'in, "ölü kalacaksın." Sonra elini sağa doğru salladı. Sonra sola.

Corey homurdanarak, hırıltılı bir ılık attı. Bakışları ona doğru kaydı. Alice ona "Hoşça kal," dedi.

BÖLÜM YIRMI BİR

"O benim kanım değil, Saint!" Alice kolunu Saint'in boynuna doladı. Harika, şimdi ona da kan bulaşmıştı. "Sana bunu söylemiştim!"

Ona daha sıkı sarıldı. Omzunun üzerinden görebilmek için başını çevirdi. Ofisinde bir kan nehri bırakmışlardı. Corey ölmüştü. Tyler ölmüştü. Ve... Başı öne doğru döndü. Saint onu bara doğru götürüyordu. "Marcel!"

"O iyi. Omzuna bir kurşun saplanmış ama yaşıyor."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. Güzel. *Güzel*di. Marcel hayatta kalmıştı. Saint intikamcı bir öfkeyle saldırmıştı ve Corey tam olarak ait olduğu yerdeydi. Kalbinde Saint'in bıçağıyla ölmüştü.

"Aziz!" Bir feryat. "Aziz, hangi ?"

Aziz cevap veremeden Memphis birkaç adım ötede belirdi. Onlara şöyle bir baktı ve küfretti. "Orospu çocuğu. Alice, sen-"

"Benim kanımdan değil," dedi Alice ona. "Ama endişen çok dokunaklı.

Senden biraz daha az hoşlanmamı sağlıyor."

Onlara doğru aceleyle ilerledi. "İğnelemelerinizi duyduğuma sevindim."

Aslında hâlâ hayatta olduğu için mutluydu, yani... kazanmıştı. "Kendimi... pek iyi hissetmiyorum." Zor bir itiraf. "Tyler bana çok fazla, ah, morfin pompaladı, sanırım öyleydi... eğer birisi beni bir hastaneye götürebilirse... bu harika olurdu..." Belki o ve Marcel bir ambulansı paylaşabilirler.

"Alice." Saint'in düzensiz sesi.

Başını tekrar ona doğru çevirdi.

"Korkuyordum," diye mırıldandı.

Ben de öyle. Çünkü Corey onun en kötü kabusunu keşfetmişti.

Saint'in ölümünü izlemek.

"Git Marcel'e yardım et," diye ısrar etti Saint Memphis'e.

"Barın yanında." Memphis koşarak uzaklaştı.

Saint onu tutmaya devam etti. "Onu ben öldürdüm."

"Evet. O eski sevgiliyi öldürdün. Gidemem..." Küçük siyah noktalar gözünün önünde dans ediyordu. "Bunun için beni suçluyorsun..."

"Sana zarar veren herkesi öldürürüm."

Yanağına dokunmak istedi ama zaten yeterince kan bulaşmıştı. "Ben de senin için aynısını yapardım. Her gün." Alice yutkundu. "Azizim."

Bakışları karanlık, öfkeli, çalkantılı ve çok güzeldi. "Seni seviyorum."

Hiçbir zaman özellikle iyi bir hasta olmamıştı. Çok iyi bir şey yapmamıştı, bu yüzden Alice doktorun tavsiyesine rağmen hastanede fazladan zaman geçirmeye niyetli değildi. Sanki dünya dönüyormuş ve her an kusacakmış gibi hissetmeyi bıraktığında, neredeyse tüm zaman boyunca yanında olan Saint'e döndü

-Ve dedi ki, "Beni eve götür."

Hayatının aşkı, kahramanı, kötü adamı, "Hayır" diye cevap verdi.

Temiz kıyafetler giymiş ve kanı yıkamıştı. Bu onu terk ettiği tek zamandı. O temizlenirken bile onu izlemişti. O koruyucu, sahiplenici bakışları onun her hareketini takip etmişti.

Ama onun reddetmesi dudaklarının aşağıya doğru kıvrılmasına neden oldu. "Kedime bakmam gerekiyor."

"Tony ve Banshee evde."

Bu haber onu gerdi. Eğer köpek onun değerli Houdini'sine saldırırsa-

"Çamur odasında bir kum kabı olduğunu ve sokak kedisinin kedi yatağına kıvrıldığını söylediler." Yatağının yanındaki sandalyeye oturdu, elini tuttu ve birkaç dakikada bir bileğini okşadı. "Bütün bunları ne zaman öğrendin?"

"Birkaç gün önce."

"Demek her zaman onu eve getirmeyi planlıyordunuz."

Direkt ona baktı. "Onu benim yapmayı planladım." "Tıpkı benim de *seni* benim yapmayı planladığım gibi."

Polisler onunla konuşmaya gelmemişti. Henüz gelmediler. Geleceklerini biliyordu. Doktorlar onları uzak tutmuşlardı. Ama ne zaman

Hastaneden kaçtığında, dedektifler köpekbalıkları gibi yaklaşacaklardı. "Marcel kurşunu çıkardı mı?"

Başını salladı. "İyileşiyor."

Mükemmel. Yeni menajerinin formunun zirvesinde olması gerekiyordu. "Ya Logan?" Çünkü onunla ilgili kaçırdığı bir şey olmalıydı... O da bu işin içindeydi. Onu Abracadabra'da saklanırken bulduklarından beri bundan şüpheleniyordu.

Aziz'in yüz hatları hemen gerginleşti. "Bir hücrede oturuyor. Tyler'a bilgi veriyordu. Tyler da Corey'e gönderiyordu. Üzgünüm bebeğim ama Logan seni sattı."

Bu acıttı. Beklediğinden daha fazla. "O olduğunu biliyordum."

Aziz ona doğru eğildi. "Biriyle çalıştığını biliyor muydun?"

"Hayır, babama yanlış kılıçları verenin o olduğunu biliyordum. Yüzünde çok fazla suçluluk duygusu vardı. Düşündüm ki... O zamanlar ki... çok kötü hissediyor. Kötü olamaz." Ama şimdi... "İnsanlar hakkında yanılmış olmayı sevmiyorum."

"Senin kaçırıldığını öğrendiğinde, sahip her şeyi ortaya döktü. Ona şantaj yapıldığını söyledi. Tyler'ın yıllar önce kazaya kendisinin sebep olduğunu *sana* söyleyeceğini söyledi."

Kızın eli Aziz' elinin içinde döndü. "Aziz, onu mu savunuyorsun?"

"Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Sadece söylüyorum..." Sert bir nefes. "Logan Corey ile uğraştığını bilmiyordu. Tyler'a bilgi verdiğini sanıyordu. Aptalın teki olduğuna şüphe yok ama bence seni önemsiyor."

Logan'ı daha sonra düşünecek, onunla daha sonra hesaplaşacaktı. Şu an için en önemli şeye odaklanması gerekiyordu. Bu da Saint olacaktı. "Polisler bizimle konuşacak. İkimizi de ayrı ayrı sorgulayacaklar. Bir tür kapsamlı soruşturma yürütecekler." Manşetleri şimdiden hayal edebiliyordu. Ve bu manşetlerin bir sonucu olarak.

Marcel Abracadabra'da oldukça kalabalık olacak. Önce iyileşmesi için bolca zamanı olduğundan emin olmalıydı. Sadece yöneticiliği unut, belki de ortak olmalı. "Bu arada, Marcel'in sizin için çalıştığını biliyorum." Muhtemelen bu konuda daha önce bir şeyler söylemeliydi.

Aziz gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz?"

Yanağına dokundu. Kan artık parmaklarında değildi. "Gerçekten, Aziz. Onu bir kitap gibi okuyabiliyorum." Marcel'i Corey ile kavga ederken gördüğünde, Saint'in yakında geleceğini biliyordu. Marcel ona haber vermiş olmalıydı. Ne de olsa Saint adamdan bunu yapmasını istememiş miydi?

Sanki tüm bu bilgileri almamışım gibi.

"Ya ben, bebeğim?" Aziz nefes aldı. "Beni okuyabiliyor musun?"

Alice zamanını onun gözlerini aramakla geçirdi. "Şimdi ." *Benim Alice'im.* Alice sesindeki sevgiyi duymadan bu sözleri söylemesine imkân yoktu.

Komikti. Her zaman aşkın ona göre olmadığını düşünmüştü. Ve eğer hissederse... filmlerde ve dizilerde gördüğü kadarıyla aşkın nazik bir duygu olduğunu düşünmüştü. İnsanın içini mutluluk ve coşkuyla dolduruyor, dünyaya bakıp her yerde gökkuşağı görmek istemesine neden oluyordu.

Siktir et o saçmalığı. O böyle bir sevgi hissetmiyordu. Saint'e duyduğu aşk karanlık ve derindi ve kalbini yakalayıp neredeyse göğsünden söküyordu. Onunla kalmak için savaşmak, her şeyle ve her şeyle mücadele etmek istiyordu. Onu şiddetli bir tutku ve aç bir ihtiyaçla sürüklüyordu ve gitmesine izin vermeyecekti.

Çünkü adam onundu. O da onun.

Sevgi gibi.

"Ne düşünüyorsun?" Aziz başını öne eğdi.

"Çarpık olup olmamam umurumda değil ve her şeyi dünyanın geri kalanı gibi hissetmemem umurumda değil. Senin için hissettiklerimi hiçbir şeye değişmem."

Daha yakına eğildi. Sadece bir nefes kadar. "Sen sapık falan değilsin. Sen kötü adam değilsin. Hiç olmadın."

Bazıları aynı fikirde değil. *Pek çoğu.* Ama o onları umursamadı.

"Benim için mükemmelsin." Bakışları kızın üzerinde gezinirken çok şefkatli görünüyordu. "*Tyler'ın boynundan* bıçağı *aldığını* görmediğimi mi sanıyorsun? Beni güvende tutmak için adam öldürebilirdin."

"Sadece adil." Boğazındaki aptalca yumruyu yuttu. "Benim için öldürdün."

"Seni kaçırdığı anda ölmüştü." Saint'in dudakları onunkilerin üzerinde tüylendi. Şefkatli. Dikkatli. "O bunu bilmiyordu. Kalbini çıkardığımda fark etti."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Geri çekildi. Başını salladı. "Hayır, bilmiyorum." Bir duraklama. "Bu bir sorun mu?"

"Sadece polislere de aynı şeyleri söylersen."

Kaşları çatıldı.

"Biraz pratik yapalım, olur mu?" Kalbi biraz daha hızlı atıyordu. "... 'Kalbini söktüğümde fark etti' yerine, 'Bana saldırdığında kendimi savunmaktan ve karşılık vermekten başka çarem yoktu. Bıçak göğsüne saplandı ve çıkarmaya çalıştığımda kayarak daha da derin kesti' diyelim. gibi bir şey."

"Alice..."

"Çünkü bu açıkça nefsi müdafaaydı, ama yine de tedbiri elden bırakmamayı severim. En azından sen söz konusu olduğunda." Dudaklarını onunkilere değdirme sırası ondaydı. "Kimse seni tekrar bir hücreye koymayacak."

"Onu ben öldürdüm, Alice."

"Ve ben Donovan'ı öldürdüm. Corey de Shane'i öldürdü." Bu son kısım canımı *yaktı*. "Ama sanırım Shane'in nerede gömülü olduğunu biliyorum. Belki Tony ve Banshee onu bulmak için benimle gelebilir?" Corey ona söylediğinde yerini ele vermişti... *Onu senin hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yere koydum. Neredeyse her gün ziyaret ettiğin bir yere. Uygun göründü.*

Her gün Forsyth Park'ta koşuyordu. Forsyth Parkı. Saint'in neredeyse vurulduğu yer.

Shane'in gömüldüğü yer mi?

Tony ve Banshee gerçeği öğrenmesine yardım edeceklerdi.

"Eminim yardımcı olmaktan mutluluk duyacaklardır," güvence verdi Saint.

Bu iyiydi. Bir yarım kalmış iş daha tamamlandı. Halledilmesi gereken bir şey daha vardı. "Ya Donovan?"

"Peki ya o?"

"Sen söyle." Nefesini tutmadı. Duygularını hiç belli etmedi. Belki de polise gidip nerede olduğunu söylemek en iyisi olacaktı. Belki de olmazdı. O-

"Belki bir gün cesedi ortaya çıkar. Eğer bulunursa, eminim ki düşerek öldüğü gerçeğini destekleyecek çok sayıda kanıt bulunacaktır."

Bunca zaman sonra, ne büyük bir trajedi, değil mi? Gerçek bir utanç." Sözleri düzdü.

Alice alt dudağını ıslattı. "Bununla yaşayabilir misin?" Gerçeği saklamakla mı? Gömmekle mi?

"Sen yanımda olduğun sürece her şeyle yaşayabilirim."

"Ben... Ben asla tatlı, masum biri olmayacağım-"

"Güzel. Seni vahşi seviyorum, Alice. Sert ve vahşi olmanı seviyorum. Beni korumak istediğin için ölü bir adamın boğazından bıçak çekmeni seviyorum. Boş ver tatlıyı. Haftanın herhangi bir günü seni olduğun gibi alacağım."

Aziz. "Senden hoşlanıyorum, Aziz. Seni karanlık seviyorum. Seni kötü seviyorum. Beni yatakta çılgına çevirmeni seviyorum." Vahşi, hiçbir kısıtlama olmadan. anlayan bir adamla birlikte olduğu için hiçbir parçasını tutmadan. "Benim için savaştığında senden hoşlanıyorum. Kapıyı kırıp içeri girdiğinde, çünkü beni kurtarmak istiyorsun." Hiç bir zaman bir kahraman istememişti. Asla bir kahraman istememişti. Onun yerine bir savaşçı istemişti. Onu elde etmişti. "Seni seviyorum."

Aziz ona gülümsedi.

"Şimdi beni eve götür."

Bir kez daha dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Hayır." "Aziz!"

"Doktordan her şey yolunda diyene kadar olmaz."

Alice ters ters baktı ama sonra hastane odasının kapısı açıldı. Jamal ve Heidi içeri girdiler ve Alice polislerin küçük sohbetleri için gelmeden önce doktorunun onu taburcu etmesini beklemeyeceklerini anladı.

Hayır, hiç beklemeyeceklerdi. Büyük gösteri zamanı.

Alice, Saint'in sağ elini tutmaya devam etmesine izin verdi. Sol elini göğsüne bastırdı. Çırpındı. "Tam bir kâbustu..." diye başladı.

Aslında öyleydi. O kutuda

uyanmak. Marcel'in

vurulduğunu görmek.

Aziz'in onu kurtaramadan öldürüleceğinden korkuyordu.

Kabus.

Ama hayatta kalmışlardı ve hiçbir şey, hiç kimse onları ayıramazdı.

Yirmi dört saat sonra.

"Houdini, bana neden miyavladığını bilmiyorum. Köpekle yatmak zorunda kalmanı istediğimden değil, ama ikimiz de hoş olmayan durumlarla uğraşmak zorunda kaldık." Alice kediye kulaklarının arkasından kaşdı.

Kedi onun dokunuşuna doğru eğildi.

Saint, Alice'in mutfağında kapı çerçevesine yaslanmış onları izliyordu. Sonunda hastaneden taburcu edilmişti. Saint onu hapisten çıkarmayı reddettiği için kesinlikle mutsuz olmuştu, ama Saint oradan ayrılmak niyetinde değildi. Onun güvende olduğundan emin olana kadar.

"Evet, siz çocuklar burada iyi misiniz?" Memphis sordu.

Aziz başını kardeşine doğru eğdi. "Bıraktığın için teşekkürler." "Her zaman." Ama Memphis için hareket etmedi. Oyalandı. Ve Bakışları Alice'e doğru kaydı.

Kedinin kulaklarını kaşımaya devam etti.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa," diye davet etti Aziz.

"Söyle." Memphis yaklaştı. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

Alice'i ve kara kediye izlemeye devam etti. "Kesinlikle." "Ve?

Bana ana planı anlatmak ister misin?"

"Onunla evleneceğim. Bakalım çocuk istiyor mu? Her türlü kötü arzusuna boyun eğeceğim." Sesini alçaltmaya zahmet etmemişti, bu yüzden Alice'in her kelimeyi oldukça net duyduğunu biliyordu. Niyetini bilmesinin daha iyi olacağını düşündü.

Kediye son bir vuruş yaptıktan sonra Alice doğruldu. "Artık beni indirmek istemiyor musun?" Ona doğru bir adım attı.

"Hayır."

"Beni kilitli gördün mü?" İki adım daha.

Tabii ki hayır. "Gündemde yok."

Bütün gece onu becermek mi? *Bu* onun gündemindeydi. Onu tekrar tekrar boşaltmak. Ona dayanabileceğinden daha fazla zevk vermek. Onu çılgınlaştırmak. Evet, yapılacaklar listesinde pek çok şey vardı.

Alice onun önünde durakladı. Ona çok cazip bir gülümseme sundu. Gözleri sıcaklıkla parlıyordu.

"Doğru." Memphis boğazını temizledi. "Belli ki söyledikleri kadar kötü biri değilsin."

Sıcaklık azaldı. Başını Memphis'e doğru çevirdi. "Ben. Bunu sakın unutma. Söz konusu Aziz olduğunda, ben özellikle kötüyüm."

Memphis sırtıttı. "Bunu bilmek güzel. Çünkü onu böyle sevecek birini hak ediyor. Ben yokken ona göz kulak olacağınızı duyduğuma sevindim." Başını eğdi. "Bununla birlikte, ben gidiyorum. Tony sana sabah geleceğini söylememi istedi. O ve polisler Forsyth Park'ta aramaya başlayacaklar. Senin de onunla gidebileceğini söyledi."

Shane Madison'ın cesedini arama çalışmaları.

Alice'in yüzünde bir gölge dolaştı. Memphis'in gidişini izledi ve kapı arkasından kapandığında...

"Üzgün olmandan nefret ediyorum," diye mırıldandı Aziz. Onu herhangi bir acı içinde görmekten hoşlanmıyordu.

"değil. Sanırım Shane benden biraz üzüntü görmeyi hak etti." Elleri onun omuzlarında kıvrıldı. "Tıpkı senin de biraz mutluluğu hak ettiğini düşündüğüm gibi."

Mutluydu. Alice vardı, güvendeydi, tam önünde duruyordu. Onun gerçek bir erkek olduğunu gören bir kadın. Ona karşı kendini tutmasına gerek yoktu. Rol yapmak yoktu. Sürekli kontrol etmek ve çizgiyi takip etmek yok.

Onu anladı.

Her şeye rağmen onu sevdim.

İlk karşılaşmalarını düşündü. Güzel Alice, barın arkasında duruyordu. Ona dünyanın en iyi eski moda şarabını yapıyordu. Onu otoparka kadar takip etmişti. Onu uyarırken bile yanağını okşadı, "Seni indirmeye geldim." Kahretsin, ama özür dilemesi gerekiyordu. O zamanlar onun hakkında yanılmıştı. Dünya yanılmıştı. Alice uzun süre kötü adam olarak resmedilmişti.

O çok daha fazlasıydı. Onun için, o her şeydi. *Her şey.*

"Özür dilerim."

"Neden?"

"Cehennemden geçtin, bebeğim."

"Bu sadece cenneti takdir etmemi sağlıyor."

Onu sendeletti. Sersemletti. "Sana hayatımın her günü cenneti vereceğim."

"Yapsan iyi olur," diye uyardı onu. Ama alay ediyordu. Ve yüzü yumuşak bir parıltıyla aydınlandı. Bir sıcaklık. Ona sevgisini *görebiliyordu*.

." Gruff. "Seni ilk gece bulduğumda, seni indireceğimi söylediğimde..."

Hatıra Alice'in gözlerindeydi. "Sana söylemiştim Aziz, yanlış söyledin."

Bu sefer başını salladı. Çünkü kadın haklıydı. "Demek istediğim sana aşık olmaya geldim."

"Aynen öyle, yaptın." Ayak parmaklarının üzerine kalktı. "Şimdi öp beni."

Ve öyle de oldu. Alice'e sımsıkı sarıldığında, Aziz'in hissettiği son şey soğuktu. Artık kilitli değildi. Kontrol tarafından kapana kısılmamıştı.

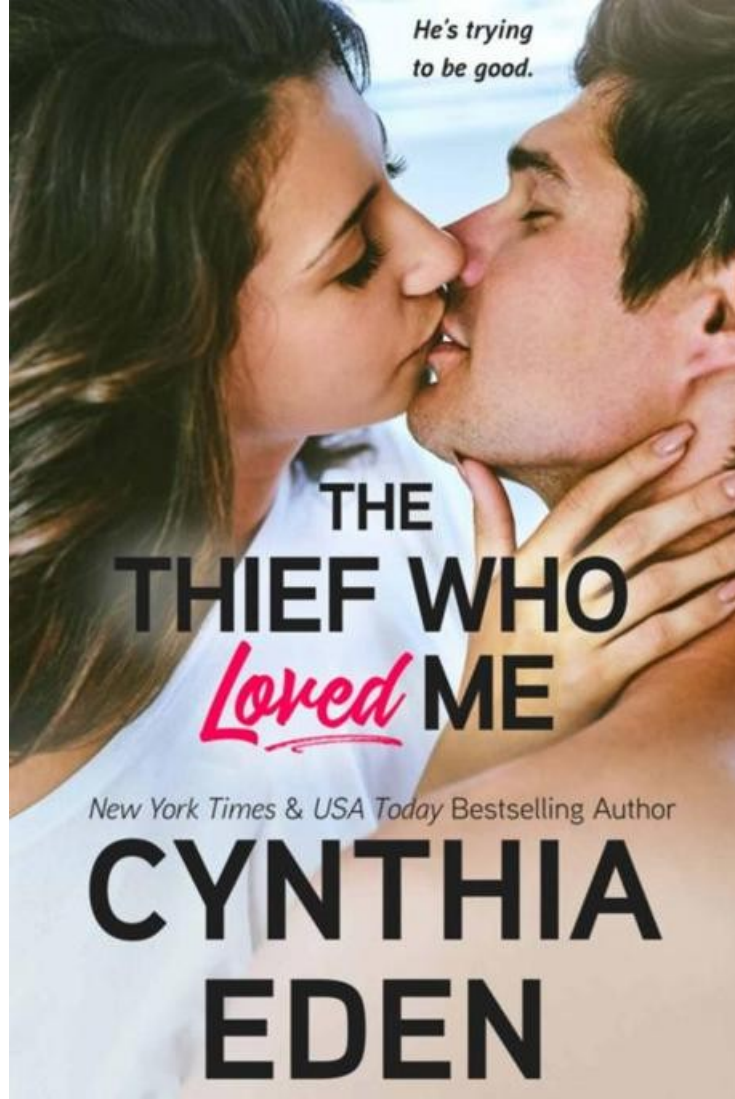
İçinde ateş yanıyordu. İhtiyaç. Şehvet. Aşk. Hepsi yüzünden.

Benim Alice'im.

Onu daha da yakınına çekti ve onu her zaman yanında tutmak için her türlü tehditle yüzleşeceğini, herkesle savaşaacağını biliyordu.

SON

Daha fazla romantik gerilim ister misin? Bir kahramana ihtiyacı vardı. Kötü adamı buldu. [BENİ SEVEN HIRSIZI](#).

BENİ SEVEN HIRSIZ

İyi olmak zordur. Ve oldukça yorucu...

Rembrandt "Remy" Stuart bir ömür boyu günah i ledikten sonra nihayet kurtuluşa giden yoldadır, ancak eski bir kötü adam her zaman günaha karşı dikkatli olmalıdır. Günaha mı? Jacqueline Peters gibi beklenmedik ama bir o kadar da baştan çıkarıcı bir pakette geliyor. Bir bakış ve o Kancalı.

Onu gördüğü andan itibaren Remy ilham alır.

Hiçbir zaman kurtarmaya ko an biri olmamıştır -pek ona göre ama ayakkabısız Jacqueline kalabalık bara girdiğinde Remy onun korkusunu hissedebilir. Güzel kadın bir şeyden -daha çok birinden- kaçmaktadır, bu yüzden Remy onun   valyesi olmaya karar verir ciddi şekilde lekelenmi  zırh içinde. Elbette bir bedel karşılığında. Çünkü hiçbir şey bedava değildir. Kesinlikle o değil.

Bedeli mi? Jacqueline onun ilham perisi olacak.

Ona bir i  ve kalması için güvenli bir yer verecektir, ancak karşılığında onun için poz vermesi gerekmektedir. Remy'nin sonunda yapmaya çalıştığı gibi onun modeli olacak. Remy'nin çok iyi tanıdığı insanlar olan her türden tehlikeli suçlu tarafından kullanılabilecek inanılmaz sahtecilikler değil, kendi eserlerini yaratmak. Ve eğer Remy ve Jacqueline aralarındaki ateşli çekime teslim olurlarsa, büyüyen çekim her geçen an daha da sıcak, o zaman kim kaderle tartı abilir ki?

Bir kahramana ihtiya ı vardı. Kötü adamı buldu.

Jacqueline tatlı, iyi, dikkatli ve kontrollüdür ve onun istediği her şey olabilir. Ve yanlışlıkla onun bir tür kahraman olduğunu düşünüyor. Sevimli ama... durum hiç de öyle değil. Ge mi inden gelen tehlike onu Remy'nin evine kadar takip ettiğinde, Remy ona gerçekte kim olduğunu göstermek zorunda kalacaktır. Çünkü kimsenin ilham perisini incitmesine izin vermeyecektir. İyi olmak bir adamı ancak bir yere kadar götürebilir.

Ama kötü olmak... Bu sadece günü kurtarabilir.

Yazarın Notu: BENİ SEVEN HIRSIZ tek başına bir kitaptır mutlu son garantili bir romantizm. Bazen iyi olmak çok zor olabilir ve Remy hiçbir zaman "iyi" bir hayat. Remy'nin dünyası alt olmak üzeredir, ama

Merak etmeyin, bazı "Wilde" arkadaşları ona yardım etmek için orada olacaklar.

[The Thief Who Loved Me](#) hakkında daha fazla bilgi edinin.

YAZARDAN BİR NOT

ICE COLD'u okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. SAINT. Buz Kırıcıların dünyasına benimle birlikte yolculuk yaptığınız için teşekkür ederim. Her zaman biraz soğuk vaka bağımlısı olmuşumdur. Bu kitaplar bana romantizm ve harmanlama şansı veriyor.

Alice çok karmaşık bir karakterdi, son derece acı dolu bir geçmişi vardı. Onun hikayesini araştırırken, her dakika yaklaşık yirmi kişinin partnerleri tarafından istismar edildiğini öğrendim. A

Kalbimi kıran şaşırtıcı bir sayı. Siz veya tanıdığınız biri aile içi şiddet mağduruysa, lütfen Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattını (800-799-7233) arayın.

Yayınlarımdan ve [satışlarımdan bülteni listeme](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber katılın.

Sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) bulabilirsiniz.

ICE COLD SAINT'i okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. En iyi dileklerle,
[Cynthiacynthiaeden.com](#)
Eden

YAZAR HAKKINDA

Cynthia Eden, *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader*'ın en çok satanlar listesinde yer almaktadır. Cynthia çağdaş romantizm, romantik gerilim ve paranormal türlerde seksi hikâyeler yazmaktadır.

Romantizm. Cynthia, 2005 yılında tam zamanlı olarak yazmaya başladığından beri yüzden fazla roman ve novella yazmıştır.

Daha Fazla Bilgi

- cynthiaeden.com
- [Instagram](#)
- [Facebook](#)

DIĞER ÇALIŞMALARI

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (Phoenix Fury, Kitap 1)
- [Yavaş Yanık](#) (Phoenix Fury, Kitap 2)
- [Yakıp Yıkın](#) (Phoenix Fury, Kitap 3)

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzda Donmuş](#) (Seksi Bir Romantik Gerilim)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Buz Kıran, Kitap 2)

Kiralık Bela

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Trouble For Hire, Kitap 1)
- [Odin'Oynama](#) le (Kiralık Bela, Kitap 2)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (Kiralık Bela, 3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kiralık Bela, Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 2)

Wilde Ways

- [PiperKorumak](#) 'ı (Wilde Ways, Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Wilde Ways, Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Wilde Ways, Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Wilde Ways, Kitap 4)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 5)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (Wilde Ways, Kitap 6)
- [Çizgiyi Aşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 7)
- [Cole'a Güvenmek](#) . (Wilde Ways, 8Kitap)

- [Peşimden Gel](#) (Wilde Ways, Kitap 9)
- [Yaparım De](#) (Wilde Ways, Kitap 10)
- [Roman Düşecek](#) (Wilde Ways, 11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (Wilde Ways, Kitap 12)
- [Beni İstiyormuş Gibi Yap](#) (Wilde Ways, Kitap 13)
- [Cross My Heart](#) (Wilde Ways, Kitap 14)
- [Komşu Koruması](#) (Wilde Ways, Kitap 15)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (Wilde Ways, Kitap 16)
- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 1)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 2)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (Kötü Şeyler, Kitap 1)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (Kötü Şeyler, Kitap 2)
- [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kötü Şeyler, Kitap 3)
- [Kırık Melek](#) (Kötü Şeyler, Kitap 4)

- [Taşın Kalbi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 5)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (Kötü Şeyler, 6. Kitap)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- Kötü [ve Vahşi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 7)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (Kötü Şeyler, 8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)
- [Isır Beni](#) (Isır Kitapları 1 ve 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 2)
- [Acı Kan](#) (Kan ve Ay Işığı, 3. Kitap)
- [Kan ve Ay Işığı](#) (Serinin Tamamı)

Maden Serisi

- [Almak İçin Benim](#) (Benim, Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Mine, Kitap 2)
- [Mine To Hold](#) (Mine, Kitap 3)
- [Mine To Crave](#) (Mine, Kitap 4)
- [Sahip Olmak Benim](#) (Benim, Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (Mine, Kitap 6)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 2)

- [Bana İhtiyacın](#) Var (Karanlık Saplantı, Kitap 3)
- [Beware Of Me](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 4)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Araf, Kitap 1)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Araf, Kitap 2)
- Canavarı [Büyülemek](#) (Araf, Kitap 3)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (Araf, Kitap 4)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış Bound](#) (Kitap 1)
- [Karanlıkta](#) Bağlı (Bağlı Kitap 2)
- [Günahla Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 3)
- [Gece Tarafından Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 4)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)
- [Ölümlle Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 5)

Kutulu Setler

- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 1'den 3'e Kadar Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 4-6. Kitaplar)
- [Kan ve Ay Işığı](#) (Serinin Tamamı)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)

- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)

Cynthia Eden başka birçok eser de yazmıştır. [Tam kitap listesine](#) göz atın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

